

No. 11

BURMESE
CLASSIC

ရယ်စာလေးနှင့် မာသကွပ်

BURMESE
CLASSIC

အမှတ် (၁၁)

စိဉ်သူ
ခန်းမွန်အောင်
အယ်ဒီတာ
ပညာမီဒီရင်း
လွန်းဆက်နိုးမြတ်

ပျက်နာပုံ
အာကာ
အတွင်းသရုပ်ဖော်
ဝင်းအောင်
အာကာ
ဝလုံး
နိုင်လင်း
ဒီရေ
ရိုးနွယ်အိမ်
စာမျက်နှာပွဲစည်းမှု
မြစ်ခွဲငါးကွန်ပျူတာ

11

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၇၆၀၄၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၃၃၀၆၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်(ငါတို့စာပေ)

၇၅(ဒီ)၊ ဖိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မေသက်ခိုင်(ပြည့်စုံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၀၆)၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၈၉၅-၈၃

ကလောင်စုံ

ရယ်မောပျော်ရွှင်ဟာသလွင်ပြင်အမှတ်(၁၁)-ရန်ကုန်။

ငါတို့စာပေ။ ၂၀၀၉။ ၂၀၀ - စာ။

၁၃ စင်တီမီတာ X ၂၀ စင်တီမီတာ

(၁) ရယ်မောပျော်ရွှင်ဟာသလွင်ပြင်အမှတ်(၁၁)

မာတိကာ

၁။	သာဓု	မွေးမွေး	၇
၂။	သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)	တစ္ဆေခြေထောက်	၂၃
၃။	တင်မြင့်ဦး	နတ်ဆိုးရေးတဲ့ပူးစာ	၄၅
၄။	ကိုရွှေတောသား	ပါလေရာပွဲကြီး	၅၇
၅။	ကိုရင်ရွှေတီး	တော်ကြီးအကြောင်းတစေ့တစောင်း	၇၅
၆။	မင်းအာဒမ်	ပြိုဟ်ကောင်	၉၁
၇။	လူနေ	လူမိုက်ကြီး	၁၀၃
၈။	လတ်တေဇအောင်	သာလိကာပါးစပ်	၁၁၃
၉။	ကျော်ရင်မြင့်	စာတန်းစိတ္တဇ	၁၃၅
၁၀။	ကျော်စွာထက်	လမ်း	၁၄၃
၁၁။	ဇေယျာလင်းဝေ	စိတ်စေရာထွက်ပေါက်ရှာသူများ	၁၅၉
၁၂။	မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)	မှတ်သားလောက်ပါတယ်	၁၇၃
-	ကလောင်သစ်များအတွက် ပြန်ကြားချက် -		၁၈၄

မွေးမွေး

သာဓု

ကိုဘချီ...

အသက် ၄၅ နှစ်ပင် မပြည့်သေးသော်လည်း သူ့အား သူ့ထက်အသက်ကြီးသူ (ဝါ) သူ့အားငယ်စဉ်ကတည်းက ထိပ်စုဆွဲ ခေါင်းရိုက်ရင်းနှီးခဲ့သူများက လွဲလျှင် သူ့အား ဦးဘချီဟုခေါ်ကြသည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် ကြီးလာသူများကမူ ဦးလေးဦးဘချီ၊ ဘာကြီး ဦးဘချီ၊ သို့ကလို နှုတ်ဆက်ဆီးကြိုကြသည်။

သူ့အလုပ်အကိုင် ရာထူးအမည်သည် အကြောင်းတစ်ရပ် မဟုတ်၊ အစိုးရအမှုထမ်းခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် လုံလောက် ပြီထင်၏။

‘ဆရာ မပါရင်လည်း အလှူမဖြစ်သလောက်’ဟူသော စိန်ဗေဒါကြီးတေးကဲ့သို့ အရပ်ထဲတွင် ဦးဘချီမပါဘဲ ပြီးစီးသွားသော နာရေးသာရေးဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဟိုအရေး သည်ကိစ္စတွင်လည်း သူပါ သည်။ သူပါလာသောကြောင့် အများစုက ကျေနပ်ပြီး အနည်းစုက မကြိုက်ချင်ကြ။

သူ့အလွန်ပျော်တတ်သည်။ အသက်အရွယ်ကို လိုက်၍ နောက် တတ်ပြောင်တတ်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းပင် ဖြစ်စေကာမူ အလွမ်း

ဝေးသော လမ်းတစ်လမ်းလမ်းသို့ သူရောက်သွားသောအခါများတွင်
(ကလေးချစ်တတ်သူပီပီ) ၄၊ ၅နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးများကို
တွေ့လျှင် ထိုကလေးရှေ့၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း သိုင်းဖက်ထားလိုက်
ပြီးမှ...

‘မင်း ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား’ ဟု သိလျက်
နှင့်ပင် ခပ်တည်တည်မေး၏။ ကြောက်တတ်သော ကလေးဖြစ်၍
ငိုမလို မဲ့လာလျှင် ပါးကလေးအသာပွတ်၍...

‘ဘာက ချစ်လို့မေးတာပါကွာ၊ ကဲ... သွား... သွား’ ဟု
လွှတ်ပေးတတ်ပြီး ခပ်ရဲရဲကလေးနှင့်တွေ့မှု ထိုကလေးက...

‘ယောက်ျားဗျ’

ဟု အဖြေရသည်နှင့်...

‘ဒါဖြင့် မင်း ရွှေပန်းပါမှာပေါ့’

ကလေးက ခေါင်းညိတ်လျှင်...

‘ကဲ... ပြစမ်း’ ဟု ဘောင်းဘီစကိုင်လိုက်သည်နှင့် ရုန်းကန်
ထွက်ပြေးကြသည်လည်း ရှိ၏။

ပို၍သတ္တိကောင်းသော ကလေးအချို့ကမူ...

‘ရွှေပန်းပါတာပေါ့၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား’

ဟု ဘောင်းဘီမျှောကြိုးကို ဖိချရင်း အားပါးတရ ကော့ပြ
သည်တွင်...

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ’

သို့ကလို ရယ်၍ အံ့အားသင့်ဟန် ရေရွတ်ပြီးမှ ဦးဘချိုသည်
သူ့လက်ညှိုးဖြင့် တို့ယမ်းလိုက်ရင်းက...

‘ကြည့်စမ်း... အတက်ကလေးတောင် ထွက်နေပြီ’

ဤတွင် ဘေးရှိကလေးများပါ ဝါးခနဲပွဲကျသွားသကဲ့သို့
ကလေးမိဘများလည်း ကြည်နူးသွားကြ၏။

အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး

‘ဟေ့... မောင်ဘခို’

လမ်းလယ်မှ လျှောက်သွားသော ကျောင်းသားလူချောတစ်ယောက်ကို ဦးဘချို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းခေါ်၏။

‘ကဲ... ပြော... ပြော၊ မင်းနာမည် ပြောင်းမလား၊ ငါ့ပဲ ငါ့နာမည်ပြောင်းရမလား၊ အဲဒါ ပြော’

‘ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ မင်းက တစ်လမ်းတည်းနေတဲ့ လူချော၊ ရည်းစားက ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ ဟောဒီ မင်းနာမည်နဲ့စာ ငါ့အိမ်မှာ မှားပေးသွားတယ် ရော’

လူငယ်က စာလှမ်းယူရင်း ရှက်သွား၏။

‘စာအိတ်က အပြာနုရောင် မရင့်တရင့်၊ ပေါင်ဒါနဲ့ကလည်း အသင့်အတင့်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်က ပေးတာဖြစ်ရမယ်’

လူငယ် ခေါင်းငုံ့နေဆဲ...

‘အေး... ဟိုအပတ်က စာတစ်စောင်မှားရောက်လာလို့ ဦးလေး မင်းကို ခေါ်ပေးတာ မှတ်မိလား’

လူငယ်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

‘အဲဒီတုန်းက စာအိတ်က အဝါနု၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်၊ အဲ... ဒီပြင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်၊ လက်ရေးချင်းမတူဘူး၊ အင်း... မင်းနာမည်က ဘခို၊ ဦးလေးက... အေးလေ၊ မင်းနာမည်ပြောင်းရင် ပြောင်း၊ မပြောင်းလို့ စာမှားရောက်လာရင်တော့ ခေါ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးပါမှားပြီးရောက်လာရင်တော့ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ပဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား’

ထိုရယ်သံကြားတွင်ပင် လူငယ်ပါ ပြုံး၍ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းသွားပြီဖြစ်၏။

ဦးဘချိုနှင့် ထိုလူငယ်တို့ ရယ်မောဟူးတိုက်သကဲ့သို့ ဟက် ဟက်ပက်ပက်မရှိသည့်တိုင်အောင် စာရှုသူအချို့ ပြုံးယောင်ကား သန်း ချင်သန်းသွားဖွယ်ရှိသော်လည်း ထိုအချိန်က ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြ သည့် ဦးဘချို၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးငါးယောက်တို့တွင်ကား ဣန္ဒြေ တင်းတင်းဖြင့် မျက်နှာထား သုန်မှုန်နေကြ၏။

အကြောင်းကား ရှိရပေမည်။

ရှိလည်း ရှိသည်သာ။ ထိုအကြောင်းသည်ကား ဦးဘချို မယားငယ်ယူထားသောကြောင့် အားလုံးက အခဲမကျေနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ဖြစ်နေကြ၏။ နောင်လည်း ကျေနပ်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းသည်မရှိ သို့သော် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်မလာသေးသော ဦးဘချို၏ သား သမီးခြောက်ယောက်အနက်မှ အမှတ်(၅)ကမူ ရောတိုင်း မယိမ်း ဦးဘချိုခံသာနေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဦးဘချိုရော သူ့ဇနီးကြီးပါ အိမ်တွင်မရှိသော အခါများ၌ သားသမီးခြောက်ယောက်တို့ သူတို့ဖေဖေ ဦးဘချို အကြောင်းကို ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဦးဘချိုမရှိသည့်တိုင်အောင် သူတို့မေမေ ရှိနေလျှင်မူ ထိုကိစ္စကို ယောင်၍မျှ စကားမဟကြ။ သူတို့မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ကိုကား စိုးရိမ်ကြသည်။

သမီး အမှတ်(၁)...

‘ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး၊ မေမေ့မှာ ချက်ဟယ်ပြုတ်ဟယ်နဲ့ ပြီးလည်းပြီးရော မောလို့မှ မနားရသေးဘူး ဖေဖေက လာရော၊ ထမင်းခူးကျွေးရပြန်ရော၊ အင်း... ဝမ်းပြီးတော့ ရုံးထွက်သွား၊ ညနေရုံးဆင်းတော့ ခဏလာ၊ ခြောက်နာရီဒေါင်ဆိုတာ နဲ့ သွားရော ဟိုကောင်မဆီကို’

သားအမှတ်(၂)...

‘အေးဗျာ... မေမေခမျာ ကိုယ့်လင်သားရယ်လို့ အေးအေးလူလူ စကားပြောချင်လို့မှ မပြောရ၊ တိုင်ပင်ချင်တာလေးမှ တိုင်ပင်ဖို့ အချိန်မရ’

သားအမှတ်(၄)...

‘အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါဦး၊ ဖေဖေမျက်နှာကိုမှ မေမေဝအောင်ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်ရရဲ့လား’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘ခက်တာပဲ၊ ကိုကိုတို့ မမတို့က ဖေဖေပဲ အပြစ်မြင်နေကြတယ်၊ တစ်နေ့လာလည်း ဒါပဲ၊ ဘယ်တော့ပြောပြော ဖေဖေနဲ့မယားငယ်မကောင်းကြောင်း...’

သမီးအမှတ်(၆)

‘မမလေးကရော ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေဘက်က ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ဟင်း... သွား... သွား... မမလေးပါ မိထွေးဆီ သွားနေချေ’

သမီးအမှတ်(၇)...

‘နင် ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ ဖေဖေ မယားငယ်ယူတာဟာ ပုဒ်မတပ်လို့ရတဲ့ ရာဇဝတ်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ အချစ်ပြဿနာ၊ ပြဿနာပေါ်လာရင် အဖြေရှာရမှာပေါ့’

သားအမှတ်(၃)...

‘ဘာလဲ၊ မယားငယ်ယူတာဟာ ပြဿနာခေါ်သလား၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ငါ ထကန်လိုက်လို့... ဟင်း၊ မေမေရှိလျက်သားနဲ့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက်က ဘာကိစ္စယူရတာတဲ့လဲ’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘အဲဒါ ပြဿနာပဲပေါ့၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ပေါ်လာတာဟာ ပြဿနာပဲပေါ့၊ ဖေဖေဟာ မေမေကို ကွာပြီးမှ နောက်တစ်

ယောက်ယူတယ်၊ ရှင်းရှင်းလုပ်တယ်၊ ကဲ... တကယ်လို့ ခုမေမေက
လည်း နောက်လင်ယူမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဝိုင်းပြီး မုန်းနေကြမလား၊
အင်း... ဖေဖေက စပြီး ဖောက်လို့ မေမေ ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ ပြောကြ
ဦးမှာပဲ’

သမီးအမှတ်(၁)...

‘တိတ်... ခွေးတိရစ္ဆာန်မလေး... သူမိထွေးထိလို့ နာတတ်
လိုက်တာ၊ တောက်... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘မပြောချင်ရင် အားလုံးရပ်ကြပေါ့’

သားအမှတ်(၃)...

‘အောင်မာ၊ အခုမှ သူ့အဖေကို ချစ်နေလိုက်တာ ဟင်း’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘အခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေမှန်းသိကတည်းက ချစ်တာ၊ ဖေဖေ
ကိုလား သေအထိချစ်မယ်၊ မေမေ့ကိုလည်း သေအထိချစ်မယ်၊ မမတို့
အားလုံးသာ ဖေဖေ့ကို ဝိုင်းပြီးမုန်းနေကြ’

သားအမှတ်(၆)...

‘ဒါဖြင့် မမလေးက မေမေ့ကို ချစ်ရုံချစ်ပြီး သိနားတော့
မသနားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ငါကတော့ အမေကို အမေလို၊
အဖေကို အဖေလိုပဲ မြင်တယ်၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို မယားလို့မြင်တာ
ရယ်၊ မေမေက ဖေဖေ့ကို လင်လိုမြင်တာရယ် အားလုံးသဘာဝပဲ
တယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမြင်ချင်းမတူနိုင်ဘူး’

သားအမှတ်(၂)...

‘အေးပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက သူ့နောက်မိန်းမကို

မယားငယ်လိုမြင်တာ သဘာဝကျတယ်ပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... မေမေ့ကို မှ မချစ်ဘဲ’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘ကိုကို ဘာလို့ ဒီစကားပြောလဲ၊ ဖေဖေလောက် မေမေ့ကို ချစ်တာမျိုး တွေဘူးလား၊ မေမေ့ကိုယ်တိုင် ခဏခဏပြောပြဖူးတာ တွေရော မေ့ကုန်ကြပြီလား၊ ပြီးတော့ ကိုကိုပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ တစ်ခါတုန်းကလေ၊ ကိုကိုတို့ပြောတဲ့အတိုင်းထားပါတော့ (မယားငယ် မ) အိမ်မှာ ဖေဖေ့ကိုသွားရှာရင်း သူနဲ့ကိုကိုနဲ့ စကားများတယ်၊ အဲဒီ တော့ ကိုကိုဒေါ်ပွပြီး လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နဲ့ ထိုးတော့မလိုလုပ်နေတုန်း ဖေဖေရောက်လာတော့ မယားငယ်ချောချောလေးကို ချစ်တဲ့စောနဲ့ဆိုရင် ကိုကို နားထင်နားရင်း ပူသွားမလား၊ သွားပဲ့ကျိုးသွားမလား တစ်ခုခုပဲ’

ဤတွင် အမှတ်(၂) မျက်မှောင်ကုတ်လာ၏။

‘ကဲ... အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကို ဖေဖေ လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိသလား၊ (သား မင်းပြန်တော့) ဆိုပြီး ဖေဖေ နောက်က လိုက်လာ တယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ မေမေ့ကို တိုင်တယ်၊ ဒါအငယ်မကို ချစ်လို့ လား၊ မေမေ့ကို နေရာထားတာလား၊ သားတွေ သမီးတွေကိုရော မုန်းလို့လား’

ဤတွင် လေးယောက်က ငြိမ်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း သမီးအမှတ်(၁)က...

‘နို့... ဖေဖေက မေမေ့ကို ဘယ်လိုအနိုင်ကျင့်တာ၊ ဘယ်လို ရက်စက်တာတွေပြောတာကော နင်မေ့နေပြီလား’

သမီးအမှတ်(၅)...

‘ဒါက ဖေဖေ မယားငယ်ယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကျမှ ပြောတာ ပဲ၊ စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အခု ဖေဖေဟာ (ဒီပြင်သား ငယ်ယူသွားတဲ့ လင်မျိုးလို) မေမေရော သားတွေ သမီးတွေကိုရော စိမ်းစိမ်းကားကား ပစ်ထားသလား၊ ဟိုဘက်အိမ်က အရာရှိကတော်

လို တရားစွဲပြီး စားစရိတ်တောင်းရသလား’

ကားဟွန်းသံ။ ထိုအသံကို အားလုံးမှတ်မိနေကြသည့်အတိုင်း ဤတွင် သူတို့စကားများ ရပ်သွားသည်။ ဦးဘချို၏ ကားလည်း ရပ်လာသည်။ ပြုံးကာရယ်ကာ တက်လာသည်။

‘ဟေ့... မင်းတို့ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဖေဖေအကြောင်းမှ ပါရဲ့လား ထွဲ ဟား... ဟား... ဟား’

ယင်းသည်အကြောင်းသနစ်များကို ဦးဘချိုလည်း အားလုံး နီးပါး သိပြီးဖြစ်၏။ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်။ အထူးသဖြင့် နှစ်ဖက် အိမ်မှ မှန်မှန်ကြားရသကဲ့သို့ ဦးဘချိုလည်း မှန်မှန်သိနေခဲ့သည်။

ဦးဘချို ခြင်းခတ်ဝါသနာပါသကဲ့သို့ တောင်ဘက်မြောက် ဘက်အိမ်မှ အိမ်ထောင်ဦးစီးတို့လည်း အမြဲပါလေ့ရှိသည်။ ခြင်းဝိုင်း ပြီး၍ အပန်းဖြေရေနွေးသောက်ကြရင်း...

မြောက်ဘက်အိမ်မှ အိမ်ထောင်ဦးစီးက...

‘အေးပေါ့လေဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း မယားငယ်နဲ့ဆိုတော့ ဟဲ... ဟဲ...ကိုဘချိုကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်ပေါ့၊ သူလည်း ကျုပ်လိုပဲ သနား စရာဖြစ်နေတာပေါ့’

တောင်ဘက်အိမ်မှ အိမ်ထောင်ဦးစီး...

‘ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့လမ်းစဉ် လိုက်ချင်သလိုလိုပဲဗျို့ ဟား... ဟား’

ဦးဘချို မဟဲနိုင် မဟားနိုင် အတန်ကြာဝိုင်နေပြီးမှ...

‘ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့လို မယားငယ်ယူချင်ရတာလဲ’

တောင်... ‘အိမ်ကဟာကြီး ငြီးငွေ့လို့ပေါ့ဗျ’

‘အင်း... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က လုံးဝ

မတူဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက အိမ်ကဟာကြီး ငြီးငွေ့လို့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ခုဟာပါနဲ့ဆို မယားငယ်လည်းတာ သုံးယောက်ရှိပြီ၊ ဒါက ခင်ဗျားတို့အကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပဲ’

မြောက်... ‘ဟား... ဟား... ဒီမှာ ကိုဘချို့၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ရော ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ မဟုတ်လား’

တောင်... ‘အေးလေ ကျုပ်တို့က အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတယ်၊ ဝန်ခံတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ (ကျွန်တော်လိုချင်လို့ ယူရတာမဟုတ်ပါဘူးလေး) ဘာလေးနဲ့ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြ’

‘ခင်ဗျားတို့ မသိပါဘူးဗျာ’

မြောက်... ‘သိအောင် ပြောပြပါလားဗျာ’

တောင်... ‘ဟုတ်သားပဲ ကိုဘချို့ရဲ့၊ ဗဟုသုတအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကဲ... ပြောဗျာ’

‘အင်း... မလွယ်ပါလား၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် မယားကြီးကို ပိုချစ်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း တစ်နေ့နှစ်ခေါက် မရောက်ဘဲမနေနိုင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့လည်း သိသားပဲဟာ’

မြောက်... ‘ဒါဖြင့် ဘာလို့နောက်တစ်ယောက်ယူရတာလဲ’

တောင်... ‘မေးမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ အလကား သူ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပြစ်ကို သူ ဒီနည်းနဲ့ ကာကွယ်ခဲ့တာ ကြာပြီကောဗျာ၊ ဟား... ဟား... ဟား’

မြောက်... ‘နေဦးဗျာ ကိုဘချို့၊ ကျုပ်မေးမယ်၊ တစ်ခုဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဘာကြောင့် မယားငယ်ယူရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလို့ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ကင်းသွားလိမ့်မယ်၊ အားလုံးက ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်သလား’

‘ဟာ... အသေအချာပေါ့၊ ခွင့်လွှတ်ရုံတင်မကဘူး၊ အေးလေ ထားပါတော့’

တောင်... ‘ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျားသားသမီးတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလားဗျ’

‘ခက်တယ်ဗျာ၊ သူတို့က သူတို့အမေကို သိပ်ချစ်ကြတာနော့၊ ဖွင့်ပြောရင် ပိုဆိုးသွားစရာအကြောင်း ရှိနေတယ်’

မြောက်... ‘ဘာလဲ၊ သူတို့အမေမှာ အပြစ်ရှိနေလို့လား၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့’

‘လုံးဝ အပြစ်မရှိဘူး၊ ရှိလို့ဖွင့်ပြောလိုက်ရလည်း အကောင်းသား၊ အခုဟာက အင်း...’

မြောက်... ‘အေးလေ၊ ဒါက ခင်ဗျားစိတ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ မိတ်ရင်းဆွေရင်းမို့ ခင်ဗျားမိန်းမကြီးကရော ခင်ဗျားသားသမီးတွေကရော မကျေနပ်မချမ်းနိုင် အပြစ်ပြောနေကြတာ ကြားကြားနေရတော့’

တောင်... ‘ဟုတ်တယ် ကိုဘချို၊ အမှန်ကို ဖွင့်မပြောသေးသမျှတော့ ခင်ဗျားသေအထိ ခံနေရဦးမှာပဲ၊ (သွားပြီ သူ့မယားလေးဆီကို) ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတိုင်း လက်သုံးစကားဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား အိမ်သူအိမ်သားတွေ...’

ဦးဘချိုတွေသွား၏။ မျက်လုံးကို နာနာမှိတ်ပြီး ရိပ်ခနဲ လက်သီးဆုပ်လိုက်သည်ကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးက မြင်ကြရ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် အရိပ်အယောင်လည်း သန်းသွား၏။

‘အေးဗျာ၊ သားတွေသမီးတွေက ကျွန်တော့်ကို သေအထိ အပြစ်ဆိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ အခုလည်း ပြောနေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုခုခင်ဗျားတို့ ပြောသလို သေအထိရဲ့ ဟိုဘက် သေပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီလို

အပြောခံနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သေရာက ထပြီး ရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြေးမြစ်တွေအထိ ဒီဝါဒပြန့်သွားရင်...

သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ ဦးဘချိုကမူ စောစောကထက် အမူအရာသွက်လာကာ...

‘ကျွန်တော်တော့ သူတို့ကို မပြောဘူး၊ သေအထိမပြောဘူး၊ အဲ... သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် စိုသောလက်မခြောက်ခင်ဆိုတာလို ထိုင်ရာမှ သေခြင်းတရားက စိတ်မချရဘူးမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဖွင့်ပြောပြမယ်ဗျာ’

သူတို့နှစ်ယောက်ကား စောစောကကဲ့သို့ အထွေအထွေ မျက်နှာထားနှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ စာနာထောက်ထားသည့်အသွင်ဆောင်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးဘချိုလည်း အနောက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်မော်မော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘ကဲ... နေလည်း ဝင်တော့မယ်၊ ဟိုမှာကလည်း (အငယ်မ) က နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့မို့၊ အင်း အတိုချပ်ကတော့ ဒီလိုဗျာ၊ နောက်ယူတဲ့မိန်းမက ခင်ဗျားတို့အသိနော်၊ ကျွန်တော့်လက်အောက်က ရုံးအမှုထမ်း၊ အင်မတန်ဖျတ်လတ်တယ်၊ အလုပ်လုပ်ရာမှာ သေသပ်တယ်၊ မြန်တယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အရာရှိဝတ္တရားအတိုင်း လူမှန်နေရာမှန် ရောက်အောင် ပို့ပေးတယ်၊ ရာထူးမြင့်သွားတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကြည်ညိုလာတယ်၊ အချစ်နဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပြလာတယ်၊ ယုံပါ၊ ဒီအထိ ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး’

သူ့မိတ်ဆွေများ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

‘အဲဒီလိုနဲ့ အကြည်ညို လွန်သွားသလားပဲဗျာ၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီအမှုထမ်း အမျိုးသမီးကို ခါတိုင်းလိုပဲ အလုပ်ကိစ္စခေါ်ပြောပြီးလို့ ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခါနီးမှာ သူ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးအထဲကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဖြစ်သွားတယ်၊ မျက်ရည်လည်းဝဲနေတာမို့ သူ

မျက်လုံးတွေဟာ တဝင်းဝင်းလက်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားရာက သူ့လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်ရင်း...

(ညီမ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ ဒီအလုပ်က နက်ဖြန်မှပြီးလည်းဖြစ်ပါတယ်)

‘အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော သူ ကျွန်တော့်ကျောဘက်ကို ရွှေ့ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးကို တအားနမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်’

သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ပြုံးမိကြ၏။

‘အဲဒါ ခင်ဗျားတို့အဖို့တော့ ဆန်းချင်မှ ဆန်းမယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မျက်ရည်ပါ ဝေ့ကျလာတဲ့အထိ ခံစားလိုက်ရတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီကောင်မလေး ချောလို့ လှလို့လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူလို ချောချောလှလှ ငယ်ငယ်လေးက စပြီးချစ်လို့လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်၌က ကျိတ်ပြီး ချစ်နေလို့လား မဟုတ်ဘူး’

ဦးဘချို၏ စကားများလေးနက်လာသလောက် ထိုနှစ်ယောက်တွင်လည်း ပို၍ နားစွင့်လာ၏။

‘ကျွန်တော့်မယားကြီးနော်၊ ရုပ်ရည်ဆိုလည်း ဟိုအငယ်မထက် မညံ့ပါဘူး၊ အင်မတန် အေးပါတယ်၊ ဘာအပြစ်မှလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့...’

ရုတ်တရက် စကားထစ်နေပြီးမှ...

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို မေးကြည့်စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မယားကြီးကို မေးကြည့်စေချင်တယ်’

‘သားသမီးခြောက်ယောက်ရပြီးတဲ့နောက် ဒီနေ့အထိ ဘချိုဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ပါးကို ဘယ်နှခါနမ်းဖူးသလဲလို့’

‘မေးကြည့်စမ်းပါ’

ဦးဘချို ငဲ့သွား၏။

ထိုနှစ်ယောက်မှာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ယောက်သောမိတ်ဆွေက...

‘အဲဒါ တကယ်အမှန်ပဲလား ကိုဘချီ’

‘ကျွန်တော် မပြောချင်တာ ဒါကြောင့်ပဲပေါ့၊ မျက်နှာစုံညီ
မေးချင်မေးပါ၊ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော့်ပါး ဝေးလို့ လက်ဖျားတောင်
မနမ်းဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလိုကိစ္စမှာ မာနအင်မတန်ကြီး
တယ်၊ (နမ်းစမ်းပါ)လို့ သေအထိမပြောဘူး၊ ဒါဟာ ပြောစရာလိုတဲ့
စကားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အချစ်စိတ်နဲ့ အလိုအလျောက်ဖြစ်လာရတဲ့
အရိပ်လက္ခဏာ အပြုအမူ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ သတိထားပြီး
အကဲခတ်ခဲ့ဖူးရင် သိမှာပါ၊ သူ သနပ်ခါးပေါင်ဒါနဲ့ ကြော့ကြော့
မော့မော့ လှနေတာ တစ်လ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးကြသလဲ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အမြဲနမ်းတယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်တာ ပေါင်ဒါမှ
မဟုတ်တာဘဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်အထိခိုက်ဆုံးကတော့ နောက်ဆုံးကောင်
နံပါတ်(၆)ကို မွေးတော့ ကျွန်တော် အပြင်းဖျားတယ်၊ ချောင်းဆိုးတယ်၊
လည်ချောင်းကွဲပြီး သွေးမျှင်တွေပါလာတာကို သူက အဆုတ်ရောဂါ
ထင်ပြီး...’

ဦးဘချီ စကားဆက်ပြတ်သွား၏။ နောက်မှ ဆတ်ခနဲမော့
ကာ ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့်...

‘အဲဒါဗျာ ကျွန်တော် အဆုတ်ရောဂါဖြစ်ပြီထင်ပြီး သူ့ကို
ကူးမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် နမ်းတာတောင် မျက်နှာလွဲလွဲသွား
တယ်၊ နောက်... ကျွန်တော်လည်း မနမ်းတော့ဘူး၊ ကဲ... အဲဒီလို
အချိန်အခါမှာ...’

ဦးဘချီ ငဲ့တွေ့သွားပြန်၏။

‘ကိုယ့်မယားရဲ့အနမ်းကို တစ်ခါမှ မခံရဖူးတဲ့ အဲဗျာ ဘယ်
မိန်းမမှ အနမ်းမခံရဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ငယ်ငယ်
ချောချောကလေးရဲ့ အားပါးတရ အနမ်းခံလိုက်ရရင် ဘယ်လိုနေသလဲ၊
ကျွန်တော် မှားမလား၊ အပြစ်ရှိမလားတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီအချိန်က
စပြီး ကိုယ်က နမ်းတာထက် အနမ်းခံလိုက်ရတာ အနမ်းခံနေရတာကို

ပိုပြီး အရသာရှိသလိုလို ဝီတိဖြစ်နေမိတယ်။ ဒါပါပဲဗျာ’

ဦးဘချို ရုတ်တရက်ထ၍ နံရံမှ အင်္ကျီလုံချည်ဖြုတ်ဝတ်သည်။ ခြင်းခတ်ရုံ၏ အမိုးကို မော့တွေကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများဘက်သို့ လှည့်မလာသေးဘဲ ငေးရင်းတွေးရင်းကပင်...

‘ကျွန်တော်သေလို့ ရက်လည်တာနဲ့တပြိုင်နက် သားတွေ သမီးတွေကိုတော့ ဒီအကြောင်းခြင်းရာလေး တဆိတ်ပြောဖြစ်အောင် ပြောပြလိုက်ကြပါဗျာ၊ သူတို့ကလည်း သူတို့ချစ်တဲ့မေမေကို မေးကြည့်ကြပါလို့၊ ဖေဖေကို ဘာဖြစ်လို့ မနမ်းတာလဲလို့’

ထိုအခိုက် သားအမှတ်(၄) စက်ဘီးနှင့်ရောက်လာသည်။

‘ဖေဖေ ဟိုမှာ ဗိုက်နာနေပြီတဲ့၊ ဖေဖေကို အိမ်မှာ လာမေးကြတယ်’

စကားမဆုံးတဆုံးတွင် စက်ဘီးကွေ့၍ ဝှေ့ခနဲလှည့်ထွက်သွားသူ သားအမှတ်(၄)အား ဦးဘချို လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးနေသည်။

ဤတစ်ချိတွင်ကား ထိုမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့ လုံးဝမပြုံးနိုင်။ သူတို့ပြုံးသည့်တိုင်အောင်လည်း ဦးဘချို၏ဓာတ်ခံစိတ်နှလုံးရော အပြုံးသဏ္ဌာန်ပါ မည်သို့မျှ တူနိုင်ဖွယ်ရာကား မရှိ။

သာဓု

(၂၇.၆.၇၇)

ရွှေမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၇၊ ဩဂုတ်လ

အာရုံစိုက် ဆေးသိပ္ပံ
တက္ကသိုလ်တော်

တစ္ဆေ့ခြေထောက်

သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)

ဒီလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ တံခါးကို တဒန်းဒန်းနဲ့ ထုနေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မိုက်နေကတည်းက ည(၁)နာရီ ကျော်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါရဲ့။ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဒါက နေ့တိုင်းဖြစ်နေ ကျက်စွ။ သူ့အလှည့်နဲ့သူ ခွဲတမ်းချထားတဲ့ အစီအစဉ်မဟုတ်လား။ တစ်ညလုံးတော့ ကိုယ်ချည်းပဲ လိုချင်လို့ဖြစ်မလား။ မတရားတာချည်း တခြားသူတွေလည်း ပိုးဖလံမျိုးတွေပဲ သူတို့လည်း တိုးချင်မယ်။ ပျော်ချင်မယ်။ ရေတင်ချင်မယ်။ မီးပူတိုက်ချင်မယ်လေ။

အကုန်လုံး ငါ့သမီးမယ်ထွေး ဆွမ်းတင်ဖို့တော့မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ပါနဲ့။ မုဒိတာ စိတ်ကလေးလည်း မွေး လိုက်ပါ။ မတရားလည်းဘဲမလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ နှစ်ပါးသွားလည်း လုပ် ကြပါဦးဗျာဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကလိုပေါ့။ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ မိသားစုတွေလည်း လင်းလင်းချင်းချင်းနေချင်ရှာမှာပေါ့။ နောက် ပြီး ဒီအချိန်က ကိုယ့်အလှည့်ရော ဟုတ်လို့လား။

သဘာဝတရား လောကဓံတရားမှာတောင် ရှိတယ်မဟုတ် လား။ နေ့တစ်လှည့် ညတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့်

တစ္ဆေ့ခြေထောက်

သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)

ဒီလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ထုနေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မိုက်နေကတည်းက ည(၁)နာရီ ကျော်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါရဲ့။ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဒါက နေ့တိုင်းဖြစ်နေ ကျက်စွဲ။ သူ့အလှည့်နဲ့သူ ခွဲတမ်းချထားတဲ့ အစီအစဉ်မဟုတ်လား။ တစ်ညလုံးတော့ ကိုယ်ချည်းပဲ လိုချင်လို့ဖြစ်မလား။ မတရားတာချည်း တခြားသူတွေလည်း ပိုးဖလံမျိုးတွေပဲ သူတို့လည်း တိုးချင်မယ်။ ပျော်ချင်မယ်။ ရေတင်ချင်မယ်။ မီးပူတိုက်ချင်မယ်လေ။

အကုန်လုံး ငါ့သမီးမယ်ထွေး ဆွမ်းတင်ဖို့တော့မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ပါနဲ့။ မုဒိတာ စိတ်ကလေးလည်း မွေး လိုက်ပါ။ မတရားလည်းဘဲမလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ နှစ်ပါးသွားလည်း လုပ် ကြပါဦးဗျာဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကလိုပေါ့။ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ မိသားစုတွေလည်း လင်းလင်းချင်းချင်းနေချင်ရှာမှာပေါ့။ နောက် ပြီး ဒီအချိန်က ကိုယ့်အလှည့်ရော ဟုတ်လို့လား။

သဘာဝတရား လောကဓံတရားမှာတောင် ရှိတယ်မဟုတ် လား။ နေ့တစ်လှည့် ညတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့်

မှန်ကင်းဖြစ်လိုက် ထင်းဖြစ်လိုက် ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့် သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံ၊ အဘက အပေါ်ရောက်လိုက် ကျားက အပေါ်ရောက်လိုက်၊ ကိုယ်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့။ ဟိုသီချင်းလေးတစ် ဝုဒ်ရှိပါရောလား။ ဘာတဲ့၊ ယောက်ဖရေ နေပူမိုးရွာ ဂရုမစိုက်ပါ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီတဲ့ အင်း အဲ... အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။

အရိပ်ကို လိုချင် နေပူက စောင့်၊ အလင်းကို လိုချင် မှောင်ထဲ က စောင့်။ သန်းခေါင်ထက် ပိုညဉ့်မနက်နိုင်။ ဆန်ကောဆင်နင်းလို့ တိုးမပြားတော့။ ဒါကြောင့် ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ အမြဲအဆင်သင့်ထားရ တဲ့ တုတ်မီးလို့လည်းခေါ်တဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလို့လည်းခေါ်တဲ့ Torch Light ရယ်၊ ဖယောင်းတိုင်ရယ်၊ မီးခြစ်ရယ်ဆိုကို လက်လှမ်းလိုက် ပါရဲ့။

M.B.B.S ဘွဲ့နဲ့ စာရေးတဲ့ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက် သူ့ ဝတ္ထုထဲမှာ မရှိမဖြစ် ဘယ်သူဆိုလား၊ သိပ်ကောင်းတာ။ ဓာတ်ရှင်တွေ ဘာတွေတောင် ရိုက်ရလို့ အကယ်ဒမီဆိုတာကြီးတောင် ရလိုက်သေး တယ်။ စာရွက်ပေါ်က တွန့်တွန့်ကောက်ကောက်လေးတွေဟာ ဓာတ် ရှင်တွေ ဓာတ်ရှင်သေတ္တာထဲက အရုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားလို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ကို ကောင်းတာ၊ လွှတ်ကောင်းတာ၊ လက်ကုန်ကောင်းတာ၊ ကောင်းမှကောင်းလို့ပြောရ လောက်အောင်ကို ကောင်းတာ။

မင်းသမီးလေးကို မင်းသားလေးက သူ့ဘဝမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့။ ကိုယ့်မှာလည်း မရှိမဖြစ်တဲ့။ နီးလေ နားပူလေဆိုတဲ့ နုလနုပကြီး ရှိပါရဲ့။ ထားလိုက်ပါလေ။ သူ့ဘာသာသူ အိပ်နေတာ အိပ်ပါစေ မနိုးတော့ပါဘူး။ မနိုးဘဲထားတာက နားပူသက်သာပါတယ်။

နေရာတကာမှာ မရှိမဖြစ်ဆိုတာရှိတာပဲလား။ ဟုတ်ချင်လည်း

ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့ ဆေးပညာမှာတောင် Essential Amino Acid မရှိမဖြစ် အမိုင်နိုအက်ဆစ်ရယ်လို့ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါ ကြီးထွားဓာတ် သို့မဟုတ် အသားဓာတ် သို့မဟုတ် ပရိုတိတန်းဓာတ်ကို တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်တွေပဲ။ ကိုကိုလေးဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ကောင်ကတော့ သူ့ကို ခင်မင်သူတွေကတော့ ကန့်လန့်တိုက်လွန်းလို့ Out of 31 ဥပဒေတော်မှာမှ ထားလို့မရတဲ့သူ (Outsider စည်းအပြင်က လူထက်ပိုဆိုးတာ) ပြောဖူးပါတယ်။ လောကမှာ မရှိမဖြစ်ဆိုတဲ့စကား မရှိတာ လူ့လောကမှာပဲ ရှိတယ်တဲ့။ မင်းလို လူစားအများကြီးဟေ့တဲ့။ မင်းမရှိလို့မဖြစ်ဘူး သိလားဆိုတာ သိချင်းထဲမှာပဲ ရှိတယ်တဲ့။

ရန်ကုန်မှာ သာတဲ့လ။ မန္တလေးမှာ သာတဲ့လ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် မြို့ကြီးတွေမှာပဲ သာတဲ့လမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်တို့လို တောဆရာဝန် နယ်ဆရာဝန်တွေကတော့ နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် မရှိမဖြစ်ပါ။ ရိုးရိုးမရှိမဖြစ်တောင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ထက် ပိုမြင့်တဲ့ စကားလုံး Indispensable, Integral မရှိလို့ကို မဖြစ်တဲ့ ဖိနပ်မပါသော ဆရာဝန်တွေ Bare-foot doctor တွေပါ။ အဲဒီလိုပဲ နယ်မှာ ကျေးလက်မှာ နေသူတွေအတွက် တုတ်မီးတို့ မီးခြစ်တို့ ဖယောင်းတိုင် တို့ဆိုတာတွေက မရှိလို့ကို မဖြစ်တဲ့အရာတွေပဲ။

တုတ်မီးက ပမာဏကြီးလို့ အလွယ်တကူပဲ စမ်းမိပါတယ်။ ဓာတ်မီးထိုးပြီး မီးခြစ်ရှာပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းမလို့ပါပဲ။ ဟာဓာတ်မီးချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ဘယ်ထွန်းထားနိုင်ပါ့မလဲ။ အားရှိရဲ့လား၊ အားရှိရင် အကြာကြီးခံဆိုတဲ့ ဓာတ်ခံတွေက ရှာရတာတော့ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဝယ်ဖို့ငွေကတော့ ရှာရခက်တယ်လေ။ ဒါတွေ ဆရာသမားတို့ သိပါတယ်။ တုတ်မီးမလိုသော အရပ်က

လူဆိုရင်တော့ သာယာပါတယ်။ အမြဲတမ်း သာယာပါတယ်လို့။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဖျတ်ခနဲ (မှားလို့) ဟုတ်ခနဲ (ဒါလည်း မှားလို့) ရုတ်တရက် အသံတိတ်မီးမှိတ်သွားပါလေရော။ မီးသီးကျွမ်းသွားတာတို့။ အဲဒါကမှ ဒုက္ခ။ မှောင်ထဲမှာ မီးခြစ်လောက်အရွယ် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာဖွေပါသလား။ မလွယ် မလွယ်၊ တော်တော်ကို မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ အောက်က တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုနေသံကလည်း အလျဉ်မပြတ်။ သူထုတာနဲ့ အိမ်ပြိုတော့မည်။ အလျင်လိုလေ အနှေးဖြစ်လေပါလား။ ဒီကြားထဲ အိပ်နေတဲ့မိန်းမကို သွားစမ်းမိလို့ သူက ဟင်းနော်တဲ့။ သူပြောတဲ့ ဟင်းဖိုး နေနေသာသာ ဒီမှာက ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်မို့ မဟင်းနိုင်ပါဘူး သက်ထားရယ်။ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ပြုံးမိသေး။

လူစိတ်ဆိုတာ သိပ်ဆန်းတယ်။ အမြန်ဆုံးဆိုတဲ့ အလင်း အလျင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမြန်တာပေါ့။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် တစ်စက္ကန့်ရဲ့ အစိတ်ကလေးတစ်စိတ်အတွင်းမှာပဲ စဉ်းစားမိတာတွေက အများကြီး၊ ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာတွေက အများကြီး။

ဒီလိုလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ကိုယ်ဆရာဝန်ပေါက်စဘဝ (အစိုးရအလုပ်လည်း မရသေးခင်) သိပ်ကို တက်ကြွနေတာပေါ့။ တောတိုးမယ်။ တောင်တက်မယ်။ လယ်ကွင်းကို ဖြတ် ရိုးပြတ်ကို ကျော်။ တောင်တန်းဒေသ မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်သေးတဲ့ ဦးကြီးတွေ တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ညီတယ် မဟုတ်လား။ New Broom Sweeps Well တံမြက်စည်းအသစ်က သိပ်လှည်းလို့ကောင်းတယ်တဲ့။

မနက်ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံတောင် မကြားရသေးဘူး။ ဒီလိုပဲ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီး ကိုယ့်ကို လာနှိုး

တယ်လေ။ ကိုယ်က အသည်းအသန် အရေးတကြီး လူနာထင်လို့ ထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ တံခါးကို ထုတဲ့သူက လူနာမဟုတ်တဲ့ လေးလုံးခြောက်ဖက် သန်သန်မာမာကြီး။ အချိန်မတော် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆရာဝန်ကို လာနှိုးရတဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ အိပ်မပျော်လို့ ဘာမိတဲ့ ငါးမူးဖိုးလောက် ရောင်းပါတဲ့။ (အဲဒီတုန်းက ငါးမူးစေ့တွေ သုံးလို့ရသေးတယ် ဝါရှာမဖြစ်သေးဘူး)။ ကဲ၊ အူယားစရာ မကောင်းပေဘူးလား။

ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတော့ တကယ်လို့များ ကိုယ်က မနက်သုံးနာရီခွဲလောက်မှာ သူ့ဆိုင် တံခါးကို သွားထုပြီး ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ရှိတဲ့ မုန့်တွေချ စမ်းပါလို့ ပြောရင် သူ ဘာပြန်ပြောမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်လဲ။ နောက် အရပ်ထဲက တာဝန်ရှိလူကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ တံခါးသွားထုပြီး မှတ်ပုံတင်ပျောက်သွားလို့ ထောက်ခံစာ လေးရေးပေးပါခင်ဗျာ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး ရုံးတံဆိပ်လေးပါ နှိပ်ပေးပါ။ အရေးကြီးလို့ပါ ရထားမမီမှာ စိုးလို့ပါ ဆိုရင်ကော...။

ဘယ်ရမလဲနော်။ ကိုယ် တကယ်စမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ (သူတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကိုတော့ စာမျက်နှာပေါ် တင်လိုက်ဖို့မကောင်းတာကြောင့် မပြောတော့ပါဘူး)။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူတို့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ဥပဋ္ဌာန အနုကမ္မာ ဒယမှ မဟုတ်တာ။ ကူညီပါရစေလည်း မဟုတ်ဘူး။ (စိတ်လျှော့မာန်လျှော့လေ ဦးစောခက်ငယ်)။ ကိုယ် ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်စကပေါ့နော်။ နောက်ခံအနီရောင်မှာ တောင်စွေးကို မြွေနှစ်ကောင်က ပတ်လို့၊ ထိပ်မှာလည်း ခုနက ပြောတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးရေးထားတဲ့ ရင်ထိုးတံဆိပ်ကလေးကို တင်ဖို့။

ရင်ဘတ်ကလေး ကော့ကော့၊ ခေါင်းကလေး လော့မော့၊ ခြေ

ထောက်ကထောက်ကြွထောက်ကြွနဲ့ အရပ်ထဲမှာ၊ သူများကျောင်းဝင်းထဲမှာ ငါကွဆိုပြီး လျှောက်ခဲ့ရတာ ဪ အရသာ အရသာ။ ဒါလေးကြောင့်လည်း ရည်းစားလေးတစ်ယောက် အမြန်ရခဲ့တယ်။ အခုအိမ်က နလနပကြီးပေါ့။

အဲဒီတုန်းကပေါ့လေ။ ထီးကလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်တွဲဆောင်းပြီး အပေါင်းအသင်းသိအောင် ကြွေးကြော်လို့။ ရည်းစားကလည်း ကျွန်မအမျိုးသားက အမ်စီကလေတဲ့။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကိုယ် ရယ်တာလေ၊ ရယ်နိုင်တုန်းက ရယ်ခဲ့တာလေ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲကြီး ပြဲ... ပြဲ ကွဲမှာကိုတော့ မသိသေးဘူး။

အဲဒီ ပါဠိစာတန်းက မြန်မာလို မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်း၊ အကျိုးဆောင်ခြင်းဆိုပါကလား။ ထား... ထား... ထားလိုက်ပါတော့။ အဲဒါ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ လူသားတိုင်းထားရမယ့် စိတ်ထားတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ မဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူသားတွေ မထားရင် ရတယ်။ ခွင့်လွှတ်ကြတယ်။ ဆရာဝန်တွေကျတော့ ဆောရီးပဲ။ ဒေါက်တာ No Excuse ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ။ ကိုယ်တို့က ဆောင်ပုဒ်လုပ်ထားတာကိုးလို့။ ဒါကြောင့် မရှိလို့ကို မဖြစ်တဲ့ ဆောင်ပုဒ် (Essential Motto) ကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆရာတစ်ဦးက သိုးဆောင်းစကားနဲ့ Service, Sympathy, Humanity တဲ့။ နောက်ပြီး ကိုယ်က ပြည်သူ့အခွန်ကို လခစားတဲ့ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း Service Man လေ။ တခြား Service Man ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေကျတော့ရော ပြည်သူ့အကျိုးမဆောင်လို့လား။ ဆောင်ပါတယ်ဗျာ။ အကျိုးဆောင်ပေးကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်လေးစားလွန်းလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်

ရုံးလုလင်အပေါက်စောင့်တံမြက်လှည်းက အစ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်
အရွယ် ဘာရာထူးဖြစ်ဖြစ် ဆရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်
လည်း တိုက်ပါတယ်။ စားပွဲတစ်လုံးလည်း ပေးပါတယ်။ (ရုံးမှာ
သုံးသုံး အိမ်မှာသုံးသုံးပေါ့)။ သူတို့ရန်ပုံငွေအတွက် ပြကွဒိန်လည်း
ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ စာရွက်စာတမ်းဖိုးလည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကပ္ပံ၊ ဘော
လုံးပွဲလက်မှတ်လည်း ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး No Problem ပါ။
ယုံပါ။ ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပြပါ့မယ်။ သစ္စာပြုဆို ပြပါ့မယ်။ ငရဲ၌
သစ်ငုတ်ဖြစ်ရပါစေရဲ့၊ မိတေရှင် အဖူးရပါစေရဲ့။ မောင်ကြီးနှမ
ကျားကိုက်ရပါစေရဲ့။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏ ပြည်
ထောင်စုသား အားလုံးတို့သည် မြားဆိပ်သာမက အလုံးစုံသော အဆိပ်
တို့ ပြယ်စေသတည်း။ ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ်မြက်
သစ်ပင်တို့ ဆေးဖက်ဝင်ကာ အပြည်ပြည်နိုင်ငံတို့မှ နည်းမျိုးစုံနှင့်
ဝင်လာသော ဆေးများ၊ အထူးကု ဆေးခန်းပေါင်းစုံမှ ဆရာဝန်ကြီး
များ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ (မဝယ် မနေရ) ဆေးများကို ဈေးကြီးပေး
ဝယ်ယူရခြင်းမှ ကင်းဝေးပါစေသား။ မတောက်တခေါက် စာရေးသူ
များ၏ ဆေးခြီးတိုများကို ရမ်းသန်းသုံးစွဲမိ၍ ဒုက္ခရောက်ရခြင်းဘေး
မှ ကင်းဝေးပါစေသား။

မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်းဆိုတာနဲ့အညီ ကိုယ်
မေတ္တာနဲ့ ကုပါတယ်။ စေတနာ၊ ကရုဏာနဲ့ ကုပါတယ်။ သစ္စာဆို
ပြီး ကုသပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာလည်း ပုထုဇဉ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ဘာဂမ်ညာဂမ်တွေမှာ ဂုဏ်ထူးမရသေးတဲ့ ဂမ်ဒူးတစ်ဦးမဟုတ်လေရ
ကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သစ္စာတော် မစူးသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိ
သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ဆေးထိုးဆေးတိုက်ပါသည်။ ဆင်းရဲသားလူနာ
များဆိုလျှင် ဆေးဖိုးလျှော့ယူပါသည်။ လုံးဝ မယူလို့တော့ မဖြစ်ဘူး

လေ။ လူတစ်ရာ ဝါးတစ်ရာ၊ ကိုယ်ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ ခွဲသွားမှာပေါ့။ ဒီတော့လည်း ဆေးရုံကြီးတွေ လျှောက်သောလမ်း အတိုင်း စရိတ်မျှပေး ကျန်းမာရေးဆိုလား ဘာလား။ တော်ပြီပေါ့။ ဒီလောက်လုပ်ပေးတာ။ ၁၇ တန်းအောင်တဲ့အထိ ဖင်ကြွပ်တက်အောင် စာကျက်ခဲ့ရပေမယ့် မလိုပါဘူး ပိုက်ဆံ။ ကုသိုလ်ရရင် တော်ရောပေါ့။ အဲ... ခမ်းဝဖို့ကျတော့ ယူသင့်သူကို ယူပါတယ်။ တိဗ္ဗိမှာ ကြော်ငြာ တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေလို ကြော်ငြာဖိုးစရိတ်ကို ကာမိဖို့ ကုန်ပစ္စည်းပေါ်မှာ ဈေးပိုတင်တာလည်း မလုပ်ပါဘူး။

ကိုယ့်ကို လိုအပ်တယ်ဆိုရင်လည်း လာမပင့်ပါနဲ့။ လာမခေါ် ပါနဲ့ သီချင်းထဲကလို ရင်ထဲက တမ်းတလိုက်ရုံကလေးနဲ့၊ မြစ်ယံ ကာဆီး တံတိုင်းကြီးပဲ ခြားနေပါစေ၊ လူနာရှိတဲ့အရပ်ကို အရဲစွန့်လို့ ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ သန့်ရှင်းကုန်းလည်း ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ ဓားတောင် ကို ကျော်ရမလား။ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ရမလား။ ဆရာသမားကို ကြည့်ရတာ ကိုယ် ပြောတာတွေ မယုံဘူးထင်တယ်နော်။ ဝတ္ထုထဲက၊ ရုပ်ရှင်ထဲက ဒိုင်ယာလော့ဂ်တွေလို ထင်နေတယ် မဟုတ်လား။

ဒီမှာ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ သတ္တဝါတွေ အားလုံးထဲမှာ လူဆို တဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး သတ္တဝါမှာ ဘယ်သတ္တဝါမှာမှ မရှိတဲ့ လိုအပ် ဆန္ဒ (Need) တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကို အတ္တဘဝပုံဖော်မှု လိုအပ် (Self-actualization Need) လို့ ခေါ်တယ်။ အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင် မိမိအားကျတဲ့ သူမျိုး၊ ဘဝမျိုးဖြစ်ချင်ရချင်တာပါ။ စိတ်ပညာဆရာ တွေက ထပ်တူစွဲခြင်း (Identification) လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ ကိုယ်အား ကျတဲ့ (Hero) ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါ့။

ကိုယ့်ရဲ့ Hero က ဘယ်သူလဲ သိလား။ ကိုယ့်အဖေလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် Hero မဟုတ်ဘူး။ အဖေက ဆရာဝန်

ဖြစ်ပြီး လူနာတွေကို အော်တယ်။ ဟောက်တယ်။ သူ့ဆေးခန်းမှာ ဆေးကုသခံ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ ဒါတွေကြောင့် အဖေ့ကို ကိုယ် သိပ်သဘောမကျဘူး။ ကိုယ့် Hero က သူပဲ သူပဲ။

ဆရာကြီး ရွှေလင်းယုန်ရဲ့ သူဝတ္ထုထဲက ဒေါက်တာမြင့်မောင်။ ဒေါက်တာမြင့်မောင်က သူ့ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ပေါ့။ ဪ... မေ့လို့ ခင်ဗျားကို ကိုယ့်နာမည်တောင် မပြောရသေးဘူး။ ကိုယ့်နာမည်က လည်း မြင့်မောင်။ ဒေါက်တာမြင့်မောင်ပဲလေ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အမေ ပေးထားတဲ့ ကျော်စွာဆိုတဲ့နာမည်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မြင့်မောင်လို့ ဆေးကျောင်းရောက်မှ ပြောင်းလိုက်တာ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ်က ကျော်လည်း မကျော်ချင်ဘူး၊ စွာလည်း မစွာချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာ လူတော်တော်များများက ဆရာဝန်ဆို မြင့်မောင်မှ ဒေါက်တာမြင့်မောင်မှ ဆရာဝန်အစစ်တဲ့။ ဆရာဝန်ကို မြင့်ကိုင်း မြင့်မောင်ပေတံ၊ သူ့ပေတံကြီးနဲ့ လိုက်လိုက်တိုင်းလွန်းလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တာ။

ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ မသိတာကို ပြောပြရဦးမယ်။ အကောင်အထည်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်အစစ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ (ကိုယ်လည်း မြင့်မောင်ပဲလေ) လေထဲက၊ ဝတ္ထုထဲက၊ စိတ်ကူးထဲက မမြင်ရတဲ့ ဒေါက်တာမြင့်မောင် ဘယ်သူက သာမယ်ထင်သလဲ။ သူက အလကားပါဗျာ။ ကြည့်လေ၊ ပလိပ်ရောဂါကာကွယ်ဆေးလေး ရွာစဉ် လိုက်ထိုးပေးရတာနဲ့ ပင်ပန်းလို့တဲ့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အိပ်နေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကို စာရေးဆရာက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာထင်ပါရဲ့။

ချစ်သူနဲ့ လွဲစေတယ်။ ဒဏ်ရာအမျိုးမျိုး ရစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေထဲကဇာတ်ကောင်ဆိုတော့ လေဒဏ်ရာတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်က

တော့ အိပ်ဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လူနာ တံခါးလာခေါက်မလဲ
အဆင်သင့်ပဲဟေ့။ ကြည့်စမ်း။ မီးခြစ်ရှာနေတဲ့အခိုက်အတန့်ကလေး
အတွင်းမှာ ကိုယ်တွေ့လိုက်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ။ မီးခြစ် မီးခြစ် ဒီ
မီးခြစ်ကလည်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အောက်မှာလည်း တဒုန်းဒုန်း
ထူနေတာကြောင့် အိမ်ပြိုတော့မယ်။ လာပြီဟေ့ လာပြီ။ ဟုတ်တယ်။
စိတ်တိုချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်လေ။ ဒေါက်တာ
မြင့်မောင်အစစ်လေ။

ဟော... မီးခြစ်ကို တွေ့ပြီ။ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်ပြီ။
မီးလင်းသွားပြီ။ ကိုယ်လာပြီ။ ဥပဋ္ဌာနံ အနုကမ္မာဒယဆိုတဲ့ ဆရာဝန်
အစစ် မြင့်မောင်လာပြီ။ ဆိုစမ်း ဘာဖြစ်လဲ။ ယားလို့တဲ့လား။ ကျွတ်...
ကျွတ်... ကျွတ်... ဟုတ်တာပေါ့။ ယားတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆိုး သိပ်
အခံရခက်တာ။ နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ပြောပါ အားမနာပါနဲ့။
ကိုယ်က ခင်ဗျားတို့အကျိုးကို သယ်ပိုးချင်လွန်းလို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊
စေတနာအပြည့်နဲ့အိပ်တာတောင်မှ မျက်စိတစ်ဖက် နားတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး
စောင့်အိပ်တဲ့ ဆရာဝန်စဉ်မီသူတစ်ယောက်ပါ။ ကြိုက်တဲ့ပေတံနဲ့
တိုင်းကြည့်လိုက်ပါ။

လူနာက ဆင်းရဲပါတယ်။ တော်တော်ကို ဆင်းရဲပါတယ်။
သနားစရာလည်း သိပ်ကောင်းတာ။ သူ့ဒုက္ခကလည်း မသေးဘူး။
ခြေတစ်ဖက် ဒူးအထက်ပေါင်လယ်လောက်က ပြတ်နေတယ်။

သူက ကိုယ်တို့မြို့က မဟုတ်ဘူး။ နယ်စွန်နယ်ဖျား အသက်
အရပ်က။ နယ်စပ်မှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံနဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ကို ကယ်ရီလုပ်
တယ်တဲ့။ ကယ်ရီဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စကားပေမယ့် သူကဲ့သို့မှာ ကလေး

က အစ သိကြပါတယ်။ အထမ်းသမားတဲ့။ ကုန်ပစ္စည်းများကို (ဘာ ကုန်လည်းတော့ မသိဘူး) သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးသူတဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ ဘာကြီးကိုလည်း မသိဘူး။ တက် နင်းမိလိုက်တာနဲ့ ဝုန်းခနဲ အသံကြီးကိုပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ မြောက် တက်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြေတစ်ဖက်မရှိ တော့ဘူးတဲ့။ ကဲ... ခြေတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုကယ်ရီသွားလုပ် မလဲ။ သားမယားနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိ။ ဘာပညာမှလည်း မတတ်။ ဒီတော့ကား...

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ထားတဲ့ လက်ဖြစ်ချိုင်းထောက် ကလေးကို အားကိုးပြီး တောင်းရမ်းသောက်နေရတယ်။ လေလွင့်ရွက် ဝါလေးလို (အလင်္ကာက မိုက်စာယ်နော်)။ ချိုင်းထောက်သယ်ဆောင် ရာကို လိုက်ပါခဲ့တဲ့ ကိုယ်တို့မြို့ကို ရောက်လာပါလေရော။ နောက် တော့လည်း ပျော်လို့ဆိုလား တောင်းလို့ကောင်းလို့ဆိုလား ဒီမြို့မှာပဲ ချိုင်းထောက်ချတော့မယ်တဲ့။

ညနေကတော့ ကိုယ့်ဆေးခန်းကို ရောက်လာတယ်။ သူတောင်းစားပဲဗျာ၊ ဘယ်မှာ ခပ်တင်းတင်း ဝင်လာရဲပါ့မလဲ။ ဝေဒနာ ကို မခံနိုင်လွန်းလို့သာ ဆေးခန်းလာပြတာ။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အကျိုးဆောင်ပေးချင်စိတ် အပြည့်၊ စေတနာ မေတ္တာ အပြည့်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာများကူညီပေးရမလဲခင်ဗျာလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေး ပျူပျူငှာငှာ မေးလိုက်တယ်။ မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး။

ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်လေ။ ဒေါက်တာမြင့်မောင်အစစ်၊ လူနာဟာ လူနာပဲ မဟုတ်လား။ ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေ၊ ကျောသားရင်သား၊ သူဌေးတစ်စား သူတောင်းစားတခြား ခွဲခြားမဆက်ဆံပါဘူး။ ကိုယ့် သွေးရင်းသားရင်း တစ်သားတည်းပဲ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်

မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်း၊ အကျိုးဆောင်ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်တွေ
အတူတူထားရမှာပေါ့။ ထားနိုင်ရမှာပေါ့။

သူက 'တစ်ကိုယ်လုံး ယားနေတယ်' လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်
က ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ 'ဟုတ်လား၊ မယားဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်
အရမ်းအံ့ဩမိမှာပဲ' လို့ ပြန်နောက်လိုက်သေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာက ဝဲစို ဝဲခြောက်အနာတွေနဲ့ အပြည့်။ ကြုံရာ အိပ်၊
ကြုံရာထိုင်၊ အိုက်ပုံနောက်ဖေးလမ်းကြား ထင်သလို သွားနေမှတော့
ယားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မျက်နှာချို သဘောချို အပြောချို အသံ
ချိုသော လူချိုဆိုတော့ သူ့အယားတွေ တစ်ဝက်လောက် အလိုလို
ပျောက်သွားတယ်။ ယားတယ်ဆိုတိုင်း ဒါလေးများ ဘာမိတဲ့ သောက်
ပျောက်ဆိုပြီး ပြီးစလွယ် ကိုယ်မလုပ်ပါဘူး။ သူ့နေရာမှာ ကိုယ်ဝင်
ခံစားကြည့်မိတယ်။ ဒါမှလည်း အကျိုးဆောင်ခြင်းသက်သက်သာ
မဟုတ်ဘဲ စာနာခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်းဆိုတဲ့ အနှစ်သာရတွေ ပါမှာ
ပေါ့။ ကိုယ်က အကာပြုပြ အနှစ်မဲ့တဲ့မည်ကာမတ္တ ဆရာဝန်မှ မဟုတ်
တာ။

ဒေါက်တာမြင့်မောင် အစစ်လေ။ ခင်ဗျား သိပါတယ်။

ဒီလို ရှိတယ်လေ။ ယားတယ်ဆိုတာက သူ့မှာ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝဲက ယားတာလား။ မတည့်တာတစ်ခု
ခု စားမိလို့ ထိမိလို့ ယားတာလားဆိုတာကို သေသေချာချာ မေးရ
မယ်။ ဒါမှ မှန်ကန်တဲ့ရောဂါကို သိရမယ်။ ယားတယ်ဆိုတာက
ရောဂါလက္ခဏာ၊ ရောဂါမဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ ဝဲ၊ အင်ပျဉ်ထတယ်ဆို
တာတွေက ရောဂါ။ အဲဒီရောဂါတွေရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာက ယားယံ
ခြင်း။ အဲဒါကို ယားတယ်ဆိုတိုင်း ဘာမိတဲ့ ထိုးလိုက်ရင် အယားဂျစ်ဆို
တဲ့ ဓာတ်မတည့်လို့ ဖြစ်တဲ့ယားတာကတော့ ပျောက်မယ်။ ဝဲကြောင့်

ဖြစ်ရတဲ့ အယားကတော့ မပျောက်ဘူး။ ဆေးရှိန်ပြယ်ရင် ပြန်ယားမှာပဲ။

ဒါမျိုးကတော့ ရမ်းကုလည်း လုပ်တတ်တာပေါ့။ လုပ်နေကြတာပေါ့။ ယားရင် ဘာမိတုံထိုး။ ကိုက်ခဲရင် အနာဂျက်ဆင် ထိုး။ အဲဒါမျိုးက ရောဂါကို ကုတာမဟုတ်ဘူး။ ရောဂါလက္ခဏာကို ကုတာ။ ဆရာဝန်အစစ်က ရောဂါကိုပဲ ကုတယ်။ ရောဂါပျောက်ရင် ရောဂါလက္ခဏာလည်း ပျောက်သွားမှာပဲ။ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ် ဒေါက်တာမြင့်မောင်အစစ် လူချိုအစစ်။

တချို့ရှိသေးတယ်။ ဆရာဝန်က ရင်ဘတ်ပေါ် နားကြပ်နဲ့ ထောက်လိုက်တာနဲ့ ဘာရောဂါဆိုတာ တန်းသိမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဘယ်သူက ဆရာဝန်ကို နားကြပ်ထဲကနေ ပြောပြမှာလဲ။ မိုးနတ်မင်းကြီးကလား။ နောက်ပြီး မျက်စိကြည်ဆေး၊ သွေးပေါ်ဆေး (ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ သွေးထိန်းနေလည်း ဒီဆေးထိုးလိုက်ရင် သွေးပြန်ပေါ်မယ်လို့ ထင်ကြတယ်)၊ ခေါင်းမူးပျောက်ဆေး၊ အားဆေးထိုးပေးပါဆိုတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီလောက်လွယ်ရင် ကိုယ်တို့ခုနစ်နှစ်တောင် ဖင်ကြွပ်တက်အောင် စာဖတ်နေမလဲ။ စာသင်နေမလဲ။

ဘာရောဂါဖြစ်နေပြီ၊ ဘာဆေးထိုးပေးလိုက်လို့ မိုးနတ်မင်းကြီးက နားကြပ်ထဲကနေ ပြောလိမ့်မယ်။ ရောဂါအားလုံးအတွက် ဆေးဝါးစက်ရုံတွေက ဆေးဝါးတွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကဲ... မကောင်းဘူးလား။

ဒီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိရင် ဘာဆေးထိုးထိုး သွေးပြန်မပေါ်ဘူး။ (ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဆေးတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ ထိုးမပေးဘူး။) မျက်စိကြည်ဆေးရှိရင် ကိုယ်လည်း မျက်မှန်မတပ်တော့ဘူး။ မျက်စိမှန်ရင် မျက်မှန်တပ်ရတယ်။ ဗီတာမင်လို့ ခေါ်တဲ့သက်

စောင့်ဓာတ်ပဲ ရှိတယ်။ အားဆေးမရှိဘူး။ အာနီးလို အားရှိချင်ရင် အလေးမ၊ ဝိတ်မ။

ဒါတွေသာ ထိုင်ပြောနေရရင် တစ်ထောင့်တစ်ည ဘယ်က လိမ့်မလဲ။ ကိုယ်တို့သင်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်ဆိုတော့ ပြန်ပြောရင် (၇×၃၆၅= ၂၅၅၅)ရက် ကြာလိမ့်မယ်။ (ဒါတောင် စာမေးပွဲတစ်ကြိမ်မှ မကျမှ) သူတို့မသိလို့ ဗဟုသုတနည်းလို့ ပြောကြတာ၊ မေးကြတာတွေကို ကိုယ် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တိုင်းကတော့ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။ သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာမြင့်မောင် မဟုတ်ဘူး နော်။ တချို့ဆရာဝန်တွေက စိတ်ဆတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရောဂါပျောက်ချင်ရင် ခုတင်ပေါ်တက် လိုက်ပါ။ စမ်းသပ်တာ ဘာညာနဲ့ ခုနစ်မိနစ်ကြာမယ်။ ရောဂါ အကြောင်း သိချင်ရင်တော့ ဆေးကျောင်းသွားတက်ပါ။ ခုနစ်နှစ်ကြာ မယ်။ ဆေးဆောင်းပါးပါတဲ့ ဘုတ်အုပ်တွေ ဖတ်မနေနဲ့၊ တတ်ယောင် ကားပဲ ဖြစ်မယ်။ ကိုကျော်ဟိန်းကြီးပြောသလို ပြောရရင်...

‘ဆေးကုတယ်ဆိုတာ သူများတင်ပါး အပ်ကလေးစိုက်တတ် ရုံနဲ့ မရသေးဘူး၊ ခုနစ်နှစ် ခုနစ်နှစ် သွားသင်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်၊ တတ်သွားပြီဆိုရင် ကိုယ်နေရာဖယ်ပေးမယ်’

ဒီလိုပြောလို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ စပ်စုချင်စိတ်၊ သိချင်စိတ်ဆိုတဲ့မွေးရာပါ ဗီဇစိတ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ။ နောက်ပြီး အတ္တကလည်း သိပ်ကြီးတာ။ အထူးသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်မတန် စိတ်ဝင်စားကြတာကလား။ ဒီတော့ ဆရာဝန်က လူနာကို ခင်ဗျာဗျာ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်၊ ဒီလိုနေပါ၊ စားပါ၊ ဒီဆေးကို ဒီလိုသောက်ပါလို့ ပြောရင်တောင် သိချင်ကြသေးတယ်။ သူ့နှလုံးရောဂါက အပေါက် ကျဉ်းတာလား၊ အပေါက်ကျယ်တာလား၊ ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ဆေး

မရှိတော့ဘူးလား၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ မလိုဘူးလား၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ကုရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဘာညာတွေ လုပ်ကြသေးတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ သိပ်စိတ်တိုတတ်တာ...

‘စင်ကာပူမှာ သွားကုနိုင်ရင် ကောင်းတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ တာဝတိံသာတက်ပြီး သိကြားမင်းကို ကုခိုင်း’တဲ့။

ဘယ်ကောင်းမလဲနော်။ အင်းလေ၊ သူကဒေါက်တာမြင့်မောင်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်က ခင်ဗျားတို့အကျိုးအတွက် ပြောတာပါ။ ရောဂါအကြောင်း မသိချင်ပါနဲ့။ သိရင်ခင်ဗျားတို့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ ကိုယ်တို့တောင် ဆရာဝန်ဖြစ်နေတော့၊ ဪ... ဆေးပညာရောဂါပညာတတ်နေတော့ ပြောပါတယ်။ ကျိန်စာအသင့်ကြိုးမိန့်ကျခံရသူတွေလိုဖြစ်နေတယ်။ ဘာရောဂါဖြစ်နေရင် ကုလို့ရတယ်၊ မရဘူး၊ ဘယ်လောက်ကြာရင် ဘာဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်တော့သေမယ်လို့ သိနေတာကိုး။ လူတိုင်း သေမှာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိလို့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ စိတ်ချမ်းသာစွာ သေသွားရရင် ပို မကောင်းဘူးလား။

ခင်ဗျားတို့ကို စေတနာနဲ့ အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ဆရာဝန်အစစ် ပြောသမျှကိုပဲ နားထောင်ပါ။ မေးချင်ရင် ဘယ်လိုနေထိုင် စားသောက်ရမယ်လောက်ပဲ မေးပါ။ သိပ်သိချင်လွန်းလို့ ဘာရောဂါလဲလို့ မေးမိရင်တောင် သတိထားပါ။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ အရပ်ထဲမှာ ငါတော့ ဘာရောဂါရှိနေပြီဟေ့လို့ လျှောက်မပြောမိပါစေနဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ကိုယ်တို့လူမျိုးက ဆေးကုတမ်းကစားရတာ သိပ်ဝါသနာပါတာ။ ဒီရောဂါဆို ဒီဆေးကိုသောက်။ ဘယ်သူ့ဇွန်းကတော့ ဘယ်အပင်ရဲ့ ပဉ္စငါးပါးကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကြိုသောက်

လိုက်တာ နင်နေ ငါသွားပဲ (သန့်ရှင်းကိုလေ)။ ခင်ဗျား နားယောင်ပြီး
လိုက်လုပ်မိရင်တော့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲလို့မှတ်။ ထားပါလေ
သူတောင်းစားလူနာကြီးအကြောင်း ဆက်လိုက်ကြစို့လား။

ကိုယ်က မရွံ့မရှာဘဲ အာဖရိကတိုက်က ကိုယ်ရေပြားရောဂါ
သည်တွေကြားက ဒေါက်တာအယ်လ်ဖရက်ရှိက်ဇာလို ပယ်ပယ်နယ်
နယ် ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်လိုက်တော့ လားလား။ သူ့မှာက ဝဲတွေသာ
မက ပြည်တည်နာတွေရော အင်ပျဉ်ထတာရော အလားဂျစ်ရော
အာဟာရမပြည့်ဝလို့ ဗီတာမင်ဓာတ် ချို့တဲ့တာရောနဲ့ ရောဂါမျိုးစုံရှိနေ
တာကိုး။

ဒီတော့ မေတ္တာထားပြီး ဆေးထိုးပေး။ ဝဲအတွက် ဘာ
စကောဘီဆိုတဲ့ ဝဲပျောက်ဆေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိမ်းပေး။ ပြည်
တည်နာတွေကို ဖန်ရည်ဆေးပေးပြီး (အဲဒီခေတ်က) ပြည်တည်နာပိုး
ကို အနိုင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အမ်ပီကလောက်စ်ဆိုတာကို ပေးရတယ်။ ယားနေ
တာက တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ဆိုတော့ ဘာမိတုံနဲ့
တင်မရတာကြောင့် ဆော်လူကော့တက်ဖ်ပါ ထိုးပေးရတယ်။ ဆေးဈေး
တွေလား မသိချင်ပါနဲ့။ ကိုယ့်မှာ အတက်ကျဆေး ပါမလာလို့ပါ။

ကိုယ်လား ဆေးဖိုး လုံးဝမယူပါဘူး။ ကိုယ်က ဒေါက်တာ
မြင့်မောင်အစစ်ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား။ သူ့အယားဝေဒနာပျောက်
သွားတာကို ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရတာကိုပဲ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး။
သူတစ်ယောက်တည်းကို ကုရတာတင် တော်တော်ကြာတယ်။ အဲဒီပြည့်
အစုံလုပ်ပေးလိုက်တာတောင် ညတွင်းချင်း ပြန်ရောက်လာတယ်ဆို

တော့ ကိုယ်ကုတာ လိုသွားလို့လား။ ယားတာလေးကိုတောင် ပျောက်
အောင် မကုတတ်ပါလား။ သွားပြီ။ ဝတ္ထုထဲမှာသာဆို ဒေါက်တာမြင့်
မောင်လို ချစ်သူနဲ့လွဲပြီပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ သူ့အယား မပျောက်သေးဘူး။ ယားတုန်းပဲတဲ့။
ကိုယ်သုံးထားတဲ့ ဆေးတွေက အကောင်းဆုံးတွေပါ။ ဒီထက်စွမ်းတဲ့
ဆေးလည်း မပေါ်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျားက ပြုံးတယ်ပေါ့။ လှောင်တယ်
ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ကိုယ် စေတနာအပြည့်နဲ့ ဆေးအစစ်တွေပဲ သုံးခဲ့တာ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဆုံး။

သူ မပျောက်တဲ့ အယားက ခြေသလုံးမှာ ခြေချင်းဝတ်မှာ
တဲ့။ ကောင်းတဲ့ခြေထောက်ဘက်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြတ်နေတဲ့
မရှိတော့တဲ့ ခြေထောက်က ယားနေတာတဲ့။ ဘယ်ကလာ စိတ်အထင်
မှားတာ၊ အာရုံခြောက်တာ၊ Hallucination တွေ၊ အဝေးရောက်အယား
တွေ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတလေးနဲ့ လာ
မပြောပါနဲ့၊ Sorry နော်။ ကိုယ်ဟာ ဒေါက်တာမြင့်မောင်အစစ်
ဖြစ်လျက်နဲ့ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒါမျိုးကို ကိုယ်တို့က တစ္ဆေခြေထောက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကိုယ်တို့ဆရာဝန်တွေက ပရလောကသား
တွေ၊ တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ဂန္ထီရတွေကို မယုံကြပါဘူး။ သူ့လို မရှိတဲ့ခြေ
ထောက်က ယားတာမျိုးကို ဆေးပညာမှာ Phantom Limb လို့ခေါ်ပါ
တယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်က တစ္ဆေခြေထောက်လို့ ဘာသာပြန်လိုက်
တာပါ။

တစ္ဆေခြေထောက်ဆိုတာ တကယ်ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ခြေပြတ် လက်ပြတ်မိတ်ဆွေရှိရင်၊ ဆရာဝန်အသိရှိရင် မေးကြည့်ပါ။ ကိုယ်ပြောတာ မယုံရင်ပေါ့။ တစ္ဆေခြေထောက်လိုမျိုး ထူးပေမယ့် မဆန်းတဲ့ တလွဲနာ Referred Pain ဆိုတာလည်း ရှိပါတယ်။ သူက တော့ ရောဂါဖြစ်နေတာက သည်းခြေအိတ်၊ အဲဒီမှာ မနာဘဲ သွားပြီး နာတော့ ပခုံးစွန်းမှာ။ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာပါ။ ရှင်းပြဖို့ မခက်ပါဘူး။ ခွကျတာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် သိချင်ရင် ဆေးကျောင်း သွားတက် ပါလို့ ပြောတာကို ဒါလေးမေးတာများ စိတ်တိုလိုက်တာ အပေါက်ဆိုး လိုက်တာလို့ မပြောကြပါနဲ့။

သူတောင်းစားကြီးကတော့ တချို့လူတွေလို ဘာကြောင့်လဲ ဘာအတွက်လဲ၊ ကိုယ်က ဖြစ်နေမိတာ ဘာညာတွေ မမေးပါဘူး။ သူက ဆေးပညာအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ ဆေးပညာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ လာတက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါပျောက်ချင်လို့ ဆေးခန်းလာပြတာ။ သူက ဆရာဝန်ကြီးကယ်ပါဦးလို့ ဒါပဲ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ် ကလည်း ပျောက်ရမယ် စိတ်ချ။ ကဲ မြေကြီးပေါ် ခြေဆင်းထိုင်လို့ ပြောပြီး သူယားတယ်လို့ပြောတဲ့ နေရာကို မှန်းပြီး တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ခြစ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ မြေကြီးကိုပါ။ ဆိုလိုတာက မရှိတဲ့အရာက ယားတာမို့ မရှိတဲ့အရာကိုပဲ ကုတ်ပေးလိုက်တာပါ။

မအံ့သြနဲ့။ မထူးဆန်းဘူး။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ တကယ်ပါ သူ အယားပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ကို ယားရင် အဲဒီလိုပဲ ကုတ်လို့မှာလိုက်တယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်နော်။ ခင်ဗျားမှာမရှိတဲ့ ကားတစ်စီးလောက်လိုချင်လို့ မြေကြီးပေါ်မှာ ကားပုံတော့ သွားမခြစ် နဲ့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကျတော့လည်း စာရွက်ပေါ်မှာ တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ်လုပ်ရုံနဲ့ တိုက်တွေ၊ ကားတွေဖြစ်လာတယ်တဲ့။ ကိုယ်တော့ အဲဒီပညာမျိုး မတတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဆရာဝန်စစ်စစ်။

လူနာပြန်သွားတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရတယ်။ ဒါဆို မနက် လေးနာရီ။ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ။ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းသွားထုပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက်ရောင်းပါ။ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်မလား စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဘယ်ရမလဲနော်။ ဒါမျိုးက ဥပဌာန အနုကမ္ဘာ ဒေသ သမားတွေကိုပဲ လုပ်လို့ရတာ။

တော်ပါပြီလေ။ ရသလောက်အချိန်လေးမှာပဲ မျက်စိတစ်ဖက် နားတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး အိပ်လိုက်ပါတော့မယ်။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါ မသေမချင်း ကိုယ် ဥပဌာန လုပ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။

ဟောဗျာ၊ ဟုတ်ခနဲ ဖယောင်းတိုင်မီးငြိမ်းသွားပြီ။ ဒုက္ခပဲ၊ မှောင်ထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ ဆရာဝန်ပေမယ့် တစ္ဆေတော့ ကြောက်တယ်ဗျ။ အခုပဲ တစ္ဆေခြေထောက်ကို ကုတ်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ့်အလှည့်မှ မဟုတ်သေးတာ။

မှောင်ထဲမှာပဲ စမ်းတဝါးဝါး ဟိုခလုတ်တိုက် ဒီခလုတ်တိုက်နဲ့ ခုတင်ဆီကို မှန်းဆလာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့...

ကိုယ်ပြောပါပကော၊ ကိုယ်ကဒေါက်တာမြင့်မောင်အစစ်ပါ။ သူတော်ကောင်းပါလို့။ ကြည့်ပါလား၊ ဦးဗာဃရဲ့ မြကျောက်ဖြာကြီးတင်းသွားတယ်ထင်ပ။ ပွက်ပွက်ဆူလာတယ် ထင်ပ။ ပူလာတယ် ထင်ပ။ ကိုယ်တို့အလှည့်မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဖျတ်ခနဲ မီးလင်းလာတယ်။

အောင်မလေး သရဲ သရဲ။ ကိုယ် ရောက်နေတာက မိန်းမအလှပြင်တဲ့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ။ မှန်ထဲမှာ မှန်ထဲမှာ...

စာရေးဆရာ မင်းလူသို့...

ဆရာခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ ဆရာရဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တစ္ဆေ
ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲဆိုတာ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းစီးကို
ပိုကြိုက်တယ်။ ဆရာက ဦးသွားတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)

မင်းသား
တံတေးမင်း
မင်း

နတ်ဆိုးရေးတိုပုဒ်

တင်မြင့်ဦး

ဦးကြံသကာမှာ မောင်တင်မြင့်ဝင်လာတာကို မြင်သည်နှင့် ခြေပြေးသုတ်ပေးတော့မလိုလို ကိုရီးယားစတိုင်လ်ပြေးကုန်းပိုးခေါ်တော့ မလိုလို ယောက်ယက်ခတ်သွား၏။

နေ့တိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားနေသဖြင့် မောင်တင်မြင့်က ဦးကြံသကာမျက်နှာကိုသာ အသေအချာကြည့်ပြီး ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ရပ်နေသည်။ သည်တော့မှ ဦးကြံသကာက ဟီးခနဲ သွားဖြဲပြကာ ရေမြုပ်ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်၏။

‘ဦးကြံသကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မလာဘဲ ကျွန်တော့်ကို အိမ် လာဖို့ လူကြံ့မှာလိုက်တော့ ဘာများဖြစ်နေလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရ တာဗျာ’

မောင်တင်မြင့် ပြောရင်း ဦးကြံသကာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီခုံတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ပြောရလျှင် မောင်တင်မြင့်နှင့် ဦးကြံ သကာမှာ အရွယ်မတူပါလည်း ဘဝတူသည့် တစ်ကိုယ်ရေ တကာယ လူပျိုလူလွတ်များ။ နောက်ခံပစ္စည်း ဥစ္စာကွာခြားမှုတော့ ရှိပါ၏။ မရှိခံနိုင်ရိုးလား။ မောင်တင်မြင့်မှာ စာလိုလို ပေလိုလို တောက်တိုမည်ရ ရေးကာ လေလွင့်နေခဲ့တာပဲ။

မောင်တင်မြင့် ပါးစပ်ထဲ ပြည့်နေသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်ကို အတင်းချူချပြီး ဦးကြံသကာစကားကိုအလိုက်သင့်ထောက် ခံပြောလိုက်၏။

ဦးကြံသကာက ကျွတ်ခနဲ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး...

‘အမိအဖကတော့ ပြောစရာလိုသလား၊ ရှိပြီးသားပေါ့၊ ငါ ပြောတာက တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ကိုယ်တည်းနေဖို့ ပြောတာ၊ အချစ်ဆုံးသူစိမ်းလူပေါ့’

‘ပေါက်ပြီဗျာ၊ အမြဲတမ်း ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် အဖော် မဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား... ဦးကြံသကာတို့အရွယ်မှာ ရှိသင့်တာ ပေါ့’

‘သက်စရိုက် မောင်တင်မြင့် ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ဆန္ဒကို မင်းတိုက်ရိုက်သိတာပဲ’

ဦးကြံသကာမှာ ဝမ်းသာလွန်းပြီး ထိုင်နေရာမှ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ပင်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်တင်မြင့်သာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ဆန္ဒကို ကူညီမည်ဆိုလျှင် အောင်မြင်ပြီဟု ဦးကြံသကာ တွက်ဆယုံကြည်ပြီး သား။

မောင်တင်မြင့် စတုတ္ထမြောက် စီးကရက်ကို မီးညှိကာ လေး၊ ငါးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာပြီးမှ...

‘ကြည်မင်းသိန်းက ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးဆိုရင် ထိုးပေး မှာပါ၊ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးမကင်းပါဘူး’

‘ဟင်... ကြည်... ကြည်မင်းသိန်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်တယ်လေဗျာ၊ ထောက်ခံပါသည်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ လိုအမြဲတမ်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ထောက်ခံလက်မှတ် ရေးမှ ဘိုးဘွားရိပ်သာက လက်ခံတာ’

ဦးကြံသကာ၏ ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာပြကြီး ဖြိုးခနဲ မှောက်တွန့် ဆုတ်ပြေးသွားသည်။

ဦးကြံသကာကတော့ ငယ်စဉ်ကပင် ဘဝနာပြီး အခွင့်အရေး ရှာဖွေတာ ကြိုးစားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအသက်အရွယ်ရ၍ မွေးရပ် ရွာကို ပြန်လာအထိုင်ချသောအခါ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြံမြေများစွာ ဝယ်ယူ တာ လတ်လျားလတ်လျား ပျော်ပါးနိုင်နေပြီ မဟုတ်လား။

‘မင်းကို ငါ ပြောစရာ၊ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ကွ’

‘အဟမ်း... ဒီရပ် ဒီရွာမှာ မောင်တင်မြင့် ထိုးဖောက်နိုင်မှု စွမ်းအားကို ဦးကြံသကာ သိပါတယ်’

မောင်တင်မြင့် အင်္ကျီကော်လာကို မြင့်မြင့်လေးပင့်တင်လိုက် ပြီး မသူတော်ဂုဏ်ပြုလိုက်၏။ ဦးကြံသကာက အသင့်ပြင်ဆင်ထား သည့် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ စီးကရက်တို့ကို အတင်းရှေ့တိုးပေးရင်း

‘ယုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါရွာပြန်ရောက်ကတည်းက မင်းနဲ့ ဝဲ တွဲနေတာ ကြည့်ပါလား၊ ကမ္ဘာမှာ နိုင်ငံ ၆၀ကျော်ရောက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါကွ၊ လူကဲခတ်တော်ပါတယ်’

ဦးကြံသကာမှာ မောင်တင်မြင့်ကို ယုံစားပါတယ်ပြောပြီး နိုင်ငံတကာကြားလုံးလေးပါ ထည့်လိုက်သေးသည်။

နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဟောင်းကြီး ဦးကြံသကာ၏ ကြားလုံး များကို အကြိမ်ကြိမ် နားရာဇဝတ်သင့်လောက်အောင် ကြားခဲ့တာမို့ မောင်တင်မြင့် နားရည်ထူးနေပြီ။

သည်တော့ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ လက်ဖက်ရည် မုန့်နှင့် စီးကရက်ကိုသာ ပါးဖြုန်းဖြု အတင်းဖဲနေလိုက်သည်။

‘မောင်တင်မြင့်ရေ... လူဆိုတာ ကျွန်းကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း နေနိုင်တဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ပါလို့ ငါ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ရေးထားတဲ့ ဓာ တစ်ပိုဒ်ဖတ်ဖူးတယ်’

‘အီး... မှန်တာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်းက မွေးစရာမှမလိုဘာ။ လူက တော့ မွေးရတာကိုး၊ အမိအဖရှိရမှာပေါ့’

‘ဘိုး... ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဘာကိစ္စသွားရမှာလဲ၊ လူကြား
ကောင်းပြီး စရိတ်နည်းအောင် သွားလက်မှတ်ထိုးပွဲလုပ်ရမှာလား’

‘ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦးကြံသကာပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောနေဆိုနေ
ခွင်တယ်ဆို၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာက ဦးကြံသကာတို့အရွယ်တွေ အများ
ကြီး ခုစုဝေးဝေးရှိတာပဲ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပြောရင်း တာဝန်တွေ
ကင်းတာပေါ့’

ဦးကြံသကာထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်းက...

‘မင်း... မင်း...၊ လည်ပင်းထဲက ငါတိုက်တဲ့လက်ဖက်ရည်
နဲ့ မုန့်ကို ခြေနဲ့ကော်ထုတ်လိုက်ချင်တယ်၊ နှစ်ကိုယ်တည်းဆိုတဲ့
စကားတောင် မစဉ်းစားမိဘူးလား’

‘ဗျာ... ဒါ... ဒါဆို’

မောင်တင်မြင့် မျက်လုံးပြူးပြီး စကားပါထစ်သွားသည်။

‘နွီး... ဒါပေါ့ကွ၊ အခုလိုအရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ ကိုယ့်မျိုးစစ်
သွေးနဲ့ ရာဇဝင်ခြယ်ရေးခုံရမှာ မဟုတ်လား’

‘ဥ... ဦးကြံသကာ စဉ်းစားထားတာများ ရှိလို့လား’

ဦးကြံသကာက အားပါးတရ တဟားဟားဆက်တိုက်ရယ်
ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ၁၃ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး ပူစီဖောင်းကိုမူတ်
ရင်း တစ်မျိုးတွေးပြီး အရှက်သည်းသွားသလို မျက်နှာရဲဗဒေါင်းထ
ကာ...

‘ငါ နိုင်ငံ ၆၀ ကျော်ရောက်ခဲ့တဲ့သူပါ၊ တကယ့်အချောအလှ
လေးတွေဆိုလည်း ငါ့အနားမှာ အမျိုးမျိုး ခစားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါ...
ဒါပေမဲ့ သူ သူလေးသာ ငါ့ရင်ကို ညှို့ငင်နိုင်သူပါ၊ မောင်တင်မြင့်
မင်း ရွာအနောက်ပိုင်းက မုဆိုးမ ဒေါ်ခင်စောကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိတယ်လေ၊ ဪ... ဦးကြံသကာက တွင်းဟောင်းရေ
ကြည် အေးမြသည်လို့ စာချိုးတော့မှာကိုး’

‘ထပ်... ငါ့ကို ခိုးကြိုးပွတ်နေပါဦးမယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့မှောင်နေတဲ့ ကမ္ဘာကို မျှော်လင့်ချက်ပေးမယ့် အလင်းရှင် နတ်သမီးလေးက ဒေါ်ခင်စောရဲ့ သမီး ခင်ခင်တုတ်ကြီးပါကွ’

ခင်ခင်တုတ်ကြီးက ၁၆ နှစ်ပင် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ရှိသေးမည်မဟုတ်။ ဦးကြံသကာကတော့ သတ္တရာဇ်ဖြူထားတာတောင်မှ ၆၁ နှစ်ထက် လျော့လိမ့်ဦးမည်မဟုတ်။ ပြောင်းပြန်အချိုးကတော့ ဟုတ်နေတော့၏။

ဒေါ်ခင်စောတို့ အိမ်ခြံဝိုင်းကို မြင်ရုံနှင့် ဦးကြံသကာခြေလှမ်းများ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်ချင်လာသည်။ မောင်တင်မြင့် အကြိမ်ကြိမ်ကတိပေး အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်း၍သာ လိုက်လာရပါလည်း စိုးရိမ်စိတ်ကတော့ ဒီရေထက် ပိုတက်နေ၏။

‘လာစမ်းပါဗျာ၊ ဒီအချိန် အိမ်မှာ ခင်ခင်တုတ်ကြီး မရှိပါဘူး’

‘ဟင်... တုတ်တုတ်လေး မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ရင်တုန်ပန်းတုန်ရှိလိုက်တာကွာ’

ဦးကြံသကာခမျာ ခြေလှမ်းတင် တွန့်ဆုတ်ရုံတင်မဟုတ်၊ ရင်ပါ တဒုတ်ဒုတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထခုန်သွားသည်။ မောင်တင်မြင့်ကတော့ စီးကရက်ပင် အသောက်မပျက်ဘဲ...

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက အလုပ်သွားပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီအချိန်ရွေးလာတာ၊ သူ့အမေနဲ့တွေ့ရင် အဆင်ပြေပါတယ်’

သည်တော့မှ ဦးကြံသကာနည်းနည်းစိတ်အေး လက်အေးဖြစ်သွားမိ၏။ ခင်ခင်တုတ်ကြီးက သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကို လေးဖွဲ့ပြီး ချဲ့နေနိုင်ပါလည်း သူ့အမေ ဒေါ်ခင်စောကတော့ ဦးကြံသကာနဖူးထက် စီးပွားဥစ္စာဘက်တွက်ပြီး ပြေပြစ်နိုင်၏။

အမှန်ပင် ဦးကြံသကာနှင့် မောင်တင်မြင့် အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားတော့ ဒေါ်ခင်စောက အပြုံးမြဲမြဲပြုံးကာ ကြိုသည်။ မောင်တင်မြင့်က ကြိုတင်ဇာတ်စုံခင်းပြီးပြီ မဟုတ်လား။

ဦးကြံသကာကတော့ ယောက္ခမ ရိုသေ အသက်ရှည်ပုံစံမျိုးနှင့် ဓမ္မာရုံချကာ အသာဝင်ထိုင်၏။ အခါတော်ပေး မောင်တင်မြင့်က အောက်ကလိအာအသံ စာစာနှင့်...

‘အဟမ်း... ဒီလူနဲ့ ဒီလူတွေ အထွေအထူး မိတ်ဆက်ပေးမနေတော့ပါဘူးဗျာ၊ အရိုးခင်စောဆိုတာလည်း ဦး... အဲ ကိုကြံသကာအကြောင်း အတွင်းအစင်းသိပြီးသားပဲ၊ အရိုးခင်စောကသာ သဘောတူမယ်ဆို ကိုကြံသကာပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံး အရိုးခင်စောတို့ဥစ္စာ အဲ... အရိုးခင်စောတို့နဲ့ တပေါင်းတစည်းတည်းဖြစ်ပြီပေါ့’

‘အေးပါ မောင်တင်မြင့်ရယ်၊ စောက အဲ... အရိုးကလည်း စကားကို လှည့်ပတ် ရှည်ဝေးမပြောတတ်တာ နင်သိပါတယ်၊ နင့်ကို ပေးဖို့ အဲလေ... ကျေးဇူးဆပ်ဖို့မမေ့ပါဘူးဟယ်’

အတိုက်အဖောက်ညီညီ ပြောနေသည့် ဒေါ်ခင်စောနှင့်မောင်တင်မြင့်ကြားကို ဦးကြံသကာမျက်နှာပြုတ်မနူးကြီး ပြဝင်လာသည်။

‘ဒါ... ဒါနဲ့... ဟို... ဟိုလေ... တုတ်တုတ်... အဲခင်ခင်တုတ်ကြီးလေးက သဘောတူပါ့မလား’

‘အိုရှင် ကလေးစကားကိုအရေးထားလို့ ဖြစ်မလား၊ နောက်ပြီး သမီးလေးက ကျွန်မပြောသလို ဖြစ်ပါတယ်’

‘စိတ်ချစမ်းပါ ကိုကြံသကာရယ်၊ ကျွန်တော်က နှစ်ဖက်မိတ်ဆွေဗျာ၊ အရိုးခင်စောကလည်း ကျွန်တော်ကြည့်ရမယ့်လူပဲ၊ ကိုကြံသကာရော မျက်နှာကွဲအရှက်ရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မလား၊ ကဲ... အရိုး မင်္ဂလာရက်သာ တစ်ခါတည်း သတ်မှတ်ပါတော့’

မောင်တင်မြင့်က ဦးကြံသကာ၏ သက်ကြားအိုရွတ်တ

အရွယ်ကို အမြင်ငယ်စေရန် ကိုတပ်ကာ လှိုင်ဘောလယ်အောင် ခေါ်ပြနေသည်။

ဒေါ်ခင်စောက အရှက်သည်း မျက်နှာကြီးအောက်ငုံ့ရင်း...

‘ဟို... ဟို... စခန်းမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး အကျဉ်းချုပ်အဲ... အကျဉ်းချုံးလုပ်ကြတာပေါ့၊ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေလောက်နဲ့ ရပ်ရွာလူကြီးမိဘတွေကို ဆိုင်မှာ ကျွေးလိုက်မယ်လေ’

‘ကျ... ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ၊ အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ကြီး လုပ်လိုက်ချင်တာ၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီး ၆၀ ကျော်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့ ဗဟုသုတက ရှိတယ်လေ’

‘အဓိကက အဓိကလေ ကိုကြံသကာ၊ ကိုယ့်ဒေသမှာ အဲဒီနိုင်ငံတကာဗဟုသုတကြီးက ရှက်စရာဗျ’

‘အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုတော့ အမေ့၊ အဲ... မခင်စော သဘောပါပဲ’

ဦးကြံသကာက မောင်တင်မြင့်ပြောမှ အဓိကကို သတိရပြီး ပြန်လျှော့ပေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက် တုတ်တုတ်လေးက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံခြောက်ဆယ်ကျော်ထက် သွားရည်ကျ အဲ... အဓိကကျတာပဲလေ။

ခင်ခင်တုတ်ကြီး၏ ရောင်စုံတင်လာသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဦးကြံသကာမမျှာ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမယ်ဆိုသလို ပီတိလုံးကြီး နှလုံးဝင်ဆောင့်သွား၏။

မောင်တင်မြင့် အသာအနားကပ်သတိပေးမှ အသာအရံဖို့ သတိရကာ ဂလုခနဲတံတွေးမျိုချလိုက်ရ၏။ ဦးကြံသကာ၏ နှစ်ဝမ်း

ကွဲ မြေးတော်ပါလည်း ရပ်ရွာလူကြီးမို့ လူကြီးမိဘနေရာမှ လိုက်လာရသည့် ကိုစည်သူနေမျိုးက...

‘နေ့ရက်အရ သတ်မှတ်တွက်ထားတဲ့ မင်္ဂလာအချိန်အခါ ရောက်နေပြီဗျို့၊ အချိန်ကျော်မသွားခင် မင်္ဂလာသတို့သားနဲ့ သတို့သမီး စခန်းမှူးဆီမှာ လက်မှတ်ထိုးကြရင် ကောင်းမယ်’

မောင်တင်မြင့်က အသင့်စီစဉ်လာသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပေးရင်း...

‘ဒါ... ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်’

‘ဟေ့... မောင်... မောင်တင်မြင့်၊ မင်းက အသိသက်သေအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးမှာ မဟုတ်လား’

ဦးကြံသကာက သူ့အဓိကအားကိုးရာ မောင်တင်မြင့်ကို အတင်းဆွဲထားသည်။ သူ့ခမျာ အိပ်မက်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေရသလို ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေ၏။ မောင်တင်မြင့်က သူ့သွားရဲကြီးကို ဟီးခနဲဖြုတ်ကာ...

‘ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံဖို့အတွက် ကျွန်တော်က အပူချေစားတော်ဆက်ကို ကြိုပြေးရမယ်လေ၊ ဒီမှာ ရပ်မိရပ်ဖတွေရှိတာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်ထိုးလည်း ဒါမျိုးက ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကြံသကာရယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးအတွက် အသိသက်သေလုပ်ပေးဖို့က မရှားပါဘူး’

ဦးဟန်သိန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ သူ့သားသင်္ဘောတက်ရန်အတွက် ဦးကြံသကာဆီမှာ အဆက်အသွယ်ရနိုင်တာပဲ။ ထိုးမယ်တက်ကဲပေါ့။

မင်္ဂလာအချိန်အခါလည်း ကျ၊ အားလုံးကလည်း ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ ဦးကြံသကာ နောက်လှည့်နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း စခန်းလွှဲဝင်လိုက်သွားရတော့၏။ မောင်တင်မြင့်ကတော့ လှစ်ခနဲ အတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားလေပြီ။

‘အေးဗျာ၊ နှစ်ဦးစလုံးလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ အထွေအထူးပြောမနေတော့ပါဘူး။ သတို့သားက အရင်လက်မှတ်ထိုး လိုက်ပေါ့’

စခန်းမှူး ဦးအောင်စိုးက လိုအပ်ချက်ကိုတန်းပြောလိုက်သည်။ တကယ်ပင် သတို့သား ဦးကြံသကာက ရှိနေသူအားလုံး၏ ဘကြီး အရွယ် အဘိုးလေးအရွယ် မဟုတ်လား။

ဦးကြံသကာက သတို့သားနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသည် နှင့် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ခင်ခင်တုတ်ကြီးဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ခင်ခင်တုတ်ကြီးက ကြောင်တောင်တောင်မျက်ဝန်းနှင့် လှမ်းယူပြီး တစ်ချက်ဝှေ့ခနဲကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်စောကို ဆက်ကမ်းပေး လိုက်သည်။

ဦးကြံသကာရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာမှမပြောဘူးဆို တော့ တုတ်တုတ်လေးက သဘောတူလို့ပေါ့။ မိခင်ကို ရိုသေလေး စားသည့် သမီးအလိမ္မာပီပီ ဒေါ်ခင်စောကို ပြပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးမှာ လား။

ဦးကြံသကာ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဒေါ်ခင်စောက ဘောလ်ပင် ယူကာ လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြင်တော့၏။

‘ဟင်... လက်... လက်ထပ်စာချုပ်မှာ မိဘတွေ လက်မှတ် ထိုးရဦးမှာလား’

ဦးကြံသကာစကားကြောင့် အားလုံးက ကျွတ်ခနဲလှည့်ကြည့် သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ခင်စောက ရှက်ပြုံးမျက်နှာဖြင့်...

‘လိုဘူးလေ၊ ဘာလို့လဲဟင်၊ ဒီလိုမင်္ဂလာအချိန်အခါမှာ မိဘ နှစ်ဦးကို သတိရလာလို့လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ဘူးလေ၊ မ... မခင်စော ပြောတော့ ခင်ခင် တုတ်ကြီးလေးက သဘောတူတယ်ဆို’

ဦးကြံသကာ၏ တုန်တုန်ယင်ယင် အမူအရာကို မြင်ပါလည်း ဧည့်သူ့မျှ ထိတ်လန့်မသွားပါ။ တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်လာသူမို့ အခုလိုမင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးပွဲမှာ စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြစ်မှာပေါ့ဟု ကရုဏာအတွေးနှင့်သာ ပြုံးနေကြပါသည်။ ပြောရလျှင် မယားပါ သမီးလေးရန်ကိုလည်း တွေးကြောက်မှာပေါ့။

‘တူတယ်လေ၊ တူလို့ပဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလိုက်လာတာပေါ့၊ ညကတောင် သမီးလေးက ပြောသေးတယ်၊ ဘာကြီး ဦးကြံသကာက သမီးအကိုးအရွယ်ဆိုပေမယ့် အဖေလိုလည်း ရိုသေနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ကဲ...သမီး ချစ်ဖေကြီး ယုံကြည်အောင် လူကြီးမိဘစုံရာရှေ့မှာ ပြောပြ လိုက်စမ်းပါဦးကွယ်’

ဒေါ်ခင်စောစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးကြံသကာခမျာ လည်ပင်း စောင်းကာ တခွီးခွီးနှင့် တက်သွားပါတော့သည်။

မင်္ဂလာလက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီး နောက်ရက်များတွင် ဦးကြံသကာက မောင်တင်မြင့်ကို...

‘တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ နတ်ဆိုးလိုအကောင်ပဲကွ’

ဟုပြောသည့်စကားကို ဒေါ်ခင်စောမည်သို့ပင် စဉ်းစား စဉ်းစား နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့အတွက်ကတော့ မောင်တင်မြင့်ဟာ ကျေးဇူးရှင် မြားနတ်မောင်မဟုတ်လား။

အဲ... ဦးကြံသကာစကားမှာလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူတော့ ရှိမှာပေါ့။

သဗ္ဗေသတ္တာရယ်နိုင်ပါစေ...

တင်မြင့်ဦး

ကိုရွှေတောသား ပါလေရာဗွကြီး

ပါလေရာ ပွဲကြီး

ကိုရွှေတောသား

ပုစွန်ဆီရောင် နေလုံးကြီးလည်း တစ်နေကုန်အလင်းစွမ်းအင်
တွေ ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ရ၍ထင်...။

အတော်ပင် မောပန်းသွားပုံရကာ အနောက်ဂေါ်ယာကျွန်းအငူ
၌ မေးတင်နေလေပြီကော။ မကြာမီ အနောက်တောင်စွယ်ကို ၎င်းလျှိုး
လျက် တစ်ညတာ တာ့တာ လုပ်သွားပေဦးမည်တကား။

သည်အချိန် သည်ကာလဆိုလျှင်ဖြင့် မည်သို့မျှ တိုင်ပင်မထား
ရပါဘဲနှင့် အညာသားစံပ၏ ထန်းရိပ်ညိုဆိုင်ကလေးဝယ် သောက်
သောက်စားစား လူ့မင်းသားတို့ စုံလင်စွာရောက်ရှိလာကြစမြဲ။

သည်လူ့မင်းသားတွေထဲမှာတော့ ငါမပါ ဘယ်ဟာမျှ မပြီး
ဆိုသည့် ထုံးကို နှလုံးမူထားသည့် ပါလေရာပွဲကြီး၏ အသံက
အကျယ်လောင်ဆုံး။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလည်း များမှ များ။

ထား ပလဲနံပသင့်သည်ဟုဆိုရမည်။ ဘာကြောင့်ဆို ပါလေရာပွကြီး
ထ သူဝါသနာ သူ့အကြိုက်ကို လိုက်လျောညီထွေစွာ ပြောဆိုတတ်
သည်ကိုး။

မောင်ပိန်က ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို ချစ်တတ်
သည်။ သူ့အိမ်၌ ကြက်တူရွေးတို့ သာလိကာတို့ မွေးထားသည်။
ထားပြောတတ်အောင်လည်း ကြိုးစားသည်။ သို့သော် စကားမပြော
တတ်သေး။

သည်တော့ ပါလေရာပွကြီးအဖို့ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်ကလေး
များအကြောင်း ရောသောဖောသောလုပ်မှ ဖြစ်မည်ဟူ၍ သဘော
ဆါက နားလည်ကာ ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်ထံ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

‘အတော်ပဲကွာ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုပွကြီးရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းက ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကို
ချစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ချစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ချစ်လို့လည်း အိမ်မှာ လှောင်အိမ်နဲ့ မွေး
ထားတာ ကိုပွကြီးအသိသားပဲ’

‘အေး... အဲဒါကြောင့် ဟိုတလောက ငါ တောတက်တုန်း
တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သာလိကာလေးတစ်ကောင်အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ကွ’

‘ဘာများထူးလို့လဲဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်မှာလည်း မွေးထားတဲ့ဥစ္စာ’

‘ဟ... ထူးတာပေါ့ကွ၊ ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သာလိကာက မင်း
မွေးထားတဲ့ သာလိကာလို ငအမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူစကားပြောတာမှ
ခွတ်နေတာပဲ’

‘ဟာ... ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ’

‘ပြောပြတာပေါ့ကွာ၊ အေး... အေး...’

‘ကဲ... ကဲ... ချလိုက်ဦး၊ ချလိုက်ဦး’

ဘယ်သူ ဘာကြိုက်တတ်သည်၊ ဘာကိုဘယ်လိုပြောလျှင် ဖြင့် မော့ခွေတတ်သည်ကို အထာညက်နေသည်က ပါလေရာပွကြီး အတွယ်တော့ တကယ့်ကို ထူးကဲလှသော ပါရမီဟု ဆိုရပါချိမ့်။

အခုလည်း ဘယ်သူတွေ့ဆီက ထန်းရည်ညာသောက်ရပါ့မလဲ ဟု ဦးစားခန်းဝင်လိုက်သည်။ မစဉ်းစား၍လည်း မဖြစ်။ အခုတလော အလုပ်အကိုင်တွေက မကောင်း။ လာမည့်အပတ် တောတက်၍ ဝါး ခုတ်ရပါမှသာ အဆင်ပြေနိုင်မည်။ သည်တော့ မသောက်ရ မနေနိုင် သော ထန်းရည်စမ်းချောင်းလည်း သူ့လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ဖြတ် သန်း စီးဆင်းနိုင်ရေးအတွက် စဉ်းစားရသည်။ တွေးတောရသည်။ ကြံဆရသည်။

ဟာ... တွေ့ပါပြီကော၊ တွေ့ပြီကော။

သူ့မှဆိုးမျက်ဝန်းထဲသို့ သားကောင်တစ်ကောင်က လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ဝင်လာသူကား ရတနာကြမ်းခင်း ဝါးခနိထရံရောင်းဝယ် ရေးပိုင်ရှင် ဦးဝင်းမောင်၏ သား ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်ဖြစ်ချေ၏။ အမည် ရင်းက အောင်မြင်မှုအညွန့်အခက်တွေ ဝေဝေလွင်လွင် ဖြစ်စေရန် မောင်ညွန့်လွင်ဟု ပြုစွတိပြုခဲ့သော်လည်း နာမည်နှင့်လူက လားလားမျှ အံ့မဝင်ခွင်မကျ။ သူ့အဖေ ဦးဝင်းမောင် လစ်လျှင် လစ်သလို ဝါးတွေ၊ ခနိတွေ ခိုးခိုးရောင်းပြီး အညာသားစံပ၏ ထန်းရိပ်ညို၌ ခွက်ပုန်း လာလာတွယ်တတ်သည်။ လူပုံက ပိုးဟပ်ဖြူနှင့်မခြား ပါးလှပ်ပိန်လို လွန်းလှ၍ အမည်ရင်းမောင်ညွန့်လွင်ပျောက်ကာ လုပ်ရပ်နှင့် ပုံပန်း သဏ္ဌာန် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သည့် ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်ဟူ၍ တွင်နေခဲ့သူ ပါတည်း။

ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်က လူတစ်မျိုး...။

ခွက်ပုန်းဆွဲပြီဆိုလျှင် သူ့ဘာသာသူ သီးခြားဆွဲတတ်သည်။ အများနှင့် သိပ်ရောယှက်ခြင်းမရှိ။ သို့သော်ငြား ပါလေရာပွကြီးနှင့်

ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်က အလိုက်တသိ ငဲ့ပေးလိုက်တော့ ပါလေ
ရာပွကြီးလည်း ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်ကာ ဝှပ်ခနဲမော့ချလိုက်သည်။

‘ဟာ... ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ စေးပိုင်နေတာပဲ၊ ဒီလိုကွ
မောင်ပိန်ရ၊ ငါ ဝါးသွားခုတ်တဲ့ ဝါးခြံက ခြံပိုင်ရှင်မွေးထားတဲ့ သာလိ
ကာလေးကွ’

‘မူလပိုင်ရှင်က တောခေါင်းကြီးတဲ့၊ အဲဒီတောခေါင်းကြီး
ကွယ်လွန်သွားတော့ ဝါးခြံပိုင်ရှင်ဆီ ရောက်လာတာတဲ့၊ လိမ္မာလိုက်
တာလည်း မပြောပါနဲ့ကွာ၊ လူ့စကားပြောတတ်တာများ မွတ်နေတာ
ပဲ၊ တကယ့်ကို ပီမှ ပီ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီးသာ နားထောင်ကြည့်မယ်ဆိုရင်
သာလိကာလို့တောင် ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလောက်ပီပြင်တဲ့ သာလိ
ကာကွ၊ ပိုင်ရှင်က အထီးလေးလို့ ပြောတယ်၊ နာမည်ပေးထားတာက
ငမဲတဲ့’

‘အင်း... အင်း... ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ထည့်သာ ချချေ’
ပါလေရာပွကြီး အကြိုက်တွေ့သွားသည်။ တွေ့သွားသည်နှင့်
အမျှ တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မော့ချလိုက်ပြန်သည်။ ပွကြီး၏ စကားခြေဆင်း
ကြောင့် တခြားဝိုင်းမှ ကဇော်သမားအချို့ ပွကြီးထံ အာရုံကျသွားလေ
သလား မသိ။ နေရာရွေ့လာကြ၏။

‘ငါက အဲဒီမှာ သုံးရက်လောက်နေခဲ့တာကလား၊ ဒီတော့
သာလိကာငမဲရဲ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိခဲ့ရတာပေါ့၊ အဲ...
ပထမရက်ဝါးတွေ ခုတ်ပြီး နောက်တစ်ရက်ကျတော့ သစ်ခွပန်းပဲရရ၊
ပျားအုံပဲ တွေ့တွေ့ အပြန်အတွက် ရသမျှချိုင်သွားဖို့အတွက် တောထဲ
ကို လျှောက်တော့ သာလိကာငမဲကလည်း ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့တယ်ကွ၊
ရှေ့က ပျံတဲ့အခါပျံ၊ ငါ့ပခုံးပေါ် တက်ချင်တက်၊ သစ်ပင်ပေါ် ကူးချင်
နားနဲ့’

သူက ငှက်လည်း ငှက်၊ တောကလည်း ကျွမ်းဆိုတော့ ငါ့

အတွက် အဆင်ပြေဖို့ရာ ကျိန်းသေတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုနဲ့တော့ထဲ အတော်ကလေး လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ငါ့ရှေ့သစ်ပင်အမြင့်မှာ နားရင်း ဆတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်နေတဲ့ ငမဲဟာ ငါ့ဆီပျံလာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ပခုံး ဆီနားရင်း...

ကိုပွကြီး... ကိုပွကြီး... ဟောဟိုရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းဗျ၊ သူ့နားမှာလည်း ရေကန်ကြီးတဲ့။

အဲဒီလိုပြောပြီး သူပြောတဲ့ကောင်မလေး ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ သိရအောင် အပင်မြင့်ပေါ်ပျံတက်သွားတယ်ကွာ'

ပါလေရာပွကြီးက မောသွားဟန်ဖြင့် စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထန်းရည်ငဲ့သည်။ မော့လိုက်သည်။ ခွက်ပုန်းဆောင်ပိန်အပါအဝင် ထန်းရည်သမားများသည် ပါလေရာပွကြီး၏ စကားသံလိုက်၌ ကပ်ငြိမှန်း မသိ ကပ်ငြိသွားကြတော့သည်။

'အေး... သိပ်မကြာဘူး၊ ငမဲ ပျံဆင်းလာတယ်၊ ပြီးတော့ ခမ်းသာအားရရှိတဲ့ လေသံနဲ့...'

ကောင်မလေးက မှည့်တယ် ကိုပွကြီးရဲ့၊ အဟီး... တကယ်တော့တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးဗျ၊ ကိုပွကြီး မမြင်ရသေးလို့၊ လက်တွေ့မြင်ရတဲ့ ဘျပ်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာတယ်ဗျာတဲ့၊ ငမဲရဲ့စကားကြောင့် ဘယ်ဘုတ္တိယနဲ့မှ တစ်ခါကလေးတောင် မရှာခဲ့ဖူးသေးတဲ့ ငါလည်း တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်သွားတာပဲပေါ့။

မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ဆိတ်ငြိမ်ပြီး လူသူလေးပါးကင်းဝေးတဲ့ ဆာအုပ်ကြီးထဲမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဖိုနဲ့မတွေ့ကြရတော့မယ့်ဟာ၊ ရင်မခုန်ဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မှာလဲ။

'ဟုတ်တာပေါ့ ကိုပွကြီးရာ၊ စကားဆက်ပါဦး'

မောင်ပိန်တို့အားလုံး မရိုးမရွဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဖြစ်ဆီ ဆိတ်နေကြ တရိပ်ရိပ်တက်နေလေသည်ကိုး။

‘အေး... အဲဒါနဲ့ ငါလည်း စိတ်ထဲဖသောဖသောတွေဖြစ်ရင်းဟေ့ ငမဲ အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲလို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ငမဲက ကောင်မလေး ကန်စပ်မှာ ရေချိုးနေတယ်ဗျာတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း လူသူကင်းပြတ်တဲ့ တောထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စားရက်ကြုံပြီလို့ တွက်လိုက်ရင်း...’

ဟေ့... ငမဲ၊ ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်းကွာလို့ ပြောလိုက်တော့ စိတ်ချ ကိုပွကြီး၊ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့တဲ့၊ ဒီတော့ ငါလည်း ငမဲနောက်ကနေ ခြေသံကို လုံအောင် ဝှက်ပြီး လိုက်သွားရတာပေါ့ကွာ၊ အေး... အဲ... တောက်... စကားကောင်းနေတုန်း လေကလည်း တက်လာပြန်ပါပြီ’

ပါလေရာပွကြီးက အထာနပ်သူပီပီ မသိမသာ စကားခေါ်လိုက်သည်။ သည်မှာတင် သူ့ရှေ့သို့ ထန်းရည်ခွက်တွေ ရောက်လာသည်။

‘တိုင်း... စကားဆက်ပါဦး ကိုပွကြီးရယ်’

ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ပြောချင်လို့ကို တမင်တကာ ဒီကို လာခဲ့တာ၊ အေး... အဲဒါနဲ့ ငမဲက ရှေ့က ပျံလိုက်၊ ငါကလည်း သူပျံသွားတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေသံဝှက်ပြီး လိုက်သွားလိုက်နဲ့ သိပ်မကြာဘူး၊ တောအုပ်ကလေးအလွန် လူတစ်ရပ်စာလောက် ခြံတောင်ပိုကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ငမဲက...

ကိုပွကြီးရေ ရောက်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား လူလုံးပြလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဖြန်းခနဲမြင်ရရင် ကောင်မလေး လန့်ဖျပ်သွားပြီး လန့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူကန်စပ်မှာ ရေချိုးနေတာကို ခြံတောင်ပိုအကွယ်ကနေ ချောင်းကြည့်ပေါ့ဗျာလို့ ပြောသကွ။

‘အဟား... ဟား... အတော်လာတဲ့ သာလိကာပဲ၊ ကိုင်းဆက်ပြောဗျာ၊ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့ရသလဲ’

‘အေးပါကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း ငမဲပြောတဲ့အတိုင်း ခြံတောင် ပို့ကို အကာအကွယ်ယူလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းကို အသာအယာ လေးရွှေ့ပြီး ငမဲပြောတဲ့ ရေကန်စပ်ကို ချောင်းကြည့်တယ်၊ အယ်... ဒါပေမဲ့ ငမဲပြောတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာကို မျက်စိမှောက်လို့လား တော့ မသိဘူး၊ ဘာမှမတွေ့ရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခြံတောင်ပို့ အပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ငမဲကိုလေသံနဲ့ တိုးတိုးလေးမေးရတယ်’

ဟကောင်... ငမဲ၊ ဘယ်မှာလဲကွ၊ မင်းပြောတဲ့ ကောင်မ လေးဆိုတာလို့ မေးလိုက်တော့ ဟိုမှာလေဗျာ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ သိပ်ကိုလှ တဲ့ကောင်မလေးဗျ၊ ကျုပ်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးကို မတွေ့မိဖူးသေးတာ အမှန်ပဲတဲ့ကွ။

‘ဒါဖြင့် သာလိကာငမဲပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေးကို တွေ့ တယ်မဟုတ်လား’

‘တွေ့ပါကွာ၊ တွေ့ပါ၊ တွေ့ပ’

‘တွေ့တော့ ခင်ဗျားရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလှုပ်ရှားသလဲ၊ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းသာပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ထန်းရည်ဒကာခံမယ်’

‘အေးပါကွာ၊ အေးပါ၊ ငါလည်း ငမဲပြောတဲ့အတိုင်း သေသေ ချာချာကြည့်တော့ သူပြောတဲ့ကောင်မလေးဆိုတာကို တွေ့သကွ၊ တွေ့ ပေမယ့် ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ’

ပါလေရာပွကြီး၏ စကားကြောင့် ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်အဖို့ မချင့်မရဲဖြစ်သွားရသည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်တုံးတဲ့လူပါလား ကိုပွကြီးရယ်၊ ဒီလောက်တောင် ကံတရားက ခင်ဗျားဘက်ပါနေတဲ့ဥစ္စာကို’

သည်ခဏ ပါလေရာပွကြီး၏ ဖြေရှင်းချက်ကြောင့် ကောင်း ခန်းကို မျှော်လင့်နေကြသည့် ခွက်ပုန်းမောင်ပိန်တို့အုပ်စု ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြလေတော့သတည်း။

‘ဘာမှအလုပ်မဖြစ် ဆိုကွာ၊ ငမဲပြောတဲ့ သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ လူသားကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူနဲ့အမျိုးတူ သဘာဝချင်းတူတဲ့ သာလိကာမလေးကွ’ပါတဲ့။

သည်ရွှေသည်မျှလောက်နှင့်တော့ ပါလေရာပွကြီး၏ လောက်ထုပွတ်လူတို့ဇာတ်မှာ ပေါ်လွင်ပီပြင်မှု မရှိနိုင်သေးပါ။ ဆက်၍ ဆက်ကာ ဇာတ်စုံခင်းပါမှ ဘာကြောင့် ပွကြီးတစ်ယောက် ပါလေရာဘွဲ့ထူးအား ထိုက်တန်စွာရရှိခဲ့သည်ကို လက်ခံသဘောပေါက်ကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုင်း... ရှေ့ဆက်ကြပါဦးစို့ရဲ့။

ရွာအရှေ့ပိုင်းရှိ ခရီးသည်တို့ခေတ္တနားခိုရာ ရိပ်သာကလေးထဲမှာတော့ ဆံသဆရာ ကိုဘဲနန်း၏ မယ်ဒလင်လက်သံက ပျံ့လွင့်လျက်ရှိ၏။ ခလုတ်ကီးများက ချောင်ချောင်ထွက်နေသည်မို့ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသော မယ်ဒလင်သံမှာ ချိုမြိန်နေရမည့်အစား နားကလော်ဖွယ်ပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

ချောင်နေသော ကီးတွေထဲ ခဏခဏဆိုသလို ထုံး (ညဘက်အခေါ် စံပယ်ပွင့်)ကို ကော်ကော်ထည့်နေရလေတော့ ကြာလေသော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ရေအိုးစင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်တော့၏။ ထိုခဏရိပ်သာထဲသို့ ဆေးပေါ့လိပ်မီးတဖွားဖွားဖြင့် ပါလေရာပွကြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ဗျို... ကိုဘဲနန်း... မပြန်သေးဘူးလားဗျ’

‘ပြန်တော့ ပြန်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်လို့ဖြစ်မယ်ထင်သေးဘူး၊ ဒါထက် မင်းရော ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်း အညာသားစံပရဲ့ ထန်းရိပ်ညှိကပေါ့ဗျာ’

‘အေးကွာ၊ မင်းတို့ လူပျိုလူလွတ်တွေရဲ့ ဘဝကိုကြည့်ပြီး အားကျလိုက်တာကွာ’

‘အားကျရင် ဘာလို့မိန်းမယူသလဲဗျ’

‘အေး... အစက မသိလို့ပေါ့ကွာ၊ သိသာသိလို့များကတော့ ခြေမလက်မကိုတောင် မတွေ့မမြင်မိအောင် ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ပါရဲ့’

‘ဪ... အဲဒီလောက်တောင်မှ မိန်းမရခြင်းဒုက္ခကို ခံစားနေရတာကိုး’

‘အေးကွာ၊ အိမ်က မိန်းမများ ကောင်းကို မကောင်းပါဘူး၊ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ဆိုးရတာ စိတ်ကောက်ရတာနဲ့ အခန့်မသင့်ရင် ငါ့ညစာ ငတ်အောင်ဆိုပြီး မျက်စောင်းထိုးမှာရှိတဲ့ သူ့အမေအိမ်ကို ဆင်းသွားရတာနဲ့’

‘အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ မနပ်တာပေါ့ဗျ၊ ဒီမှာ ကိုဘဲနန်း၊ မိန်းမတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးနေနေ၊ ဘယ်လောက်စိတ်ကောက်နေနေ အတင်းနသားပါရလုပ်သာပေးလိုက်၊ အဟင့် အဟင့်နဲ့၊ တစ်ခါတည်းကို သည်းခြေခိုက်သွားမှာ’

‘သည်းခြေခိုက်၊ မခိုက်တော့မသိဘူး၊ လောလောဆယ်အနားတောင် အကပ်မခံလို့ ညစ်နေတာပေါ့ ပွကြီးရဲ့’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကိုလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့၊ ဒါမှ လိပ်ပတ်လည်ပြီး ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်လာတော့မပေါ့’

‘အင်း... သိချင်လည်း ပြောရတာပေါ့ကွာ’

ဟူ၍ ညည်းညူရင်းမှာ ၎င်း၏ချစ်လှစွာသော ဒုက္ခဖြစ်စဉ် လေးကို ရင်ဖွင့်လေတော့သည်။

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပွဲကြီးရ၊ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က ငါ့ယောက္ခမ အိမ်ကြီးကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒေါ်စိန်မမဆိုတဲ့ မုဆိုးမကြီးမဟုတ်လား၊ သူ့သားနှစ်ကောင် ကလည်း တကယ့်ပေပေတေတေ၊ အကြီးကောင်ညွန့်တင်က ဖဲသမား၊ အငယ်ကောင် တင်ယုက ကစော်သမား၊ ထိခနဲဆိုရင် ဒီကောင်နှစ် ကောင်ပဲ၊ လက်ကလည်း ဘာယဉ်သလဲ မမေးနဲ့’

‘ဟုတ်ပါသကွ၊ မှန်ပါသကွ၊ ငါ့မှာလည်း အကုသိုလ်က ဝင်ချင်လို့လား မသိဘူး၊ သူ့သမီးအေးကြည်မနဲ့မှ ညားရတယ်၊ ညား မယ့်သာ ညားတာ၊ သူ့အမေ ဒေါ်စိန်မမကလည်း သဘောမတူသလို သူ့မောင်နှစ်ကောင်ကလည်း စောင်းကန်းစောင်းကန်းနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင်ကို မနည်းရှောင်နေရတယ်’

‘အဲဒီလို ငါ့အပေါ် မကြည်ဘူးလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ယောက္ခမ မုဆိုးမကြီးဟာ အခုဆို သူ့သားတွေရှိတဲ့အိမ်ကို ပြန်မအိပ်ဘဲ ငါ့အိမ် မှာချည်း စက်တော်ခေါ်နေလေတော့ လင်မယားစည်းစိမ်ခံစားချင်တဲ့ ငါ့အဖို့တော့ တကယ့်အဖျက်အမှောင့်ကြီးပါပဲကွာ။

ပြောမှတော့ မထူးပါဘူး၊ ရှေ့ဆက်ရဲတော့မှာပဲ၊ ယောက္ခမ ကြီးအကြောင်းကတော့ကွာ၊ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ပဲ၊ အခု အိမ်ရောက်နေတာလေး၊ ငါးဆယ်ရက်မကတော့ဘူး၊ စရောက်ကတည်း က ခါတိုင်းညကိုးနာရီလောက် အိပ်ရာဝင်နေကျဟာ အိပ်ရာမဝင် တော့ဘူး၊ ငါ့မိန်းမဖြစ်တဲ့ သူ့သမီးကို အနားခေါ်ပြီး ညည ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်အထိ ပွက်ညံ ပွက်ညံနဲ့ ဘာတွေပြောနေသလဲ မသိဘူး၊ ငါ့မိန်းမ မပြောနဲ့ အိပ်ရာထဲရောက်နေတဲ့ ငါ့နားထင် နားရင်း တွေတောင် ထူပူနေတော့တာကလား။

မနက်ရောက်ရင်လည်း လေးနာရီမထိုးခင်လောက် အိပ်ရာက ထပြီး အော်ကျယ်အော်ကျယ် အသံပြကြီးနဲ့ ဘုရားရှိခိုးတော့တာပဲ’

‘ဘုရား ရှိခိုးတာပဲဗျာ၊ ကောင်းတာလုပ်တာပဲ’

‘မကောင်းဘူးလို့ မပြောပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျန်လူတွေအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ တယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ အဲဒီလို ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီဆို ရင် သူ့ဘာသာမီးဖိုချောင်ဝင်ပါတော့လား၊ ရေနွေးအိုးကျို၊ ထမင်းအိုး တည်ပါတော့လား၊ မဟုတ်ပေါင်ကွာ၊ ငါ့မိန်းမ ငါဖက်အိပ်နေတာ ငါ့ဘာသာနွေးနေတာ၊ ဘာကို မရှုဆိတ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ အခန်း တံခါးကို ထုထုပြီး နှိုးတော့တာပဲ၊ တစ်နေ့လည်းမဟုတ် နှစ်နေ့လည်း မဟုတ် နေ့တိုင်းဆိုတော့ ငါလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ယောက္ခမ ကြီး ကြားအောင် ငါ့မိန်းမကို ပြောလိုက်တယ်’

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲဗျ’

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲဆိုတော့ မိန်းမရယ် မင်းအမေ အစောကြီးထရတာ အတော်လေးချမ်းနေမှာပဲနော်၊ မင်းဆို နွေးမနေ ဘူးလား၊ မင်းအမေနွေးစေချင်ရင် ပြော၊ အားမနာနဲ့၊ ငါ့အဖေဦးတုပ် ဖြိုးလည်း မုဆိုးဖိုပဲ၊ လွတ်နေတယ်၊ အကူအညီလိုရင်ပြောလို့ စကား လည်း စလိုက်ရော တစ်အိမ်လုံး ဝုန်းဒိုင်းကြဲ နည်းမျိုးစုံအောင် ဆဲပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့တာပဲ’

‘ဟာ... ဒါဆို ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် အိုကေဖြစ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဘယ်ကလာကွာ၊ သူ့အမေကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားရလို့ အထိ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောရမလားဆိုပြီး ငါနဲ့အိပ်ရာခွဲအိပ်တော့ တာပဲ ပွကြီးရယ်’

‘ဖြစ်ရလေဗျာ၊ လင်မယားဘဝရောက်ပြီးမှ ခွဲအိပ်ရတာ

လောက် အဖြစ်ဆိုးတာ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီးကျေနပ်အောင် သွားတောင်းပန်လိုက်ပါလား၊’

‘ဟာ... မဖြစ်ဘူးကွ၊ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အိမ်ရောက်သွားလို့က ဖဲသမားညွန့်တင်နဲ့ ကစားသမားတင်ယူတို့က ငါ့ကိုတီးလွှတ်မှာပေါ့ဟာ၊ သူတို့အမေ မုဆိုးမကြီးကို ငါ့အဖေ မုဆိုးဖိုဦးတုပ်ဖြိုးနဲ့ ပေးစားရမလားဆိုပြီး ရိုက်ပါမယ် တကဲကဲလုပ်နေတာတဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ အလုပ်သိမ်းရင်တောင် မမှောင်ဘဲ မပြန်ရဲဘူး၊ ယောက္ခမကြီးနဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက်တို့အိမ်က မျက်စောင်းထိုးမှာမဟုတ်လား၊ ငါ့မှာတော့ ယောက္ခမကြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီးလို့ မိန်းမနဲ့ ပြည်တော်သာရမလားမှတ်တယ်၊ မီးခဲကို ဖင်ခုထိုင်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲကွာ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားဗျာ၊ အင်း... နေဦးကျုပ် အကြံရပြီ’

ပွကြီး၏ စကားကြောင့် ကိုဘဲနန်းခမျာ အားကိုးတကြီးဖြစ်သွားပုံရသည်။

‘လုပ်စမ်းပါဦး ပွကြီးရာ၊ မင်းရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အကြံပေးစမ်းပါဦး၊ အဆင်ပြေလို့ကတော့ကွာ မင်းကို တစ်သက်လုံး ပိုက်ဆံမယူဘဲ ဆံပင်ညှပ်ပေးမယ်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် ဒီည ခင်ဗျားအိမ်ပြန်ရောက်လောက်ပြီးချိန်ကျရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ခဲနဲ့လာထုမယ်ကွာ၊ ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်ကို ခဲတွေကျလာရင် ခင်ဗျားမိန်းမလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ခင်ဗျားအနားကို ကပ်မှာပဲ၊ အဲဒီမှာခင်ဗျားအနေနဲ့ အိုက်တင်ကောင်းဖို့လိုမယ်နော်။

အဲဒီအခါ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ပြီး အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့သူတွေကို အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဟစ်ပြီး စိန်ခေါ်ဗျာ၊ အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားမိန်းမဟာ ခင်ဗျားကို တကယ့်အားကိုးရလောက်တဲ့ လင်တော်မောင်ပဲ

ဆိုပြီး အထင်ကြီးသွားလိမ့်မယ်၊ လေးစားသွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို လည်း လာဆွဲပြီး အိမ်ထဲကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်’

‘အေး... ကောင်းသကွာ’

‘ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို မထီလေးစား လုပ် ချင်နေကြတဲ့ ခင်ဗျားယောက်ဖနှစ်ကောင်လည်း ခင်ဗျားရဲ့သတ္တိကို ရှိန်သွားကြလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆို မခန့်လေးစားတောင် လုပ်ရဲကြတော့ မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ကောင်းလိုက်လေ ပွကြီးရာ၊ မင်းအကြံ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒီညပဲ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ကြရအောင်လား’

‘ဖော်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်’

‘ဘာများတုံးကွ’

‘ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲတွေနဲ့ထုပြီးတာနဲ့ ပြန်လစ် မှာနော်၊ မတော်လို့ ကျုပ်လုပ်နေတာ ခင်ဗျားယောက်ဖနှစ်ကောင်မြင် သွားရင် ကျွန်တော် ချောင်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘မင်းသဘော၊ မင်းသဘော’

သို့ဖြင့် ပါလေရာပွကြီးလည်း သူဆင်ထားသည့်အကွက် အတိုင်း ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုမရှိရလေအောင် အမှုကိစ္စကို ပီပီပြင်ပြင် ထမ်းရွက်ခဲ့ပါသတည်း။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်ကုန်သော ဒေါင်းစကြာ နေမင်းကြီးက တစ်ညလုံး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ခဲ့ရာမှ နောက်တစ် နေ့ နံနက်ရောက်လေတော့ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ကောင်းကင်တိမ်သားတို့ အား ထွင်းဖောက်လျက် အလင်းမျှင်တို့ကို ဖြန့်ကြက်ပေးနေလေတော့ သည်။

ပါလေရာပွကြီးလည်း ခြံထဲ၌ ချဉ်ပေါင်ပင်များ စိုက်ပျိုးရန် အတွက် မြေကြီးပေါက်ကာ မြောင်းပေါင်ကလေးများ ပြုပြင်နေလေသည်။ မြေစိုင့်မြေခဲများကို အတန်သင့်အနေအထားရအောင် ပြုပြင်ရင်း ညတုန်းက ကိုဘဲနန်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် ပြည်တော်သာသွားလိမ့်မည်ကို သိချင်နေမိသည်။

‘ကိုဘဲနန်းကြီးတော့ ငါ့ကို ဘယ်ကလောက်တောင် ကျေးဇူးတင်နေမလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ အတော်ပဲ၊ မနက်စာစားပြီးရင် သူ့ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားပြီး ကုပ်ထောက်နေတဲ့ ဆံပင်ကို သွားညှပ်ဦးမှ’

ပွကြီးကား သူ့အတွေးနှင့်သူ...။

နံနက်ခင်း အလုပ်ကိုလက်စသတ်၊ ရေခိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီးမှာတော့ ရွာဖျား၌ ဖွင့်ထားသော ကိုဘဲနန်း၏ ခနော်ခနဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကလေးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟာ’

ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ပွကြီးခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကိုဘဲနန်းတစ်ယောက် မျောက်မှိုင့်မှိုင့်ကာ ထိုင်လျက်ရှိပြီး ၎င်း၏ ဦးခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးအဖွေးသားဖြစ်နေ၍ပင်။

‘ဗျို ကိုဘဲနန်း ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ’

‘မင်းပေးတဲ့အကြံအတိုင်း လုပ်လိုက်တာ ပီပြင်သွားတဲ့အကျိုးပေါ့ကွာ’

‘ရှင်းကို မရှင်းတော့ဘူးဗျာ’

‘မရှင်းတော့လည်း ရှင်းရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် မင်းညက ငါ့အိမ်ခေါင်မိုးကို ခနဲ့ထုသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ထုပြီးပြီးချင်း ခင်ဗျားယောက်ဖတွေကို လန့်တာနဲ့ အိမ်ကိုတန်းပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်သွားခဲ့တာ’

‘အေး... မင်းအပိုင်းကဏ္ဍမှာ မင်းတာဝန်ကျေပါတယ် ပွကြီးရာ၊ အဲဒီလို အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ခဲလုံးတွေ ဝုန်းခဲ ခိုင်းခဲကျလာတော့ ငါ့မိန်းမလည်း ငါ့ကိုပြေးဖက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီအထိတော့ ကောင်းမှကောင်းပါပဲကွာ’

‘အဲ... မင်းပြောသလို ပွသိမ်းဖို့ရာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ပြီး စိန်ခေါ်တော့မှ အရိုက်ခံရတော့တာပဲဟေ့’

‘ဗျာ... ခင်ဗျားကို ရိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေ ရိုက်ကြတာလဲ’

‘ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမလဲကွာ၊ ငါ့ယောက်ဖနှစ်ကောင်ပေါ့’

‘ဟာ...ဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တကယ်ဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခဲနဲ့ပေါက်သွားတယ်၊ ပေါက်တဲ့သူကို ခင်ဗျားကထွက်ပြီး ကြိမ်းတယ်၊ စိန်ခေါ်တယ်၊ တကယ်ဆို ခင်ဗျားကိုတောင်မှ သူတို့က သူတို့နှစ်ယောက်ပတ်သက်ပြီး ဝိုင်းကူရဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘အေး... တကယ်ဆို မင်းပြောသလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ပွကြီးရာ၊ ဒါပေမဲ့အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြိမ်း၊ ထွက်စိန်ခေါ်တဲ့နေရာမှာ ငါ့ဘက်က နည်းနည်းများသွားတယ်၊ ရှေ့နောက်မစဉ်းစားဘဲ သွေးတကြွကြွနဲ့ ယောက်ဖတွေ ပိုပြီး ရှိန်သွားမလားလို့ ကြိမ်းလိုက်တာ၊ ယောက်ဖနှစ်ကောင်လည်း ပြေးလာပြီး ရိုက်သွားကြတဲ့အပြင် ဟန်ကျမလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမလည်း ဒီလောက်တောင် ဂြိုဟ်မွေလှတဲ့ရှင်ကို တွန့်မမပေါင်းချင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ညကတည်းက သူ့အမေအိမ်ဆင်းသွားတော့တာပဲကွာ၊ ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ’

‘အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိရသေးလို့ မသေလိုက်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမျိုး ကြိမ်းလိုက်မိလို့လဲ စိန်ခေါ်လိုက်မိလို့လဲ’

ပါလေရာပွကြီးအဖို့ သူဇာတ်ဆရာလုပ်သော ဇာတ်လမ်းအတွက် ဘာကြောင့်ဇာတ်သိမ်းမလှသည်ကို သိလိုလှ၏။

‘ပြောပါ့မယ်ကွာ၊ အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ငါကြိမ်း
 လိုက်တာက၊ ဟေ့... ဘယ်က မုဆိုးမသား ကလေးကချေ ကလေးကဝ
 ကောင်တွေလဲကွ၊ အဲဒီလိုစောင်ချဲ့ပြီး လက်သီးပုန်းပြမနေနဲ့၊ မိုက်ရင်
 ထွက်လာခဲ့ကြစမ်း၊ ငါ့အိမ်ကို ခဲနဲ့ထုရအောင် မင်းနှမယူထားတဲ့
 မင်းတို့ယောက်ဖမို့လား တောက်လို့ ကြိမ်းလိုက်မိတာနဲ့ မကြာဘူး၊
 မျက်စောင်းထိုးအိမ်က ယောက်ဖနှစ်ကောင် ပြေးလာပြီး တွယ်သွား
 တာပါပဲကွာ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ် ကိုဘဲနန်းရယ်’

ပါလေရာပွကြီး၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုအောက်၌ သရုပ်ဆောင်
 မှု အိုဇာဖြစ်သွားသဖြင့် ဆံသဆရာကိုဘဲနန်းတစ်ယောက် ခနော်ခနဲ့
 ဆံသဆိုင်ကလေးမှာပင် တည်းခိုနေထိုင်ရပါသတည်း။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်...

ကိုရွှေတေးသား

အိမ်ထောင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ဝင်ရောက်ကြည့်ပါ

ငါ့ကြီးအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ (၁)

တိုရင်ရွှေကျီး

ဒီငါ့ကြီးအကြောင်း ရေးချင်နေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းရေးစရာတွေက များလွန်းလို့ ဘယ်အကြောင်းက စရေးလဲ စဉ်းစားမရတာနဲ့မရေးဖြစ်တာ။ အခုအထိ ဘောလ်ပင်ကိုင်ပြီးသာ ထာမပျိုးနေရတာ၊ ဘယ်ဟာကို ရေးရမလဲဆိုတာ တိတိပပ စဉ်းစားရသေးဘူး။ ဘာရေးရင် ကောင်းမလဲ။ အဲ... ဟုတ်ပြီ။

ဒီငါ့ကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းအကြောင်း အရင်ရှင်းပြချင်ဘယ်။ တကယ်တော့ အသုံးအနှုန်းကြီးက မှားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အခြားနာမ်စားရှာမတွေ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက ကိုယ့်နဲ့ရွယ်တူတွေနဲ့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ချာတိတ်၊ ချာတိတ်မတွေအပေါ်မှာပဲ သုံးရတာ။ ငါ့၊ ငါ့မ၊ သမီးပေါ့။ ကိုယ့်ထက်အနှစ် ၂၀ လောက်နီးပါးကြီးတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးဆို ဦးဘယ်သူ၊ ဘိုးတော်ဘယ်သူ စသဖြင့် သုံးရမှာ။ အခုတော့ ဆန်ကျင်ဘက် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မဟုတ်တာ အတုနဲ့လုပ်၊ ကပ်စေးနဲ့ချက်က ကမ်းကုန်၊ အတ္တကလည်း ကြီးမှကြီးဆိုတော့ သိပ်သဘောမတွေ့တာတွေရှိတဲ့အတွက် သူ့အပေါ် ဂရု

ငါကြီးအကြောင်းတရားတရား (၁)

တိုရင်ရွှေကျီး

ဒီငါကြီးအကြောင်း ရေးချင်နေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းရေးစရာတွေက များလွန်းလို့ ဘယ်အကြောင်းက စရေးမလဲ စဉ်းစားမရတာနဲ့မရေးဖြစ်တာ။ အခုအထိ ဘောလ်ပင်ကိုင်ပြီးသာ ထားမပျိုးနေရတာ၊ ဘယ်ဟာကို ရေးရမလဲဆိုတာ တိတိပပ စဉ်းစားရသေးဘူး။ ဘာရေးရင် ကောင်းမလဲ။ အဲ... ဟုတ်ပြီ။

ဒီငါကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းအကြောင်း အရင်ရှင်းပြချင်တယ်။ တကယ်တော့ အသုံးအနှုန်းကြီးက မှားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အခြားနာမ်စားရှာမတွေ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက ကိုယ့်နဲ့ရွယ်တူတွေနဲ့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ချာတိတ်၊ ချာတိတ်မတွေအပေါ်မှာပဲ သုံးရတာ။ ငါကြီး၊ ငါမကြီး၊ ငါမကြီးပေါ့။ ကိုယ့်ထက်အနှစ် ၂၀ လောက်နီးပါးကြီးတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးဆို ဦးဘယ်သူ၊ ဘိုးတော်ဘယ်သူ စသဖြင့် သုံးရမှာ။ အခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မဟုတ်တာ အတုလုပ်၊ ကပ်စေးနဲ့ချက်က ကမ်းကုန်၊ အတ္တကလည်း ကြီးမှကြီးဆိုတော့ သိပ်သဘောမတွေ့တာတွေရှိတဲ့အတွက် သူ့အပေါ် ငါကြီး

အားတော့ နည်းမိတယ်။ သို့သော် သူ့ရဲ့ဟာသဉာဏ် ကောင်းပုံတွေ၊ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်၊ သူမဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့သမျှတွေကို မြိန်ရည်ရှက် ရည်နဲ့ တဝါးဝါး ပွဲကျအောင် ဝန်ခံတတ်ပုံတွေ၊ အပြောကောင်း အဟောကောင်းပုံတွေကြောင့် သင်းကြီးနဲ့ တတွဲတွဲနေမိပြန်တယ်။ ဒါ ကြောင့် သူ့ကို ရိုသေလေးစားလို့လည်းမရ။ ရွှေဘိုသားတွေပြောသလို တအားလည်း ခင်နေမိပြန်ဆိုတော့ ငတိကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ လိုက်ဖက်မယ်ထင်လို့ သုံးမိလိုက်တာပါ။ ကဲ... ငတိကြီးအကြောင်း စကြရအောင်။

သူက ဌာနဆိုင်ရာ နယ်တာဝန်ခံ မန်နေဂျာ (အငြိမ်းစား) ကြီးပါ။ အမည်ရင်းက ဦးအောင်မောင်း။ ကျွန်တော်နဲ့စတွေ့တော့ သူသက်ပြည့်ပင်စင်မယူခင် ခြောက်လလောက်ကမှပါ။ ကဲပါလေ နောက်ပိုင်းသူ့အကြောင်းတွေ ရေးရင်းနဲ့ သူ့ဌာနအကြောင်း စာဖတ်သူ လည်း သိလာမှာဆိုတော့ အခုကတည်းက ဖော်လိုက်ပါမယ်။ သူက ပြည်တွင်းရေကြောင်း မန်နေဂျာ (အငြိမ်းစား)ကြီးပါ။

သူပြောပြတာတော့ သင်္ဘောသားလေးဘဝက စဝင်ပြီး မန်နေဂျာဖြစ်၊ အဲဒီကမှ သက်ပြည့်ပင်စင်ယူတဲ့အထိ အဲဒီဌာနမှာပဲ လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့။

သူငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ဦးတည်း ထီးတည်းနေခဲ့ရတာတွေ များပြီး ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေကိုပဲ အဖော်လုပ်ခဲ့ရတော့ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေကို အတော်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။ လူတွေကိုတော့ ပါးစပ်က သာ ဟန်ဆောင်ပြောပြောနေတာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ သံယောဇဉ်မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်လို့က လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံဘူး။ သူကလွဲရင် မှန်ထဲကပေါ်တာတဲ့ သူ့ရုပ် ကိုတောင် သူယုံမယုံလူကြီး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အကြောင်းသိ

မို့ပြောတာ။ ကပ်စေးနဲ့ချက်ကတော့ လေကို တစ်ဘူး ငါးရာနဲ့ ဝယ်ရ။
 လို့ တစ်လခံမယ်ဆိုရင်ပိုက်ဆံကုန်မှာကြောက်လို့ အသက်သာ အသေခံ
 သွားမယ် ဝယ်မရဘူး၊ ဒီလိုလူစား။

(က) ရက်ရောသွန်းတဲ့သူကြီးရယ်

ဥပမာ တစ်ခုပြောပြမယ်။

သူတာဝန်ကျတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့မှာ မည်ကာမတ္တ ဂေါက်ကွင်း
 လေးရှိတယ်။ ဘယ်လောက်များ ကွင်းပြင်ဆင်မှု အားကောင်းသလဲ
 ဆိုရင် လမ်းပြမပါဘဲသွားရင် အဲဒီဂေါက်ကွင်းမရောက်ဘူး။ ကျွန်တော်
 တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားတာ ဂေါက်ကွင်းဘေးကဖြတ်ပြီး
 ဂေါက်ကွင်းမှန်းမသိလို့ရှေ့(၂)မိုင်လောက် ကျော်သွားတယ်။ တောထဲ
 မှာ သစ်တင်ကားကြီးတစ်စီး ပြင်နေတာတွေ့လို့မေးကြည့်မှ ကျော်သွား
 မှန်းသိပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလောက်ဆို ဒီဂေါက်ကွင်းတော်တော်
 ကောင်းမှန်း သိလောက်ပါပြီ။

ပြောချင်တာက အဲဒီဂေါက်ကွင်းမှာ ကယ်ရီလေးတွေရှိတယ်။
 ဂေါက်လောကနဲ့ အဆက်အစပ်မရှိသူတွေ နားလည်အောင်ပြောရရင်
 ဂေါက်အိတ်ထမ်း၊ ဂေါက်သီးကောက်တဲ့ ကလေးတွေပေါ့။ အဲဒီဂေါက်
 ကွင်း တစ်ပတ်ကို ကယ်ရီခအဖြစ် တရားဝင်သတ်မှတ်နှုန်းက ၃၀၀/-
 သုံးရာပါ။ ဒီ ငတ်ကြီး ဂေါက်ရိုက်ရင် ဂေါက်အိတ်ထမ်းခ ၃၀၀/-
 သတ်မှတ်ထားပေမယ့် ဒီကလေးတွေကို သနားလို့ ၅၀၀/- တန်ပေး
 ပြီး ၂၀၀/- ပြန်မအမ်းခိုင်းဘူး။ တချို့ဆိုရင် ၁၀၀၀/-ထိတောင်
 ပေးကြတာ။

ဒီငတ်ကြီးက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ ဂေါက်ရိုက်တုန်း
 နံပါတ် (၄) သို့မဟုတ် (၅)လို ကျင်းတစ်ခုခုမှာ ပြည်တွင်းရေကြောင်း

က သင်္ဘောဝင်လာရင် (သင်္ဘောဝင်လို့ ဥဩဆွဲရင် ဂေါက်ကွင်းက ကောင်းကောင်းကြားရတယ်) သူ့ရုံးကို မပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ငွေ ၃၀၀/-ကို ဇွန့် စားတော့တာပဲ။ (အဲဒီ ဂေါက်ကွင်းတစ်ပါတ်က (၉)ကျင်းရှိတယ်)။ တစ်ကျင်းကို ကယ်ရီခ (၃၃/-)ကျော်ကျော်ကျတယ်။ အခုသူရောက်နေတာ နံပါတ် (၅)ကျင်း ဆိုရင် ၃၃/-ကို ၅ နဲ့မြှောက်ပြီးမှ ကယ်ဒီလေးကို ၁၆၅/-တိတိ ရှင်းပေးတယ်။ တကယ်ဆို ကွင်းတစ်ပတ်စာ ၃၀၀/- ကျပ် ပေးလိုက် ပါတော့လား။ ဂေါက်ကွင်းကို မလာခင်ကတည်းက တစ်ကျင်းကို ကယ်ရီခ ဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာ ဂဏန်းပေါင်းစက်နှိပ်လာခဲ့ တာ။

အဲဒါသာ ကြည့်။ ကယ်ရီလေးခမျာ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ ပြောလည်းမပြော ရဲ့၊ ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ သူများကယ်ရီတွေထက် ဝင်ငွေလျော့ပြီပေါ့။ အဲဒီလိုလူစား ဒီငတိကြီးကို ဘယ်သူမှ ကယ်ရီ မလိုက်ချင်တာ ဆန်းသလား၊ ဒါကတစ်ခု...။

(ခ) ကိုယ်ထွက်ကျန်အောင် လှူတတ်သူ

နောက်တစ်ခုက သူ့ဇနီး အန်တီချောဆုံးပြီး ကပ်လပြည့်တော့ ဒီငတိကြီး ဂျစ်ကားလေးနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာတယ်။ ဂျစ်ကား ပေါ်မှာလည်း စတီးချိုင့် ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးတင်လို့ ဗိုလ်ကျီးလိုက်ခဲ့ဦး (ဤနေရာတွင် ယပင့်ဖြင့် ကျီးထားသည်ကို သတိချပ်ရန်လို) ကျွန် တော်က ဘယ်လဲဗျလို့ မေးတော့ 'ခင်ဗျားအန်တီချောဆုံးတာတစ်ခု ပြည့်လို့ ဆွမ်းသွားကပ်မလို့'ဆိုတော့ မနေသာတာနဲ့ 'ခဏးစောင့်' ဆိုပြီး လူမြင်သူမြင်သင့်တဲ့ အဝတ်အစားလဲရပြန်တယ်။ ဘယ်စာ သင်တိုက်ကြီးများ သွားမလဲပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နာမည်ကြီး

ရယ်မောပျော်ရွှင် ဟာသလွင်ပြင်

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးပါးဆီ ထင်တာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်သား
သူ့ဂျစ်ကားလေးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ မြို့ပြင်သာ ရောက်လာတယ်။
ကျွန်တော်ထင်တဲ့ ကျောင်းတိုက်တွေတစ်ခုမှ မဝင်ဘူး။ မြို့အထွက်
အထက်မြန်မာပြည်အထင်ကရဘုရားကြီးတစ်ဆူထဲ ကားကွေ့ဝင်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမမေးဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး
စတီးချိုင့်ကြီးဆွဲလို့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဟော သူက
ဘုန်းကြီးတွေ သီတင်းသုံးတဲ့ဘက်မသွားဘဲ ဆင်းတုတော်တွေပဲ ရှိတဲ့
ပင်မစေတီကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဆင်းတုတော်ကြီးကြီး တစ်ဆူ
ရှေ့မှာ ဆွမ်းချိုင့်ကြီးသွားချပြီး အဲဒီကျောက်ဆင်းတုကိုယ်တော်ကြီးကို
ဆွမ်းတော်ကပ်တော့တာဗျာ။ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီးဆိုတော့ ဆွမ်း
အနုမောဒနာတွေ ဘာတွေဘယ်ပေးမလဲ။ ကျွန်တော်လည်း သာဓု
ခေါ်ချင်တာ မခေါ်ရဘူး ဖြစ်နေတုန်း ‘မချောရေ အမျှ... အမျှ...
အမျှ’ လို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ငတိကြီး ထအော်တော့မှ လန့်ဖျပ်ပြီး သာဓု
လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် သာဓုတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ ငတိကြီးက
ချက်ချင်းဆွမ်းတော်ချပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဧရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်
တက်တော့တာဗျာ။ ဗိုလ်ကျီး ထမင်းစားရအောင်လားဗျာလို့ခေါ်တော့
ကျွန်တော်လည်း ကျိတိကြက်တက်နဲ့ မှားတော့မှားနေပြီ ဘာမှားမှန်း
မသိဘူးဖြစ်နေတုန်း ‘ဟေ့လူ... လာလေဗျာ တွယ်ကြစို့’ တဲ့။ စော
စောက ငိုသံပါကြီးနဲ့ လွမ်းဆွေးနေတာ သူ မဟုတ်သလိုပဲ။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်လည်း သူ့အိမ်က ပါလာတဲ့ ကြက်သားဆီပြန်၊ ပဲဟင်း၊
အချဉ်သုပ်၊ ငါးပိကြော်တွေကို အားနာနာနဲ့ အားပေးလိုက်ရတာပေါ့။
အလှူလုပ်တာတောင်မှ သူ့အတွက်ကျန်မှ လှူတဲ့လူကြီး။

ကိုင်း... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ စာရှုသူ။

(ဂ) အစ်ကိုအောင်

ဒီတစ်ခေါက် ငတိကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက် အဆက်ပြတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အထက်ချင်းတွင်းက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ စီးပွားရေးသွားလုပ်နေရလို့ မိသားစုဆီ တော်တော် နဲ့ မပြန်ဖြစ်ဘူး။ ဒီလထဲမှာတော့ ဆိုင်ကလည်း အရောင်းပါး၊ မိသားစု ကိစ္စတွေကလည်း မပြန်မဖြစ်တော့တာနဲ့ ပြန်လာတော့ ငတိကြီးနဲ့ ဆုံရပြန်ပြီပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ ခင်ရှာသား။ ကျွန်တော် ရောက်သံကြားလို့ဆိုပြီး သူ့လျစ်ကားအဖြူလေးနဲ့ ရောက်ချလာတယ်။

‘လာ... ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်’

ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်က မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြစ်နေ ပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ငတိကြီးနဲ့ တွဲတာမကျွတ်ဘူး။ ဒင်းကြီးက အသောက်အစား၊ ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်ကအစ ဝါသနာမပါပေမယ့် သူ့ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ မြာပွေရမယ်ဆို အခုလားဆိုတဲ့လူ။ သူ့သမိုင်းကြောင်း တွေသိထားတဲ့ ဇနီးသည်က ဒါကြောင့် မတွဲစေချင်တာ။ (ကျွန်တော့် ဇနီးက သူ့ယောက်ျားကပိုဆိုးတာ မသိရှာဘူး)။ ဒါကိုရိပ်မိတဲ့ ငတိကြီး က ‘အောင်မလေး ခင်ဗျားယောက်ျားကို မဟုတ်တဲ့နေရာ ခေါ်မသွား ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်သွားမှာပါ၊ ဟေ့လူ သွားကြစို့’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့ကားနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်ခဲ့ ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်မှာပြီးတာနဲ့ ‘ဟေ့ ဗိုလ်ကျီး... ခင်ဗျား မရှိတုန်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလို့ ပြောချင်လွန်းလို့ ဒီဆိုင်ခေါ်လာတာ’

ကျွန်တော်က...

‘ဟာ... ခင်ဗျားလောက် လှစ်နေအောင် ပါးတဲ့လူကိုတောင်

ဘယ်လိုလူကများ အနိုင်ပိုင်းသွားလဲ ပြောစမ်းပါဦး' လို့ဆိုရာ ရှက်ပြီး ကြီးတစ်ချက်ပြီးပြီး သူခံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းအကြောင်း မြန်ရေရှက်ရေ ပြောပြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဂေါက်ကွင်းမှာ ကယ်ရီအဖြစ် မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး အယောက် ၄၀ ခန့်ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက မမြတ်စု ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပါဝင်ပါတယ်။ သူမဟာ အသက် ၃၀ ကျော် ခန့်ဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမလေးဖြစ်ကာ ဂေါက်ကွင်း ကို အမှီပြုလို့ ဂေါက်ကွင်းထဲမှာ ဈေးရောင်းခြင်း၊ ဂေါက်အိတ်ထမ်း ခြင်း၊ ဂေါက်သမားများကို ထီးမိုးပေးခြင်း စတာတွေနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု ပြုပါတယ်။ မျက်နှာအနေအထားက ကြည့်ပျော်ပျော် သာဖြစ်ပေမယ့် စိုပြည်တောင့်တင်းတဲ့ ကိုယ်လုံး၊ ချိုသာတဲ့ အပြာအဆိုး ရုပ်ထွက်အောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်မှုကြောင့် ငတိကြီးအပါအဝင် သက်ကြားအိုဂေါက်သမားကြီးများအဖို့ ဂေါက်ကွင်းကို နေ့စဉ်မှန်မှန် လာစေအောင် တွန်းအားပေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာများထဲက တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂေါက်သမားတွေ ကွင်းအလာကျတဲ့ မိုးရာသီတစ်နေ့ မှာ ကယ်ဒီအများစုက ကိုယ့်ဆရာများ ဂေါက်ရိုက်လာမလားဆိုပြီး လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေချိန် (ကိုယ့်ဆရာလာမှ ဝင်ငွေရှိမှာကိုး) ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လိုက် ငတိကြီးက အရှေ့ပိုင်းလျှာလေးသာပါတဲ့ ဂျင်းအပြာလျှာထိုးဦးထုပ်၊ နေကာမျက်မှန် Giordano စပိုရှက်အနက် (သူဝယ်ဝတ်တာ မထင်နဲ့ သက်ကြီးဂေါက်သမား နှစ်သိမ့်ဆုရထား တာ) စတိုင်ဘောင်းဘီအဖြူတို့ကိုဝတ်ဆင်ပြီး ဂျစ်ကားအဖြူသေး မောင်းလို့ ဂေါက်ကလပ်အတွင်း ဝင်လာပါတယ်။

ခါတိုင်းဆိုရင် ဒင်းကြီးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလေ့ရှိတဲ့

ကယ်ရီတစ်သိုက်မှာ ဈေးပေါင်ကျိုးဈေးသည်လိုမျိုး မူမနေနိုင် (ဆရာမရွေးနိုင်)တော့ဘဲ သူ့ဂျစ်ကားဆီ ဝိုင်းအုံလို့ 'အဘ သမီးကို ခေါ်ပါ'၊ 'အဘသားလိုက်မယ်' ဆိုပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းတောင်းဆိုကြပါတယ်။

ငတိကြီးကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဟန်လုပ်နေပေမယ့် ကလေးမလေးတစ်သိုက်က သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းခယနေတာကို ကြိတ်ပြီး အူမြူးနေတာပေါ့လေ။

ခါတိုင်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မချောလေးတစ်သိုက် ခုသူ့ကို ဝိုင်းနေပြီလေ။ ဘယ်ကောင်မလေးကို ထီးမိုးခေါ်ရင်ကောင်းမလဲ။

မေသက်ထားဆိုရင် ဘယ်နှယ့်နေမလဲ။

စုမွန်လေးကလည်း သနားစရာ။

ဖြိုးငယ်လေးကလည်း တောင်းဆိုနေတာ ချွေးလေးတွေ စိုနေပြီ။

အဲဒီလို ကရုဏာတွေပွားနေခိုက် 'ဖယ်ကြစမ်း၊ ဖယ်ကြစမ်း' ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ မြတ်စုပေါ်ပေါက်လာပြီး...

'ဘာအဘလဲဟင်၊ ဒါ အဘအရွယ်လား၊ ကောင်တွေ ကောင်မတွေကိုက ဘေးဖယ်ကြစမ်း၊ လာ... အစ်ကိုအောင် မြတ်စု ထီးမိုးလိုက်မယ်၊ မြတ်စုတူလေးက အိတ်ထမ်းလိမ့်မယ်၊ ဟဲ့ ငါ့တူဖိုးထွေး ဂေါက်အိတ်ယူစမ်း၊ အစ်ကိုအောင် လာဆင်းလေ' ဆိုပြီး ခပ်မြန်မြန်လေး စီစဉ်သွားတော့ ငတိကြီးတစ်ယောက် အောက်သွားမရှိ ဖြစ်နေရတော့တယ်။

အခြားကယ်ရီမိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေက မလျှောက်ပေမယ့် မြတ်စုရဲ့ နေပြန်တိုးနဲ့ မကင်းသူများမို့ ဝေးရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားကြပါတယ်။

ငတိကြီးကတော့ မြတ်စုကို ကြိတ်သဘောကျနေတော့တာ။ အခုလို အစ်ကိုအောင် ဆိုပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့အသံလေးနဲ့ မြတ်စုက ခေါ်လိုက်တော့ ရင်တွင်းမှာ ကုလားဘုရားပွဲလှည့်နေသလိုပေါ့။ အခြားကယ်ရီတွေက သူ့ကို အတိုးခေါ်တာကိုလည်း ကိုယ့်အရွယ်က အဘအရွယ်ဖြစ်နေတော့ မတတ်သာလို့ ငဲ့ခံနေရပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ဘဝင်ကျခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီနေ့တော့ မြတ်စုကိုယ်တိုင် ထူးထူးခြားခြား အစ်ကိုအောင်လို့ ခေါ်တော့ သူ့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ရှိုင်းထားလို့ နုပျိုနေပြီး အစ်ကိုအောင်လို့ခေါ်တာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားရှိနေတယ်။ ကြည့်ပါဦး အစ်ကိုအောင်တဲ့။ ခေါ်တတ်လိုက်တဲ့ မြတ်စုလေးရယ် ဆိုပြီး မချင့်မရဲကြီး တွေးလိုက်ပါသေးတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ငတိကြီးမှာ မြတ်စုတည်းဟူသော ကိလေသာမကလေးရဲ့ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ဂေါက်သီးကို ဟိုအရင်က ညနေပိုင်းတောင် နပ်မှန်အောင် မရိုက်ခဲ့ရာမှ (ငွေကုန်မှာ စိုးတာက တစ်ကြောင်း) အခုတော့ မနက်ရော ညနေပါ ကွင်းဆင်းမှန်နေတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် နေကုန်အောင် ဂေါက်ကွင်းမှာရောက်နေတယ်။ ပင်ပန်းတယ်လို့လည်းမထင်တော့။ ထီးမိုးပေးရင်းမှ မြတ်စုထံမှ ပျံ့လွင့်လာတဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ကလေးကို နေ့စဉ်ရှုရှိုက်ခွင့်ရနေချင်တယ်။ အကိုအောင်ဆိုတဲ့ စက္ကဝက်သံ၊ ကြိုးကြာသံလေးကို နေ့စဉ်ကြားချင်နေမိတယ်။ ဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝစေဖို့အတွက် နေ့စဉ် သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်ကောင်တာအံ့ဆွဲထဲက ငါးထောင်၊ တစ်သောင်းခွဲနဲ့စဉ်မှန်မှန် လျော့ပါးနေတော့တယ်။

သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်က အမေ မရှိတော့လို့ အဖေ ဝမ်းနည်းခံစားနေရမှာဆိုတဲ့အတွက် ဂေါက်သီးရိုက်သွားတာကို မကန့်ကွက်ပေ

မယ့် ယခုတလော ဖခင်တစ်ယောက် မူမမှန်သည်ကို သတိထားမိတယ်။ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ ဂေါက်ကွင်းသွားခါနီး ရေမွှေးဆွတ်လိုက်၊ ခေါင်းဖြိုးလိုက်၊ ပေါင်ဒါတွေလိမ်းလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ တစ်ပင်ထူချင်သည့်သဘော ရှိနေပြီကို ရိပ်စားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ပါဦးမယ်လို့ တွေးရင်း အကဲခတ်နေတယ်။

‘သမီးရေ... ဒီနေ့ အဖေ ဂေါက်ကွင်းစောစောသွားမယ်’

‘အဖေကလည်း နေ့တိုင်းစောစောသွားနေတာပဲ သမီးက အဖေ့မြေးလေးကို ကျောင်းသွားကြိုရဦးမှာ၊ ဆိုင်စောင့်မရှိလို့ သုံးနာရီခွဲလောက်မှ သွားပါလား’ ဆိုပြီး သွေးတိုးစမ်းကြည့်တော့ ငတိကြီးက သမီးဖြစ်သူကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ရင်း...

‘သမီးတို့ကလည်း ကိုယ့်အဖေက တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးလာခဲ့ပြီ၊ ဒီအချိန်အထိ ခိုင်းချင်နေကြတုန်းပဲလား၊ ခုလည်း ကြည့်၊ ဖအေကို ဆိုင်စောင့်ခိုင်းနေပြီ၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်လုပ်၊ အဖေ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ အဖေမိတ်ဆွေ ဦးဌေးတို့ အဖွဲ့ရောက်နေကြတယ်၊ ၃ နာရီ Tee off တဲ့၊ (ညနေ သုံးနာရီတိတိ ဂေါက်သီးစရိုက်မည်ကို ဆိုလိုတာပါ) ကဲ... သွားမယ်’

ဆိုပြီး သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ကာ ဂျစ်ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားတော့တယ်။ သူ့ကားသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှ လူများမှာလည်း ကားလွန်သွားတာနဲ့ ကားကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဒီလိုမှတ်ချက်ချကြလေရဲ့။

‘ကားက ဒီဇယ်မထည့်ဘဲ ရေမွှေးတွေ ထည့်မောင်းသွားမယ်၊ မိမိနဲ့နဲ့မရဘဲ ရေမွှေးနဲ့တွေ ရနေတယ်’

ဂေါက်ကွင်းရောက်တော့ ငတိကြီးနဲ့ သီဟောင်းကျွမ်းဟောင်း

သက်ကြားအို Golffer ဂေါက်သမားကြီး တစ်သိုက်မှာ ထီးမိုးကိုယ်စီ ကွင်းပတ်ကြပါတယ်။ မျက်စိမှန်သူ အဘိုးကြီးတစ်ချို့ကတော့ ဂေါက် ကွင်း (Fair way) အတွင်း ရှိနေတတ်တဲ့ စက္ကူ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် စတာတွေကို ဂေါက်သီးအမှတ်နဲ့ ဂေါက်ရိုက်ရန် ချိန်ရွယ်တော့ ထီးမိုး တဲ့ မိန်းကလေးတွေက ဂေါက်သီးမဟုတ် စက္ကူစုတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြမှ သူတို့အသက် ဂိမ်းဘောဆိုက်နေပြီဆိုတာ မသိစေလိုတော့ မီးလေးကလည်း ဦးက သိပါတယ်။ မီးလေး ရီရအောင်တမင်လုပ်တာ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဆိုပြီး သွားကျိုးကြားကနေ လေထွက်သံကြီးနဲ့ သွားဖြဲပြဲကြပါတယ်။

ပထမကွင်းတစ်ပတ်ပြီးတော့ ဂေါက်ကလပ်အတွင်းက အချို့ ရည်၊ ဘီယာ စတာတွေနဲ့ အမောဖြေ ထိုင်ကြတုန်း ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ငတိကြီးက သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဦးဌေးကို အသာလက် တို့ကာ ခေါ်သွားပြီး လူရှင်းတဲ့ ဂေါက်ကလပ် အပြင်ဘက် ထနောင်း ရိပ်အရောက် ကိုအောင်မောင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဗျဆိုပြီး ဦးဌေးက မေးတော့...

‘ခင်ဗျားကို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ကိုဌေး၊ ဒီလို... ဒီလို ပြောရမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ကလက်တယ်လည်းမထင်နဲ့၊ အခုကျုပ်ကို ထီးမိုးလိုက်တဲ့ မြတ်စုကို ဘယ်လိုမြင်လဲ’ ဆိုပြီး ငတိကြီးကမေးတော့ ဦးဌေးကလည်း ငတိကြီးထက် ဧရိယာဖြစ်ပြန်တော့ ဘယ်လိုမြင်လည်း မမေးနဲ့တော့ ကျုပ်တောင် အနှစ် ၃၀ လောက် ပြန်ငယ်လိုက်ချင်တယ် ဟဲ... ဟဲ... လို့ မချင့်မရဲသံကြီးနဲ့ ဖြေလိုက်တော့မှ ငတိကြီးတစ် ယောက် ပိုပြောအားရှိလာပြီး ‘အဲဒီကိစ္စ ခင်ဗျားကို ရင်ဖွင့်ခွင့်တာ၊ မြတ်စုကြည့်ရတာ ကျုပ်အပေါ် အားကိုးချင်နေတဲ့အနေအထား တွေ နေရတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘော့ရလဲ’

ဦးဌေး အိုအားသင့်သွားပြီး...

‘ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ကိုအောင်မောင်းရယ်၊ ခင်ဗျားထက် ငယ်တဲ့ စီးပွားရေးကောင်းတဲ့ လူလွတ်ဂေါက်သမားတွေ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

ပြောပြီးရင်းမှ လှောင်ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ကဲ... ကိုအောင်မောင်း ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို မြတ်စုက ညွှတ်နေတယ်လို့ ထင်နေရတာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခင်ဗျာ’

ငတိကြီးမျက်နှာ တစ်ချက်တည်လိုက်ပြီး

‘ဒီလိုဗျာ... ဒီဂေါက်ကွင်းက ကလေးတွေအားလုံးက ကျုပ်ကို အဘ အဘနဲ့ ခေါ်နေတာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ၊ ကျုပ် ဒီဂေါက်ကွင်း စရောက်ကတည်းကဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခန့်မှန်း တစ်နှစ်ခွဲ လောက်ရှိနေပြီ၊ အဲဒါ ဟိုတလောက ခင်ဗျားတို့မလာခင် တစ်လ လောက်ကစပြီး မြတ်စုက တခြားကလေးတွေ ကျုပ်ကို အဘခေါ်တာ ကို သဘောမကျဘူး၊ မခေါ်ကြနဲ့ ဘာ အဘလဲ ဒါ အဘခေါ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ အစ်ကိုအောင်လို့ခေါ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲ တမ်း ကျုပ်ကို ထီးမိုးလိုက်တိုင်း အစ်ကိုအောင် အစ်ကိုအောင်နဲ့ ခေါ်နေ တော့တာဗျာ၊ သူက အစ်ကိုအောင်လို့ခေါ်တိုင်း ကျုပ်ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးဗျာ၊ အဲဒါ ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

ဦးဌေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး နားစိုက်ထောင်နေရာကနေ ပြက်လုံးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသူလို...

‘ဟား... ဟား... ဟား... အောင်မလေး ကိုအောင်မောင်း ရယ်၊ သေလိုက်ပါတော့’ ဆိုပြီး ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ အော်ဟစ်ရယ်မော နေတာကြောင့် ငတိကြီးမှာ မျက်နှာသေကလေးနဲ့ ခြေမကိုင်မီ လက် မကိုင်မိဖြစ်သွားပါလေရော။

‘နေပါဦး ကိုဌေးရယ်၊ နောက်မှ ရယ်ပါ၊ ခင်ဗျား ဘာကိုဆို ဆိုတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ရှင်းပြပါဦး’

မျက်နှာသေကလေးနဲ့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ဦးဌေးက အရယ်ရပ်ပြီး...

‘ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနာမည် အောင်မောင်းကို မြတ်စုက ချစ် နို့နဲ့ အစ်ကိုအောင်လို့ခေါ်တယ်ထင်နေတာ မဟုတ်လား’

ငတိကြီးက ဝေခွဲမရဟန်နဲ့...

‘မဟုတ်ဘူးလား ကိုဌေးရဲ့’

ဦးဌေးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ကြည့်ရင်း

‘ဘယ်ကလား၊ ခင်ဗျားမှတ်ထား၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သမီးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ ကြားဖူးလို့ သိတာ၊ ဒီခေတ် မိန်းကလေး ဆွေက ကျုပ်တို့သက်ကြားအိုတွေကို ဘူးကျလွန်းလို့ ကြည့်မရရင် အစ်ကိုအောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့ဗျ’

ငတိကြီးက ဘာကြောင့်လဲဆိုပြီးမေးတော့...

‘ဟ... အစ်ကိုအောင်ဆိုတာ စကားလိမ်နဲ့ အကောင်အိုကို ပြောတာဗျာ၊ အကိုအောင်ဆိုတာ အကောင်အို၊ အကောင်အိုဆိုတာ အကိုအောင် ရှင်းလား အစ်ကိုအောင်ရေ ဟား... ဟား... ဟား’

အဲဒီတော့မှ ငတိကြီးတစ်ယောက် မြတ်စုရဲ့ခွင်ဖန်ခြင်းခံ ရတာကို သိရှိသွားပြီး ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်လာ သွားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း...

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ကိုး၊ မိမြတ်စု တွေ့ကြသေး စာပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုအောင်တဲ့ဟေ့ (ဟုတ်ပေါင်) အောင်မောင်းတဲ့ ဟေ့ တစ်မောင်းတည်းရှိတယ်’ ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးရင်း သူ့ကို ပြုံးစိစိနဲ့ ပြုတစ်ပြုတစ်ကြည့်နေတဲ့ကယ်ရီလေးတစ်သိုက်အနီး အမြန် လျှောက် သွားကာ...

‘ဟေ့... ကလေးတွေ၊ မြတ်စု ဘယ်ရောက်သွားလဲ’

ကယ်ရီကလေးတစ်သိုက်ကတော့ ဒီကပ်စေးနဲ့ အဘိုးကြီး
ခံနေရတာကို ကြိတ်ဝမ်းသာနေသူများဖြစ်တော့ မမြတ်စု ရုတ်တရက်
နေမကောင်းဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်သွားပါတယ် အစ်ကိုအောင်ဆိုပြီး တစ်ဖြည်း
တည်း တစ်သံတည်း ညီညာစွာ အဖြေပေးလိုက်ပြီး ဖနောင့်နဲ့တင်
တစ်သားတည်းကျအောင် ဂေါက်ကွင်းထဲကနေ ဝေးရာဆီ ပြေးကြွ
တော့တယ် ခင်ဗျား။

ဖြုံးတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ...

ကိုရင်ရွှေကိုး

ပြုဟ်ကောင် (၂)

မင်းအာဒမ်

အလုပ်မှအပြန် အဆောင်သို့ရောက်ချိန်၌ အဆောင်တွင် မည်သူမျှမရှိသည်မို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သိပ်သွားချင်လှသည်မဟုတ်ဘဲ သိပ်မသွားချင်ရှာသော ဘီယာဆိုင်သို့ ချီတက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် ဘီယာဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ချိန်တွင် သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေလည်း စုံလင်နေပြီ။ တစ်ဆိုင်လုံးလည်း ဆူညံလို့နေသည်။ ဘော်ဒါတွေ၏ ဝိုင်းတွင် လူကျပ်နေသည်မို့ ကပ်လျက်ခုံတွင်သာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘီယာတစ်လုံးနှင့်မွှေကြော်တစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ လာထိုင်နေကွာ၊ ဘာလဲ ဘဝင်မြင့်နေတာလား’

ဘေးကပ်လျက် ဝိုင်းမှ ကိုမျိုးကရီခြင်းပင်။

‘ဒီလောက်လူကျပ်နေတာ ဘယ်နားသွားထိုင်မလဲ’

‘ထိုင်လို့မရရင် မတ်တပ်ရပ်သောက်ပေါ့ကွာ၊ လာပါ၊ မင်းကို

ငါ ကိုယ်တွေ့ဟာသလေးတစ်ခုပြောပြမယ်၊ မင်းဝတ္ထုရေးလို့ရတာပေါ့’

‘မလာဘူးဗျာ၊ အဲဒီကနေ အော်ပြော’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကိုမျိုး တစ်
ဆိုကြီးဖြစ်သွားပြီး...

‘မလာချင်နေကွာ၊ ကြီးကျယ်လို့၊ ငါ့နေခင်းတုန်းက စာအုပ်
ဆိုင်တွေမှာ ပိုက်ဆံလိုက်သိမ်းရင်း ရယ်စရာအဖြစ်တစ်ခု ကြုံခဲ့ရ
သေးတယ်’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ သွား... တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး’
ကိုမျိုး နှာကစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်ဝိုင်းသို့ လူငယ်တစ်ယောက် လာဝင်
ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သော စာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့် သူတပ်ထား
သော ပုလင်းဖင်ခန့်ထူသည့် မျက်မှန်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာကြမ်းဖို
တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာသည်။ ဝီစကီနှစ်ပက်မှာပြီး ဆိတ်သား
ကင်နှင့်မြည်းကာ အေးအေးလူလူပင် ထိုင်သောက်နေ၏။ ကျွန်တော်
ကတော့ ဘီယာသောက်ရင်း နှာကစ်သွားသော ကိုမျိုးကို ထပ်ကလီ
ဦးမည်။

‘ကိုမျိုး၊ နေ့ခင်းက ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောမပြရင်
နေ့တိုင်းမော့နေတယ်လို့ ဇီးကုန်းမိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားလိုက်
မယ်’

‘ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... ပေါက်ကရတွေ သွားမချွန်နဲ့၊
ငါက ပျင်းပျင်းရှိမှ သောက်တာကွ’

‘မပျင်းတဲ့အခါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတင်းပျင်းခိုင်းပြီး
သောက်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဘာမှ အတင်းမပျင်းခိုင်းဘူး’

ကိုမျိုးက သူ နေ့တိုင်းသောက်ကြောင်း ဇာဘီမြေဇီးကုန်းက

ဒီဘဝတွေတော့ သိသွားမှာ စိုးရိမ်ရှာသည်။ သူ့ဖခင်၏ ဖြောင့်လက်သီးနှင့် ဒူးပျံကို ကြောက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ကိုမျိုး... ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား၊ မပြောရင် နေ့တိုင်း ဆောက်တယ်လို့ ဝတ္ထုထဲထည့်ရေးလိုက်မှာ’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ ပြောပြမယ်’
နေ့တိုင်းမော့သည့်အကြောင်း ဝတ္ထုထဲ ထည့်ရေးမှာတော့ ကြောက်ရှာသည်။

ကိုမျိုး၏မိဘများမှာ မီးကုန်းတွင် စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ထားသည်မို့...

‘ဒီလိုကွ၊ ငါနေခင်းတုန်းက စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ ပိုက်ဆံလိုက်သိမ်းတော့ ၃၅ လမ်းအရောက်မှာ နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက် ပစ္စည်းတစ်ခုပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ ငါမြင်လိုက်တယ်၊ ငါလည်း စေတနာ ဗရမ္မနဲ့ ထိုက်ပေးဖို့ သွားကောက်ရိုက်တော့...’

‘ဘာလဲ ပိုက်ဆံအိတ်လား’

‘ဟင့်အင်း... အမျိုးသမီး လစဉ်သုံးပစ္စည်းကွ’

တစ်ဝိုင်းလုံး ဖြန်းဖြန်းကွဲ ထရယ်ကြလေတော့သည်။

‘အဲဒါကြီးကို ကိုမျိုးက ကောက်ပြီးလိုက်ပေးတယ်ပေါ့’

‘ကောက်စရာလားကွ၊ မင်းအလှည့်ကျမှ သွားကောက်ပြီး ထိုက်ပေး၊ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းဝတ္ထုရေးမှာလား’

‘မရေးဘူး၊ ဝါကျလေး ငါးကြောင်းလောက်နဲ့ ရွတ်ဆိုပြီး သွားမယ့်ဟာ မရေးဘူး’

‘မရေးရင် နေကွာ၊ သွား... မင်းအခွက်ကြီး ဒီဘက်မလှည့်

ကိုမျိုး နာကစ်သွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထပ်မကလိတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော လူငယ်နှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်က...

‘အဲဒီအစ်ကိုကြီးက စာပေတိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က သမိန်ပေါသွပ်တဲ့ကွ၊ မင်း သိလား’

‘အင်း... သိတော့ သိတယ်၊ သိပ်တော့ မရင်းနှီးပါဘူး’

‘ဒါနဲ့ မင်းပုံကြည့်ရတာ တော်တော်စာဖတ်ကြမ်းမယ်ပုံပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က စာဖတ်ဝါသနာပါလွန်းတယ်၊ အစ်ကိုကော’

‘အင်း... အနည်းအကျဉ်းတော့ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုလူငယ်က ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ဝိစကီတစ်ချက် မော့လိုက်သည်မို့ ကျွန်တော်လည်း ဘီယာတစ်စုပ် ကောက်စုပ်လိုက် သည်။

‘အစ်ကို၊ ဟစ်တလာကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်’

လူငယ်၏ အမေးကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်မဖြေတတ်။
ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

‘ဟင်း... ဟစ်တလာအပေါ် ငါ့အမြင်ကတော့ တို့ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်ဟာ ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့သတ္တဝါတွေကို တရားပြဆုံးမပြီး ချွတ်သွားတယ်၊ ဟစ်တလာကတော့ ဂျူးတွေကို ကျွတ်သင့်တာမဟုတ် မကျွတ်သင့်တာရော ရောသမရွေးပြီး အကြမ်းနည်းနဲ့ ချွတ်သွားတယ် ထင်တာပဲ ခစ်... ခစ်... ခစ်’

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် လူငယ်မှာ ပြုံးစိတ်ဖြစ်သွားပြီး...

‘ရုရှားရင်ငွေလှုံပျောက်စေဆရာကြီး ရပ်စပြုတင်ကိုရော အစ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ’

‘အလကားကောင်ကြီးပါကွာ၊ တဏှာရူးစစ်စစ် နာဘူးကြီး ပါ၊ နေပါဦး မင်းဒီလိုမေးတာ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ထိုလူငယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ခေတ္တ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

‘ဒီလို အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲ အတွေးခေါင်တာလားတော့ မသိဘူး၊ ဟစ်တလာတို့၊ ရစ်စပြုတင်တို့လို မကောင်းသတင်းနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့သူတွေ၊ အိုင်းစတိုင်း၊ နယူတန်တို့လို ကောင်းသတင်းနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်က ဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ပတ်သက်မယ် ထင်မိလို့ပါ’

လူငယ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွား၏။ ထို့ကြောင့်...

‘ဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ ဂြိုဟ်သားတွေ ရှိတယ်လို့ကော မင်းကယုံလို့လား’

‘ယုံတယ် အစ်ကို၊ ဒီကမ္ဘာမြေတည်ရှိတဲ့ စကြဝဠာလို စကြဝဠာတွေ အများကြီးပဲဟာ၊ ဂြိုဟ်တွေ၊ ကြယ်တွေလည်းအများကြီးပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် အခြားစကြဝဠာပေါင်းများစွာထဲက ဂြိုဟ်တွေ မှာလည်း လသက်ရှိတွေရှိနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့... အင်း... ကျန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်လောက်က ဖြစ်မယ်၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်တယ်၊ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ဟာ ဂြိုဟ်သားတဲ့၊ သူ့ရဲ့ ဂြိုဟ်သားမိဘနှစ်ပါးက လူသားမိဘတွေဆီ မွေးစားဖို့ပေးလိုက်တာဆိုပဲ၊ နေတဲ့သူက ခပ်တည်တည်ကြီးရေးချသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ဇေယျဝေဖြစ်သွား

တယ်၊ ပြီးတော့ စုပါမင်းလည်း လူသားတွေမွေးစားထားတဲ့ အခြား
ကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားပဲလေ၊ နောက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီရဲဂျာရဲ့ ရုပ်ပြ
ကာတွန်းထင်တယ်၊ စာအုပ်နာမည်က ကမ္ဘာရမြေဟောက်တဲ့။ အဲဒီ
ရုပ်ပြစာအုပ်ထဲမှာ လူသားဆရာဝန်က ဂြိုဟ်သားသေးသေးလေးနှစ်
ယောက်ကိုတွေ့တော့ အဲဒီဂြိုဟ်သားလေးတွေရဲ့ သွေးနဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းတယ်၊
မွေးလာတော့ အမြွှာပူးယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က
အားကစားဘက်မှာ အရမ်းထူးချွန်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က အဆိပ်
အရမ်းပြင်းတဲ့ ကမ္ဘာရမြေဟောက်ကိုက်တာတောင် မသေဘူးဗျာ

 လူငယ်က စကားစကိုဖြတ်ပြီး ဝိစကီတစ်ခွက်မော့လိုက်သည်။
ကျွန်တော်လည်း ဘီယာတစ်စုပ်ကောက်စုပ်လိုက်ပြီး အနည်းငယ်
စိတ်ဝင်စားမိနေပြီဖြစ်သော လူငယ်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်တော့
သည်။

‘အဲဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော် အတွေးခေါင်မိတာက လူထက်
အရာရာအဆင့်မြင့်တဲ့ အခြားကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားတွေဟာ တစ်နေ့
တခြား နည်းပညာတွေ တိုးတက်လာနေတဲ့ လူသားတွေ နေစင်္ကြာဝဠာ
နဲ့ အခြားစင်္ကြာဝဠာတွေကိုပါ စိုးမိုးခြယ်လှယ်သွားမှာ မရှုဆိတ်လို့
လူသားတွေ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း အနေနဲ့ လူတူဂြိုဟ်သား
လေးတစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာမြေက လူမိသားစုဆီ စွန့်ပစ်ကလေးအနေနဲ့
ဖြစ်စေ၊ လူသားမိခင်တစ်ဦးကိုဖမ်းခေါ်သွားပြီး လူတူဂြိုဟ်သား သန္ဓေ
တည်ပေးလိုက်လို့ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာမြေပေါ် လူတူဂြိုဟ်သားလေးတစ်
ယောက် ရောက်ရှိလာတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူတူဂြိုဟ်သားလေးဟာ
ရှင်ဂစ်ခန်အဖြစ် ဟစ်တလာအဖြစ် ကြီးပြင်းလာရင်...’

လူငယ်က စကားကို မဆက်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အကဲဖမ်း

နေတော့သည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်တော့ ဘာထင်ကြေးမျှ မပေးတတ်ပေ။

‘နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားလို့ရသေးတယ်။ လူထက် အရာရာ အဆင့်မြင့်တဲ့ အခြားကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားတွေပဲပေါ့။ သူတို့နဲ့ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် နည်းပညာတွေ ခရသွားသလိုသာ တိုးတက်နေတဲ့ ကမ္ဘာမြေက လူသားတွေအပေါ် မြန်မြန်တိုးတက်စေချင်လို့ အကူအညီပေးတဲ့ အနေနဲ့’ လူတူဂြိုဟ်သားပေါက်စလေးကို လူသားမိသားစုတစ်ခုထဲ စွန့်ပစ်ကလေးအနေနဲ့ ဖြစ်စေ၊ လူသားမိခင်တစ်ဦးကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီး လူတူဂြိုဟ်သားသန္ဓေတည်ပေးလိုက်လို့ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာမြေပေါ် လူတူဂြိုဟ်သားလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ လူတူဂြိုဟ်သားလေးဟာ အိုင်စတိုင်းအဖြစ်၊ ချားစ်ဒါဝင်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရင်...’

လူငယ်က သူ့စကားကို မဆက်ပါ။ ကျွန်တော် ဇေဝေဇဝါ သာဖြစ်နေပြီး ဘာထင်ကြေးမှ မပေးတတ်ရှာ...။

‘အသည်းအသန်ကြီးတော့ လိုက်မစဉ်းစားပါနဲ့ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်လည်း တွေးမိတာလေးကို ပြောပြတဲ့သဘောပါ။ ဒီမစ်ကီဝေး ကြယ်စုကြီးထဲမှာတော့ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူးတဲ့။ Why not တဲ့၊ အစ်ကို မယုံကြည်လည်း ဒါက ပြဿနာမှမဟုတ်တာ၊ As you Like’

Why not... Why not... ဘာကြောင့်မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် စကားလုံးမှန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်ကုန်တော့သည်။ Why not...

‘ကဲ... အစ်ကို၊ အဝေးကြီးလျှောက်မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ယ်ပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်၊ အစ်ကို့ရဲ့ ငယ်ဘဝ အစ်ကို့ရဲ့ စရိုက်

လက္ခဏာ လူနဲ့တူလား၊ လူလွန်မသားလား ဘာညာပေါ့၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်’

လူငယ်က သူ့ဘောသူရှင်းကာ ထပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ အတွေးများစွာဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ငါ... ငါဟာ လူလွန်မသားလား၊ လူဟိုဒင်းမသားလား၊ စဉ်းစားစမ်း... အဖေနှင့် အမေ ညားပြီးနောက်ပိုင်း အမေအိမ်က ခေတ္တပျောက်သွားသည်ဟု တော့ တစ်ခါမှမျှကြားမိ။ အမေက တောသူမို့၊ ဂြိုဟ်သားတို့ စိတ်ဝင် စားမည်မဟုတ်ပေ။ ကြွကြွရွရွ လှတပတ မြို့သူများကိုတော့ ဂြိုဟ် သားတို့စိတ်ဝင်စားနိုင်သည်။ ငယ်ဘဝက ဘာထူးခြားချက်ရှိလဲ။ စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစားစမ်း။

ကျွန်တော် သတိရလေပြီ။ အဖေနှင့်အမေတို့နှင့် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတချို့က ကျွန်တော့်အား...

‘မင်းကို မင်းအဖေနဲ့အမေက မွေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လှည့် လမ်းကြောင်းပေါ်က ကောက်ရတာ’

ဟု ခဏခဏပြောကြသည်။ ထိုကိစ္စ အမေ့ကိုမေးကြည့်တော့ အမေခေါင်းခါတာအကြိမ်ကြိမ်။ ကျွန်တော် ရှက်နေမည်စိုး၍ အမေ ခေါင်းခါခဲ့တာဖြစ်နိုင်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သက်သက်စ တာဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့...။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကောက်ညှင်းထုပ်သိပ်ကြိုက်သည်။ အသားငါးကို မကြိုက်ဘဲ အသီးအနှံကို ပိုကြိုက်ခြင်းက လူထက်ပို မြင့်မြတ်သည့်သဘောလား။ အမေပြောတာ တစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော် ပုခက်နှင့်အိပ်သည့် အရွယ်က ပုခက်ကို အမေက လွဲ၍ အခြား အမျိုးသမီးများလွဲပေးလျှင် အော်လွှတ်တတ်သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဟာ...။

ယခုလိုအရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော့်ထမင်းပန်း ထန်ထဲက ထမင်းဟင်းများကို လာနှိုက်စားလျှင် လုံးဝမကြိုက်။ ယောက်ျားချင်း ပန်းဖက်တာ လုံးဝမကြိုက်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို နှစ်သက်သည်။ အများတကာ တစ်နေ့ရေဘယ်နှခါချိုးချိုး ဈာန်တော်က တစ်ခါပဲ ချိုးသည်။ အကုန်လုံးထုတ်ပြောရလျှင် ဈာန်တော်စရိုက်သဘာဝမှာ မည်သည့်လူသားတစ်ဦးနှင့်မျှ မတူပေ။ ဒါဆို...။

ထိုသို့သော ကိစ္စများကို အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက စည်းက ကျွန်တော် ရိပ်မိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝက အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဆရာက ယုန်သတ္တဝါ အား စာလုံးပေါင်းခိုင်းသည်။ အားလုံးက ‘ယုံ၊ ရုံ၊ ရန်’ သေဖြင့် တလွဲတွေ စာလုံးပေါင်းကြပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ စာလုံးပေါင်း မှန်ခဲ့၍ ထိုင်ထဆယ်ခါမလုပ်ခဲ့ရချေ။ ထိုစဉ်က ‘ဓမ္မစမ်းမဆင်ခြင်သောယုန်သူငယ်’ စာပိုဒ်ကို ဆရာ မသိအောင်တော့ ထွန်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ငယ်ဘဝဉာဏ်ရည်ကိုက အခြားသူများထက် နှာတစ်ဖျားခေါင်းတစ်လုံးမက သာလွန်နေခဲ့ပါသည်။ ဈာန်တော်ဟာ အင်း... ကမ္ဘာမြေကို ကောင်းကျိုးပြုဖို့ အင်း... ဘုရား... ဘုရား။

ဘီယာဆိုင်တွင် ထိုင်နေရင်း ကျွန်တော် လူနဲ့တွေ့ကို သိပ်မခံ ချင်တော့။ ဝေါ့... ရွံစရာကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် လူထက် အရာရာသာလွန်နေသော အခြားစကြဝဠာတစ်ခုမှ အသိဉာဏ်အဆင့် ခြင့်...

‘ဟေ့ကောင်ဆရာ ခုနမင်းပိုင်းမှာထိုင်နေတဲ့ကောင်လေးက ဘာ အဟုသုတတွေ ရလိုက်လဲ’

ကိုမျိုးက လှမ်းရိခြင်းပင်။ ကိုမျိုးကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်
ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်လာသည်။

သူက လူသား၊ ကျွန်တော်က...

‘ကိုမျိုးက ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ခုနု မျက်မှန်ထူထူနဲ့ကောင်က ငါတို့အဆောင်ရဲ့ ခေါင်းရင်း
ဘက်အဆောင်ကကွ၊ အဲဒီကောင်က စာအရမ်းဖတ်တာ၊ အစားပျက်
အအိပ်ပျက်ကို ဖတ်တာ၊ မီးပျက်တဲ့အခါဖယောင်းတိုင်ခပ်သေးသေးကို
ထွန်းပြီး နှာခေါင်းပေါက်ထဲထည့်ပြီး ဖတ်တဲ့ကောင်ကွ၊ အဲဒါကြောင့်
အခု R ဇာနည်သီချင်းလို ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာ R ဇာနည်သီချင်းလဲ’

‘သူ့မှာ ယဉ်ယဉ်လေးရူး... ဟူး... သိပြီလား’

ထင်သားပဲ။ ကျွန်တော်က ကမ္ဘာဂြိုဟ်သားလေ၊ ဘယ်သူ
ငြင်းမလဲ။ Why not...။

မင်းအာဒိ

လူမိုက်ကြီး

လူနေ

တစ်နေ့ လူမိုက်ကြီးတစ်ဦးသည် တွေ့သမျှလူ ရန်စရန်
အတွက် ထွက်လာခဲ့၏။

လူမိုက်တို့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိုးရန်၊ ရန်စရန်၊ မင်းကဘာ
ကောင်လဲကွဟု စတာတွေပြောရန်အတွက် ဖြစ်၏။

နည်းနည်းလက်ကားပြီး လမ်းလျှောက်လာသည်။ ကြွက်သား
များရှိကြောင်းလည်း အနည်းငယ်လှစ်ဟပြထား၏။

‘ဟေ့ကောင်... ဘဦး’

လမ်းမှာ တွေ့သော လူတစ်ဦးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထိုလူကလည်း သူ့ဆီကို အေးဆေးပင် လျှောက်လာပါသည်။

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ရှေ့က ခေါင်းငုံ့ပြီး မလျှောက်တာလဲ’

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ စတာတွေကို ရစ်ပါ

တော့သည်။

‘အစ်ကို့ကို အားနာလို့ပါ’

‘ဘာ... ဘာကိစ္စကြောင့် မင်းက အားနာရတာလဲ’

လက်သီးနည်းနည်းကျစ်ထား၏။ ဒီကောင်ကြောက်အောင်

ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့။

‘ကျွန်တို့အချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ဟိုလူနှုတ်ဆက် ဒီလူနှုတ်ဆက်နဲ့ လမ်းလျှောက်လာတာလေ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အစ်ကိုရှေ့ရောက်မှ အစ်ကိုကိုလည်း မကြည့်တော့ဘူး၊ မြေကြီးကိုပဲ ကြည့်ပြီး ခြောက်... ဒုက္ခတွေပါလား၊ ပူပြင်းလှချေလား ဆိုတဲ့ သံဝေဂရတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားမယ်ဆိုရင် ဘေးက လူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ’

‘ဘယ်လိုထင်မှာလဲ’

‘အစ်ကိုက ဒုက္ခတွေနဲ့လူကြီး၊ ပူပြင်းလှတဲ့လူကြီး သူ့ရှေ့ရောက်မှ တွေ့လား၊ လူတွေက သူတောင်မကြည့်ချင်မမြင်ချင်ကြဘူးလို့ မထင်ကြဘူးလား၊ ကဲ... ပြော’

‘အေး... မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ၊ မင်းတော်တယ်၊ သွားတော့’

ထိုလူလည်း သုတ်သုတ်နှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒီတစ်ယောက်တော့ ရှိစေတော့။ နောက်တစ်ယောက်ကို ရန်စပြီးမှ ရန်ဖြစ်တော့မယ်။

အရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ သူ့နာမည်က မောင်ကောင်းဖြစ်သည်။

လူမိုက်ကြီးက ထိုမောင်ကောင်းကို ကြည့်နေလိုက်၏။ ရန်စရာ အပြစ်အနာအဆာများကို ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မတွေ့...။ ထို့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်စမှဖြစ်မည်ဟု သဘောထားကာ...

‘မောင်ကောင်း’

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မောင်ကောင်းကလည်း သူ့ဆီရောက်လာသည်။

‘မင်းနာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့မောင်ကောင်းလို့မှည့်ရတာလဲ’
ဒေါသနှင့်မေးလိုက်သည်။ အချိုးမပြေလို့ကတော့ ရိုက်မည်
ဟု တေးထားလိုက်သည်။

လူမိုက်ကိုး...။ စိတ်ထဲမှာလဲ အဟင်း... ဟင်းဟု သူ
ကြောက်အောင်လည်း လုပ်ထားရသေးသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ တင်းနေတာဗျ’
‘ဟာကွာ၊ မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ’
လူမိုက်ကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူထင်သလို မဖြစ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူထင်
တာက အဲဒါမင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ ဖြေရင် သူက ခွပ်ခွပ်နဲ့ ရိုက်လိုက်
မည်။

ဒါမှမဟုတ် ‘အဖေပေးထားတာပေါ့ဗျ’လို့ပြောရင်း...

‘မင်းနာမည်ကြီးကလည်း အချိုးမပြေဘူး’ဆိုပြီး ရိုက်မည်
တောတွေကိုတွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကာယကံ
ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူနာမည်ကိုမကျေနပ်သောကြောင့် လူမိုက်ကြီးမှာ
စိတ်ညစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့ မောင်ကောင်းကို ကျော်ပြီးရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။
ဟာ... ရှေ့မှာ တွေ့ပြီ။

လူတစ်ယောက်က အခြားခြံထဲရှိ အပင်ပေါ်မှ သစ်သီးကို
ထွမ်းခူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူများခြံထဲက အသီးကို
ခူးရတာလဲ’

ဒါကတော့ သူ့ဘက်က တရားသဖြင့်ပြုလုပ်ရသည့် ရန်ပွဲဟု
ဆန်ဝင့်လိုက်သည်။ ထိုလူခူးနေသော အသီးမှာ မာလကာသီးဖြစ်
သည်။

‘ကျွန်တော် အသီးခူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာ... မင်းက မျက်မြင်တွေ့တာတောင်မှ ငြင်းချင်နေသေးတယ်ပေါ့၊ မင်းကွာ’

ပုဆိုးတိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်၏။ အခုမှပဲ ရန်ပွဲဖြစ်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကျေနပ်ကာ လက်သီးကို ပြင်ထားလိုက်သည်။

‘သစ်ပင်ပေါ်လည်း ကြည့်ပါဦး’

‘ငါက ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ’

လေသံကိုတော့ မချရေးချ မချဟုဆုံးဖြတ်ကာ သူ့ခူးနေသော သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာလဲဟ။

‘ကျွန်တော့်ဘောလုံးလေး တင်သွားလို့ လှမ်းယူနေတာပါ’

ဟာကွာ...။ သူ တင်းသွားသည်။ ဒါဆို သူ့ဘက်က ရန်ပွဲဖြစ်ရင် မတရားတော့ဘူးပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ဖြစ်မှရမည်ဟု တွေးကာ...

‘မင်းဘောလုံးက ဘာဖြစ်လို့တင်ရတာလဲ’

ကိုယ်က ရန်စနေတဲ့လူဆိုတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ မေးမှဖြစ်မည်။

‘ကျွန်တော့်အဖေက သူငယ်ပြန်နေတာဗျ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘သူနဲ့ဘောလုံးကစားပေးနေရင်းနဲ့ တင်သွားတာပါ’

ထိုသို့ပြောနေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဘောလုံးယူနေသော သူအား...

‘ဟေ့ကောင်... ဘောလုံးရတေးဘူးလား၊ ငါ သူ့ဦးတာနှစ်ဂိုးရှိပြီနော်၊ မင်း ညစ်နဲ့’

‘အင်းပါ အဖေရ၊ သား ဘောလုံးပြန်ယူနေလို့ပါ’

လူမိုက်ကြီးလည်း စိတ်ညစ်ပြီး ထပ်ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။
လူတွေက ဒီလောက်တောင်ပဲ အပြစ်ကင်းလား။

သူ တွေးရင်းတွေးရင်း လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်နေရာ
အရောက်တွင် စာအုပ်ဖတ်နေသော လူငယ်တစ်ဦးအား တွေ့ရပြန်၏။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းကဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ဒီစာအုပ်ကြီးပဲ
ထိုင်ဖတ်တော့မှာလား’

လူမိုက်ဆိုတော့ ပလိန်းကြီးပဲ ဖြေရတော့သည်။

ဟုတ်... ဟုတ်... မဟုတ်ဟုတ် မျက်နှာကြောကိုတင်းထား
လိုက်သည်။ အချိုးမပြေလို့က အရှိက်ပဲ။

‘အလုပ်လုပ်နေတာဗျ’

‘စာဖတ်တာ အလုပ်လားကွ၊ မိဘကိုတော့ ရှာကျွေးမယ်
မရှိဘူး၊ မင်းတို့ကွာ’

ဟုဆိုပြီး ရှေ့တိုးကာ ရန်လုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ကျောင်းသားဆိုတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်က
စာဖတ်ရတဲ့အလုပ်လေ’

လူမိုက်ကြီး တွန့်သွားသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ ကျောင်းသားဆိုတော့ စာဖတ်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့

‘အေး... ကောင်းကောင်းဖတ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ နာမယ်’

ဟု ပြောပြီးထွက်လာခဲ့လိုက်ရသည်။

လူမိုက်ကြီးတင်းနေသည်။ မနက်ကတည်းက အခုအထိ တစ်
ယောက်နဲ့မျှ ရန်မဖြစ်ရသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရန်စမည်ဟု
တွေးထားလိုက်သည်။

သူနှင့်ရွယ်တူတစ်ယောက် ရှေ့မှာလမ်းလျှောက်လာနေသည်။

သူဘာပြောပြော ရိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

‘ဟေ့ကောင်...’

ဟုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထိုသူက ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်မထူးချေ။

ရန်ဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးကာ လူမိုက်ကြီးပျော်သွားသည်။
ထိုလူက သူခေါ်တာကို ပြန်မှ မထူးဘဲ။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်
လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်’

သည်တစ်ခါတော့ ဘော်လွန်းနည်းနည်းမြင့်၏။

ထိုလူကလည်း ပြန်မထူးချေ။ လူမိုက်ကြီးက ထိုလူကို ဒီလာ
ဦးဟု ခေါ်ပြီး ‘မင်းငါခေါ်တာ ဘာကြောင့်ပြန်မထူးတာလဲ၊ မထူးဦး
ကွာ’

ဟု ဆိုပြီးတဖုန်းဖုန်းနှင့် ရိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

‘ဒီကို လာဦး’

ဟုထိုလူကို ခေါ်သည်။ ထိုလူကလည်း လူမိုက်ကြီးရှေ့သို့
လှမ်းလာ၏။

‘မင်း... ငါ ခေါ်တာကို ဘာကြောင့်ပြန်မထူးတာလဲ’

‘အဘာ... ဘား...’

‘ဘာဖြစ်တာ’

‘အ... အ... အ...’

‘ဟာ မင်းက စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အ နေတာလား’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူမိုက်ကြီးမှာ အထူးပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

သူရန်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေဘူးဟု တွေး
ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားသွားသည်။

ဒါနဲ့ အဲသည် အေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူမိုက်ကြီးလည်း စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူကပဲ ရန်ဖြစ်ချင်လွန်းအားကြီး၍ ရန်မဖြစ်တာလား။ ဒါမှ
မဟုတ်...

အားလုံးကပဲ သူ့ကို ရန်မဖြစ်ချင်ကြတာလား။

တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် လျှောက်လာရင်း တစ်နေရာ အရောက်
တွင်...

‘ဟေ့လူကြီး’

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထွားထွားနှင့်လူကြီးတစ်
ယောက်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲဗျ’

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက်သွားရ
တာလဲ၊ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို လူတွေတစ်မျိုးထင်အောင် လုပ်နေတာ
လား’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ’

လူမိုက်ကြီးက ကိုယ်ခန္ဓာခပ်ထွားထွားနှင့် လူ့ကို ပြန်မေး
လိုက်သည်။

‘လူတွေက ငါက ဒုက္ခတွေနဲ့လူကြီး၊ ပူပြင်းတဲ့လူကြီး သူ
ရှေ့ရောက်မှ တွေ့လား၊ လူတွေက သူတောင်မကြည့်ချင်မမြင်ချင်ကြ
အူးလို့ ထင်ကြမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး’

‘ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကဲကွာ... ခေါင်းငုံ့ပြီး
လျှောက်ဦး’

ဟုဆိုကာ သူ့ကို တဗုန်းဗုန်းနှင့် ရိုက်လေတော့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်က မမျှ၍ လူမိုက်ကြီးမှာ ခံနေရတော့သည်။ နောက်
ဆုံးတွင် သူ့ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာများနှင့် ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။

‘နောက်ဆို ခေါင်းငုံ့မလျှောက်နဲ့’

သူ့ကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်နှက်ပြီး ထိုခပ်ထွားထွားနှင့်လူမှာ ထွက်
သွားလေတော့သည်။

လူမိုက်ကြီးမှာ ဘာမျှပြန်မလုပ်နိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် ငုတ်
တုတ်ထိုင်နေမိတော့သည်။

သူ့ဘဝသူတွေ့ပြီး ဝမ်းနည်းမိသွားသည်။ ဘာမျှပြင်ဆင်ချိန်
မရစဉ်တွင် သူ့ကို အခြားလူတစ်ဦးက ဝင်ရိုက်သွားသည်။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ခေါင်းပြန်မတ်လိုက်သည်။

တော်ကြာ ခေါင်းငုံ့ပါတယ်ဆိုပြီး ထိုလူက လာပြန်ရိုက်နေမှာ
စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လေးစားစွာဖြင့်...

လူနေ

အိမ်ထောင်ရေး အတွက် အရေးကြီးသော

ဘာသာမန်

လတ်တေအောင်

(၁)

ခုတလော တင်မောင်ဝင်းစိတ်တွေ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ မကြည်
မလင်ဖြစ်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ပြဿနာကတော့ ပရိသတ်ကြီး
လည်း ရုပ်စားမိကြမှာပါ။ တင်မောင်ဝင်းဆိုမှတော့ မိန်းမကိစ္စက
လွဲပြီး တခြား ဘာရှိတော့မှာလဲ။

ဒီပြဿနာရဲ့ အစကတော့ ကျူရှင်ကလို့ ပြောရမှာပဲ။ တင်
မောင်ဝင်းတစ်ယောက် ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ယောင်ချာချာလုပ်နေတာ
ကြာပါပြီ။ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်ဖြစ်တာကြောင့် သူ အခုလို
ချစ်ကံခေနေရတာ အလုပ်မရှိလို့ဘဲလားလို့တောင် အူတူတူတွေးမိ
သေးတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းမမြင်တိုင်း ကြောင်ချင်တဲ့ အကျင့်
ကြောင့်လားလို့တော့ ယောင်လို့တောင်မတွေးမိပါဘူး။

အခုလည်း ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်းနဲ့ သန်လျင်
မြို့မှာ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ ကျူရှင်တွေကို သွားမြင်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်း
တလည်း စာပေနဲ့ပတ်သက်ရင်ထူးချွန်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်
ကြီးနေတာမို့ ငါ ကျူရှင်ပြစားရင်တော့ ရမှာပဲလို့ မတန်မရာ လွှား
မိပါတော့တယ်။

ကျရှင်ပြမယ်ဆိုတာကလည်း ဒီအတိုင်းကြီး သွားပြလို့မရဘူးလေ။ သင်မယ့်ကျောင်းသားလည်း ရှိဦးမှ။ ပြီးတော့ ဒီခေတ်မှာက ကြော်ငြာလည်း လိုတယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလည်း အကုန်သင်လို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းတွေထဲက စာပေကိုယ်ခံအားကောင်းတဲ့ လူကို လိုက်ရှာရတော့တယ်။ အားလုံးထဲက ဆန်ခါတင်ရွေးလိုက်တော့ ကျော်သူရဆိုတဲ့ကောင်ကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီကောင်လည်း အလုပ်မရှိဘူးလို့တွေးရင်း တင်မောင်ဝင်း သွားတွေ့ပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျော်သူရဆိုတဲ့ ငနဲအကြောင်း ပြောထားရဦးမယ်။ ကျော်သူရကလည်း သူ့လို လူပျိုကြီးတစ်ဦးပါပဲ။ ခပ်ပိန်ပိန်၊ အသားလေးဖြူတူတူနဲ့ လက်ပြင်လေး ကုန်းနေတာကလွဲရင် ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပေမယ့်လည်း သူတို့အိမ်က သန်လျင်သမကောလိပ်နားမှာဆိုတော့ အဆောင်ဖွင့်စားရင်း ပြေလည်နေတာပါ။ ဆိုင်ကယ်လေးတောင် ဝယ်စီးနိုင်သေး။

နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြတော့ ကျော်သူရက...

‘ဖြစ်ပါ့မလား တင်မောင်ဝင်းရာ၊ အခု ဆယ်တန်းစာတွေက ငါတို့တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး’

စတောင်မစရသေးဘူး။ လက်လျှော့ချင်နေတဲ့ ကျော်သူရကို တင်မောင်ဝင်း စိတ်တိုသွားတယ်။ မျက်နှာကိုတော့ အချိုသတ်ထားပြီး ဒီကောင့်စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်ပြန်တယ်။

‘ဒီမှာ ကျော်သူရ၊ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း ဒါတွေပါပဲကွာ၊ ကျောင်းတုန်းက မင်းငါ့ထက်တောင် စာတော်သေးတာပဲ၊ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း မယုံတာလား’

‘ယုံတာတော့ ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် စာတော့ ပြန်ကျက်မှရမယ်၊ ဒါနဲ့ နေရာကရော’

ဒီတစ်ခါတော့ တင်မောင်ဝင်း ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ကျော်သူရ အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

‘မင်းအိမ်ရှေ့မှာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ဟ၊ ဓနိမိုး ထရံကာပြီး အဆောက်အအုံလေးဆောက်လိုက်မယ်၊ ခုံလေး ဆယ်လုံးလောက်ဝယ် ပြီး စကြတာပေါ့၊ ငါ့မှာလည်း စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိပါသေးတယ်ကွ’ ကျော်သူရ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို လည်း ရီဝေဝေကြည့်မိတယ်။

တင်မောင်ဝင်းပြောတာ ဟုတ်ပေမယ့် တကယ်လုပ်ကြရင် တော့ ဒီဆိုင်ကယ်လေးကို နှုတ်ဆက်ရတော့မှာပဲလို့ပဲ တွေးမိသွားတယ်။

တင်မောင်ဝင်းကလည်း ဒီကောင့်အတွေးကို ရိပ်မိပါတယ်။ ငွေဆိုတာက လူလုပ်တာပါ ကျော်သူရရာ၊ ငါတို့ကျူရှင် ဆ. အောင်မြင်ကြည့်၊ လက်ဖျားမှာ ငွေသီးလာလိမ့်မယ်၊ မင်းရော ငါရော ကြိုးစားကြတာပေါ့’

‘အေးလေ၊ မင်း ဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်ရင်လည်း စီစဉ် ကြတာပေါ့ကွာ’

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်သား အစီအစဉ်တွေ ဆွဲရတော့တယ်။ နောက်ဆုံး ကျူရှင်လို့ နာမည်တပ်ပြီးချိန်မှာတော့ တင်မောင်ဝင်း ငွေသားတချို့နဲ့ ကျော်သူရရဲ့ ဆိုင်ကယ်လေး ဘဝပြောင်းရတော့တာ ပါပဲ။

ဘာပဲပြောပြော တင်မောင်ဝင်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျူရှင် ဆရာဆိုတော့ ဂုဏ်လည်း ရှိသွားပြီ။ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးလည်း အထင်မသေးရဲတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ကျူရှင်ရှိတဲ့ သမကောလိင် လမ်းဆုံမှာက ညနေဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲက အပျိုချောလေးတွေနဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေကလည်း တရုံးရုံးနဲ့ မဟုတ်ပါလား။

ပရိသတ်ကြီး သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း တင်မောင်ဝင်းရဲ့ ဦးနှောက်ထဲက တဏှာပိုးတွေက ထကြွလာပြန်ပြီပေါ့ဗျာ။

(၂)

ကျူရှင်ဆိုတာ တကယ်ဖွင့်တော့လည်း သိပ်လွယ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ကျောင်းသားမိဘတွေက တင်မောင်ဝင်း ပညာ တတ်မှန်းသိပေမယ့် တစ်သက်လုံး မိန်းမဂေါ်လာတဲ့ အရိပ်ဆိုးကို မဖျောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။

တော်ကြာ သူတို့သမီးနုနုထွက်ထွက်ကလေးတွေကို ခွေးကျင့် ခွေးကြံ ကြံစည်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်တာနေမှာပေါ့။ နောက်ဆုံး ဒီ အနီးအနားမှာလည်း ဒီကျူရှင်ပဲရှိတာဆိုတော့ ဪ... ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာပဲလေ၊ တင်မောင်ဝင်း ဒီလောက်တော့ မယုတ်မာလောက် ပါဘူးလို့ တွေးမိတယ်နဲ့တူပါတယ်။ သူတို့သမီးတွေကို အမျိုးမျိုးဆုံးမ သွန်သင်ပြီး ကျူရှင်တက်ခိုင်းရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူတို့တွက်တာ နည်းနည်းမှားသွားကြတယ်။ တစ် နှစ်လုံး တင်မောင်ဝင်းဘက်က ဘာအပြစ်မှ ပြောစရာမရှိလောက် အောင် စာသင်သွားနိုင်ပါတယ်။ တပည့်မလေးကိုလည်း စကားမပြော နဲ့ မရိုးသားတဲ့အကြည့်နဲ့တောင် မကြည့်ခဲ့ဘူး။ ဒါတောင် တချို့မိဘ တွေက တွေးမိသေးတယ်။ ဗီဇက ငုပ်နေလားမှ မသိတာလို့ပါ။

ဘာပဲပြောပြော အောင်စာရင်းထွက်လာတော့ အားလုံးမှူးလုံး ပြူးကုန်ကြပါလေရော။ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ တင်မောင်ဝင်းတို့ ကျူရှင်က ဆယ်တန်းတွေ တန်းလုံးကျွတ်အောင်သွားတာကိုး။

တင်မောင်ဝင်းနဲ့ ကျော်သူရတို့လည်း နေ့ချင်းညချင်း နာမည်ကြီးလာတော့တယ်။ ဆရာ တင်မောင်ဝင်း၊ ဆရာကျော်သူရတွေတောင် ခေါ်ကုန်ကြပြီ။ ငွေဆိုတာကလည်း ဝင်လာပါပြီ။ ကျောင်းဆရာ တင်မောင်ဝင်းဆိုရင် တပြုံးပြုံးနဲ့ပေါ့။ ငွေရွှင်လာတော့ ဆရာနှစ်ပါးက တစ်ခါတစ်ခါ ဘီယာလေး ဘာလေးတောင် သွားသွားကစဲကြတာပါဆို။

နောက်စာသင်နှစ်ကျတော့ ပြဿနာက စလာပါတော့တယ်။ အောင်မြင်လာလို့ ငွေရွှင်လာလို့ ဆရာနှစ်ပါးမတည့်ဖြစ်လာတာတော့ ဗဟုတ်ပါဘူး။ မနှစ်က တန်းလုံးကျွတ်အောင်ထားတာရယ်၊ တင်မောင်ဝင်းရဲ့ အနေအထိုင်တွေကလည်း ဆရာဝီသလာတယ် ပေါင်းပြီး ကျူရှင်မှာ လူတွေပိုများလာတော့တာပါပဲ။

အဲဒီမှာပဲ စဉ်းစားရပြီလေ။ ဘာလုပ်ကြမလဲ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်လိုက်ကြတော့ အဖြေတစ်ခုထွက်လာပါတယ်။

အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ နောက်ထပ်ဆရာအသစ် တစ်ယောက်ထပ်ခန့်မယ်။ ဒါပဲပေါ့။

သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲ... သန်လျင်မြို့ထဲကတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ကျူရှင်ချိန်တွေက ညပိုင်းတွေလည်း ရှိတာကိုး။

တစ်ပတ်လောက်မှာတော့ တစ်ယောက်ရောက်လာပါတော့တယ်။ သန်လျင်မြို့ထဲကပါပဲ။ စာသင်တဲ့အတွေ့အကြုံလည်း ရှိပါတယ်။

အဲ... ထူးခြားတာက အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ ဆရာဟာ သူတို့လို ယောက်ျားကြီးမဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ရွှေဘိုမင်းကြီးတို့ကိုယ်လုံးမျိုးနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပါ။

နာမည်က မျိုးမမတဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျပြီး

မျက်စိမှိတ်ခန့်လိုက်ပါတယ်။ ဪ... မေ့သွားတယ်။ အဲဒီဆရာမ
မျိုးမမဆိုတာဟာလည်း အပျို မကြီးတကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုပါ။
အဲဒီမှာတင် ဇာတ်လမ်းက စပြန်ပြီပေါ့ဗျာ။

(၃)

ဆရာမလေး မျိုးမမ ရောက်လာပြီးကာမှ ကျူရှင်က ပိုတိုး
တက်လာသလို တင်မောင်ဝင်းရဲ့ ငှပ်စီဇကလည်း ပြန်ထကြွသောင်း
ကျန်းလာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ မထင်တာတွေ ဖြစ်
တတ်တဲ့ သဘာဝအတိုင်း ကျော်သူရကလည်း မျိုးမမကို ကျိတ်ကြွ
နေပါတော့တယ်။

တင်မောင်ဝင်း မသိဘဲ ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ။ မြွေမြွေချင်း ခြေ
မြင်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းဆိုတော့ ပြောင်မမေးကြည့်ဘူး။
ဟိုသူကောင်းသား ကျော်သူရကလည်း သိပါတယ်။ တင်မောင်ဝင်း
မျိုးမမကို ကြံစည်နေပြီဆိုတာ။

စာသင်ချိန်တွေမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပေမယ့် အတန်းအားချိန်ဆိုရင်
ဦးတဲ့ကောင်က လစ်ရင် လစ်သလို မျိုးမမကို တော်ကီဝင်ပစ်တယ်။
ဆရာနှစ်ပါးရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ခပ်တန်းတန်းဖြစ်လာတယ်။
မျိုးမမကတော့ ဒီက ကျူရှင်ဝင်ငွေကောင်းနေတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ကို မလိုက်လျောရင်တောင် ခါးခါးသီးသီး မဆက်ဆံပါဘူး။ နှစ်
ယောက်စလုံး အချီလေးတွေနဲ့ မျှောထားတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပို
အခွင့်အရေးမပေးသေးတာကြောင့် ဆရာနှစ်ပါးရဲ့ စိတ်တွေကလည်း
အံ့ကြွလာတော့တာပဲ။

‘ကျော်သူရ၊ ငါ ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ မင်း မျိုးမမကို ပရိသို့စံ လုပ်ပြီးပြီလား’

တင်မောင်ဝင်းလေသံက ခပ်တင်းတင်းပဲ။ ကျော်သူရက လည်း လက်ပြင်သာကုန်းတာ စကားကတော့ ဖြောင့်နေတာပဲ။ မသွယ် ဝိုက်ပါဘူး။

‘ဟေ့အေး... မပြောရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီတစ်ပတ်မှာပဲ ပြောမယ်၊ မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါ မင်းအခွင့်အရေးပဲ၊ ငါလည်း ပြောတော့မယ်ဆိုတာ မင်းကို အသိပေးတာ’

‘မင်းသဘောပဲလေ၊ ရတဲ့လူကို စိတ်မဆိုးကြေးပေါ့’

ဒီလောက်နဲ့ ပွဲပြတ်သွားတယ်။ စိတ်မဆိုးကြေးဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တော်တော်ချဉ်နေကြပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြောဖြစ်သွားကြတယ်။ ဆရာမ မျိုးမမရဲ့ အဖြေနှစ်ခုကလည်း တစ်လေသံတည်းပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကို စဉ်းစားပါရစေဦးတဲ့။

အဲဒီစကားက ဆရာနှစ်ပါးရဲ့ ပဋိပက္ခကို ပိုဆိုးစေတာပဲ။ ညနေ ဘီယာဆိုင်ထိုင်ရင်တောင် တစ်ယောက်တစ်ဝိုင်းထိုင်ကုန်ကြပြီ။ မူးလာရင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိုတိတိတွေ လုပ်တတ်နေပြီ။

ဘက်မထူးခြားလာသေးတဲ့ အခြေအနေကို နှစ်ယောက်စလုံး သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး။ တစ်ရက်တော့ ကျော်သူရက စပြောလာ တယ်။

‘တင်မောင်ဝင်း၊ မျိုးမမ ညဘက် အိမ်ပြန်ရတာ ကားက သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့မလားလို့’

ဒီစကားက အရှင်းကြီးပါ။ ဒါ သူ့ကိုစစ်ကြည့်လိုက်တာပဲ။ တင်မောင်ဝင်းတို့ကလည်း လူနပ်ပါ။ ချက်ချင်းဆိုသလို...

‘ဒါဆို ငါလည်း လိုက်ပို့လို့ရတာပဲကွ’

‘မင်းမှာက ဆိုင်ကယ်မရှိဘူးလေ’

တင်မောင်ဝင်း နင်သွားတယ်။ ကျော်သူရက ပိုက်ဆံအဆင်ပြေလို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပြန်ဝယ်ထားတာကြာပြီ။ သူ့မှာတော့ ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်တာနဲ့ မဝယ်ဖြစ်တာ။

ဒါပေမဲ့ တင်မောင်ဝင်းပဲလေ။ ဘယ်ရမှာလဲ။ ကျော်သူရကို သွေးအေးအေးကြည့်ရင်း...

‘ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံရှိပါတယ်ကွ၊ အခုဝယ်ပြီး အခုအစီးသင်လို့ ရတာပဲ၊ မင်း အဲလိုတော့ လူလည်မလုပ်နဲ့လေ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ’

တင်မောင်ဝင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီး လေသံခပ်တင်းတင်းနဲ့ပဲ...

‘အေး... လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ယောက် တစ်ရက်စီပဲရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘အိုကေ... စိန်လိုက်ရုံပေါ့’

တင်မောင်ဝင်းလည်း မနည်းပင်ပန်းသွားရှာတယ်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို အပူတပြင်း ရှာဝယ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်ကယ်ဖင်ကြား ညှပ်ပြီး လမ်းသရဲလုပ်နေတဲ့ ဇင်ဘိုဆိုတဲ့ ငတီလေးကို အစီးသင်ခိုင်းရသေးတယ်။

တော်ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဇင်ဘိုကလည်း အရက်ကလေးတိုက်ရင် အကုန်လုပ်ပေးတဲ့ ကောင်လေးမို့လို့...

ဆိုင်ကယ်တစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့ ဆရာမလေးကို တစ်ရက်စီ ထိုက်ပို့နေတဲ့ ဆရာနှစ်ပါးကို ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေပါ စောင့်ကြည့်လာကြတယ်။

ဘယ်သူကသာပြီး ဆရာမလေးရဲ့ အချစ်ကိုရမလဲပေါ့။ သူ့

အိမ်အထိ လိုက်ပို့တော့မှပဲ ဆရာမမျိုးမမရဲ့အကျင့်ကို သိရတော့တယ်။ တလွဲမတွေးပါနဲ့၊ မျိုးမမက တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ပါ။

ဆရာနှစ်ပါးလည်း လောလောဆယ်တိရစ္ဆာန်လေးတွေလောက် တောင် အဆင့်မရှိဖြစ်သွားရတယ်။ ရင်နင့်စရာပါပဲ။

အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတွေအပြင် မျိုးမမ အချစ်ဆုံးကတော့ မွေးထားတဲ့ သာလိကာလေးပါပဲ။ မျိုးမမပြောပြ ချက်အရ သူ့သာလိကာလေးကို စကားသင်ပေးပေးမယ့် ဘယ်လိုသင် သင် မပြောဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အရမ်းလည်း ပြောတတ်စေချင်ပုံရ တယ်။

ဆရာနှစ်ပါးလည်း မျိုးမမ အချစ်ကို ရရှိဖို့အတွက် ကျူရှင် သင်ရုံ မကဘူး။ သူ့သာလိကာလေးကိုပါ စကားသင်ပေးရမယ့် အဆင့် ဖြစ်လာတယ်။

ကျော်သူရကလည်း မျိုးမမအိမ်ရောက်ရင်...

‘ဟေ့... သာလိကာလေးရေ နေကောင်းလားကွ’

အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်သေးတယ်။ ဟိုက စကားမပြောတတ်လို့ သာပေါ့။ ပြောများ ပြောတတ်ရင် ဟကောင်... နင့်အပူပါလားလို့ ပြန်မေးမှာ သေချာတယ်။ နေကောင်းနေတာကို သိလျက်နဲ့ သွားမေး တာကိုး။

တင်မောင်ဝင်းအိမ်လိုက်ပို့တဲ့ အလှည့်ဆိုလည်း သင်ရှာပါ တယ်။

‘သာလိကာလေးရေ စကားပြောပါဦးကွာ၊ ပြောတတ်တဲ့အခါ ကျူရှင် မင်းသခင်မလေးကိုလည်း စကားလေးနှစ်ခွန်းလောက် သင် ပေးစမ်းပါဦး’

ဆိုပြီး ရိုသဲ့သဲ့လုပ်သေးလေရဲ့။

မျိုးမမကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်
သေးဘူး ထင်ပါတယ်။

တစ်ရက်တော့ အဲဒီသာလိကာက စပြီး ပြဿနာဖြစ်ပါတော့
တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျော်သူရလိုက်ပို့ရမယ့်နေ့။ ပြန်ခါနီးတော့ မျိုးမမ
က မျက်နှာမကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဒီနေ့ ငါ
အလှည့်မဟုတ်လို့ မျိုးမမ မျက်နှာမကောင်းတာလားမသိဘူးလို့ တင်
မောင်ဝင်း ကျူးကျူးကျော်ကျော် တွေးမိသေးတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျော်သူရ ဆိုင်ကယ်သွားထုတ်နေတုန်း အလစ်မှာ
ကပ်ပြီး...

‘ဆရာမ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
မျိုးမမက မျက်နှာလေး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ပဲ...

‘အိမ်မှာလေ၊ ကျွန်မသာလိကာလေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့
အစာမစားတာ သုံးရက်ရှိပြီ’

တင်မောင်ဝင်း ခေါင်းထဲမှာ ဘတ်သီးလင်းသွားလေရဲ့။ ဒါ
အကွက်ပဲလေ။ ချက်ချင်းဆိုသလို...

‘ဟာ... ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်နည်း
နည်းကြည့်တတ်တယ်၊ လိုက်ကြည့်ပေးမယ်လေ’

‘ဟင်... တကယ်လား’

မျိုးမမ မျက်နှာပေါ်က မျှော်လင့်ချက်ကလေးဟာ သူ့အတွက်
လည်း ပါတယ်ဆိုတာ တင်မောင်ဝင်း သိလိုက်ပါပြီ။

‘လာလေ၊ ဆရာမ တက်၊ သွားမယ်’

ဆိုင်ကယ်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်တာက ကျော်သူရပါ။ မျိုးမမ
လည်း ကျော်သူရဆိုင်ကယ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တင်မောင်ဝင်းကို အားကိုး
တကြီး အကြည့်နဲ့...

‘ဆရာ နောက်က လိုက်ခဲ့နော်’

တင်မောင်ဝင်း ပြုံးပြုံးကြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျော်သူရ မျက်နှာဆို မည်းခနဲပင်။ အကျိုးအကြောင်းကို မျိုးမမကပြောတော့ မတတ်သာတော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးရှာပါတယ်။ သူတို့သုံးယောက် အိမ်ကိုရောက်ချိန်မှာတော့ သာလိကာလေးက သေနေပါပြီ။ မျိုးမမဆို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလို့။

ဒါကို ကျော်သူရက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ...

‘တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အတွက်နဲ့ မငိုစမ်းပါနဲ့ ဆရာမရယ်’

‘အို... ချစ်တာကိုးရှင့်’

‘ချစ်ပေမယ့် သေသွားပြီပဲလေ၊ ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်လို့ရတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်’

‘ဟင်... ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဪ... ချက်စားလိုက်မယ်လို့ ပြောတာပါ’

‘ဘာ’

အမှန်တော့ ကျော်သူရက နောက်လိုက်တာပါ။ ကာလံဒေသသိဘဲ မဆင်မခြင်ပြောလိုက်တော့ ဆရာမလေး ဒေါသထွက်သွားပုံရတယ်။

‘ရှင်... ရှင်... ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ လူစိတ်မရှိဘူးလား’

ကျော်သူရ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးဖြစ်နေတုန်း တင်မောင်ဝင်းက မညာမတာ ဝင်ပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။

‘ဟာ... ကျော်သူရ၊ မင်း အောက်တန်းကျလိုက်တာကွာ၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ချက်စားဖို့မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းကွာ လူစိတ်မရှိဘူးကောင်ပဲ’

ကျော်သူရ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားတယ်။ ဒါတင်မောင်ဝင်း ပွဲလန့်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။

‘တင်မောင်ဝင်း မင်း မသိရင် ဝင်မပြောပါနဲ့၊ ငါက ပျော်စေပြန်စေပြောတာကွ’

‘ဪ... ဒီမှာ သေတာတောင် မင်းက ပျော်နေသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မင်းကွာ’

‘ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’

ဒီလိုနဲ့ ဆရာနှစ်ပါးရဲ့ စကားစစ်ဟာ လက်သီးစစ်အသွင် ကူးပြောင်းသွားပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မျိုးမမဆီက ဘယ်သူမှ အဖြေမရခင်မှာ ကျူရှင်ကြီး ပြိုကွဲတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွားတယ်။

နောက်နေ့ မျိုးမမလည်း စာလာမသင်တော့ပါဘူး။ သူ့ဘာသူပိုင်းပဲ လိုက်သင်တော့မယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ မင်းကြောင့် ငါ့ကြောင့်ပြောရင်း တင်မောင်ဝင်းလည်း ကျူရှင်က နုတ်ထွက်လိုက်တယ်။ ကျော်သူရကတော့ သူ့ခြံထဲမှာဆိုတော့ ဆက်သင်နေတုန်းပဲ။

တင်မောင်ဝင်းလည်း ကျော်သူရ ရှယ်ယာခွဲပြီး တစ်လလောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေရသေးတယ်။ မျိုးမမဆီကိုလည်း သွားသွားတွေ့ပါတယ်။ အခြေအနေက မထူးခြားသေးပါဘူး။ ဟိုကောင် ကျော်သူရလည်း ရောက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်။

စာသင်တာ ဝါသနာပါနေပြီတဲ့၊ တင်မောင်ဝင်းဟာ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကျောက်တန်းမြို့က ဘော်ဒါတစ်ခုဆီက စာလာသင်ဖို့ပင့်ခေါ်ခံရတော့တာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တင်မောင်ဝင်း ကျောက်တန်းက ဘော်ဒါတစ်ခုဆီ ရောက်သွားပါတော့တယ်။

ဘော်ဒါဆောင်မှာက နှစ်သစ်ကျောင်းသားတွေအပြင် နှစ်ဟောင်းခပ်ဆိုးဆိုးကျောင်းသားတွေပါရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေ

အကြောကို နပ်တဲ့ တင်မောင်ဝင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်။

သူ စာသွားသင်ရတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်က မြို့လယ်လူစည်ကားတဲ့နေရာမှာပါ။ စာသင်ရင်း တစ်ပတ်လောက်မှာပဲ ထူးခြားတာလေးကို တွေ့တော့တာပါပဲ။

စည်ကားတဲ့နေရာဆိုလို့ ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ အရွယ်စုံ မိန်းမတွေထဲက တစ်ယောက်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ မျိုးမတစ်ယောက်ပဲ နေရာအပြည့်ယူထားတာပါ။

သူစဉ်းစားနေတာကလည်း မျိုးမမအတွက်ပဲ။ ထူးခြားတာကတော့ အဲဒီဘော်ဒါဆောင်မှာ မွေးထားတဲ့ သာလိကာတစ်ကောင်ပါ။

သူဝင်သွားလိုက်ပြီဆိုရင်ပဲ သာလိကာလေးက...

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာ၊ ဒီနှစ်တော့ အပြတ်ချတော့မှာပေါ့’

ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒီနှစ်တော့ တစ်တန်းလုံးအောင်တော့မှာပေါ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး။ အောင်တာ၊ မအောင်တာထက် စကားပြောတတ်တဲ့ သာလိကာလေးကို ကြည့်ရင်း တင်မောင်ဝင်း တွေးနေမိတာက...

(၄)

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီကောင့်ကို လက်သပ်မွေးပြီး စကားသင်ထားရတာ’

ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ထူးထူးချွန်ချွန်ကျတော့တဲ့ ကျောင်းသားဟောင်း မျိုးမင်းမြတ်က ပြောလာတယ်။

‘လုပ်ပါကွာ၊ ဆရာ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ။ မင်း ဝယ်ထားတဲ့ ဈေးထက် ဆရာ ပိုပေးမယ်’

စကားပြောတတ်တဲ့ သာလိကာကို မျိုးမမဆီ လက်ဆောင်ပေးဖို့ တင်မောင်ဝင်း ဝယ်နေတာပါ။

မျိုးမင်းမြတ်ဘေးက နှစ်နှစ်ကျ တရုတ်ကလေးကလည်း...

‘ဟာ... ဒီကောင်က မျိုးမင်းမြတ် ပိုင်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အကုန်စုပြီး ဝယ်ထားတာ’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ အခုဆို မနည်းပြောတတ်နေပြီ’

တစ်နှစ်ကျထားပြီး ဒီနှစ်လည်း အောင်ဖို့မရှိတဲ့ ခပ်ပေပေကျောင်းသားပစ်ကြီးက ဝင်ပြောပြန်တယ်။

တင်မောင်ဝင်းလည်း မရှက်နိုင်တော့ပါဘူး။ မျိုးမမနဲ့ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပြီး...

‘အဲဒါကြောင့်ပါကွာ၊ ဆရာ့ကို ရောင်းစမ်းပါ’

‘ဟာ... အဲဒါဆို ပိုမဖြစ်ဘူးနော် ဆရာ’

‘ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အာ... ဆရာ မသိသေးပါဘူး’

ဒီကောင်တွေတော့ မရောင်းချင်လို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်ပြီဆိုတာ တင်မောင်ဝင်း သိတာပေါ့။ မတုတ်သာတဲ့အဆုံး ဆရာဆိုတဲ့ ဝါကိုထုတ်သုံးရတော့တယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့မရောင်းချင်ရင် ငါဘာမှမပေးဘဲ ယူသွားမှာနော်၊ ရောင်းမယ်ဆိုရင်ရောင်း ရောင်းရင် မင်းတို့ဝယ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်ဆအပြင် ငါ ဒင်နာလိုက်ကျွေးဦးမယ်’

‘ဟူး... ပြောမရလည်း သဘောပဲ ဆရာရယ်’

ဒီလိုနဲ့ ဈေးတည့်သွားပါတယ်။ ဒီကောင်တွေအကြောင်း တင်မောင်ဝင်း သိပ်သိတာပေါ့။

ပိုက်ဆံအပြင် တစ်ဖြနစ်ဖြဲ စားချင်သောက်ချင်နေသေးတယ် ဆိုတာ။

နောက်နေ့ အဆောင်သွားတော့ သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ့် သာလိကာလေးက...

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာ၊ ဒီနှစ်တော့ အပြတ်ချတော့မှာပေါ့’

တဲ့။ အေး... မင်းကယ်မှပဲ ငါလည်း ဒီနှစ်ထဲမှာ အပြတ်ချ အဲလေ အပြတ်မိန်းမရတော့မှာပဲလို့ တင်မောင်ဝင်း မညှာမတာ တွေး မိပါတော့တယ်။

(၅)

ငှက်လှောင်အိမ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်တဲ့ မျိုးမမရဲ့ လက် ကလေးတွေဟာ ကတုန်ကယင်နဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့ အကြည့်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာအံ့သြရိပ်တွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာ တင်မောင်ဝင်း အမိအရ ဖမ်းဆုပ်မိပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပွဲသိမ်းပဲလို့ အပိုင်ကြီးတွေချလိုက်ပါတယ်။

မျိုးမမက...

‘ကျေးဇူးအရမ်းတင်တာပဲ ဆရာရယ်’

‘အိုး... မမျိုးကလည်း ဆရာလို့မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ’

ဆရာလို့မခေါ်နဲ့ ပြောရင်း မျိုးမမကိုလည်း မမျိုးလို့ခေါ် ပစ်လိုက်တယ်။ သိတာပေါ့။ မျိုးမမအကြည့်ထဲမှာ ရှက်ငွေတွေ ဗွတ်စို သွားတာကို။ တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့အခြေအနေမှာ တင်မောင်ဝင်းက ယ့် သက်ရှိက်ပြီး...

‘ဒီစကားပြောတတ်တဲ့ ငှက်ကလေး လက်ဆောင်ပေးတာ ဆွဲအနေသေးတဲ့ မမျိုးကို စကားပြောတတ်လာအောင်ပါ’

‘အို’

မျိုးမမ ခေါင်းလေးငုံ့ချသွားတယ်။

တင်မောင်ဝင်းက...

‘မမျိုး စဉ်းစားပြီးပြီလားဟင်’

‘ဟင်... ဟို... ကိုကျော်သူရကိုတော့ ကျွန်မ အပြတ်ငြင်း လိုက်ပါပြီ’

‘ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

‘ရှင်’

‘ဪ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ အပြတ်မငြင်းသေးလို့ပါ’

ပြောသာ ပြောလိုက်ရတယ်။ အခုမှ တစ်ခါတည်းငြင်းလိုက် ရင်တော့ ပွဲက လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ မျိုးမမက...

‘မနက်ဖြန် ညနေ ဥဩလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့မယ်လေ၊ အဲဒီတော့မှ...’

ဒီလောက်ဆို တင်မောင်ဝင်း သဘောပေါက်ပါပြီ။ ပရိသတ် ကြီးသိတဲ့အတိုင်း မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် တင်မောင်ဝင်းမှာက နည်း တဲ့အတွေ့အကြုံမှ မဟုတ်တာကိုး။

မျိုးမမက သာလိကာလေးကို ခေါ်ကြည့်နေသေးတယ်။

‘သာလိကာလေးရေ’

လို့ သာလိကာလေးကလည်း ပိုက်ဆံကုန်ရန်ပီတယ်။

‘ဂျာ... ဂျာ... ဂျာ’

တဲ့။

ကဲ... ဒီအတိုင်းဆို မနက်ဖြန်ညနေ ဥဩလက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေ စည်ဝေပြီပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့...တင်မောင်ဝင်းမှာက ဖြစ်လိုက်ရင် သိကြတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။

(၆)

မနက်အိပ်ရာက နိုးလာကတည်းက မျိုးမမစိတ်တွေ ကြည်လင်လို့နေပါတယ်။ ညနေတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ချိန်းထားတာကို တွေးပြီး ရှက်သွေးတွေတောင် ဖြန်းသွားလေရဲ့။

တစ်ဆက်တည်း သူလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သာလိကာကလေးကို သတိသွားရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ညဝတ်အိတ်တဲ့ ဂါဝန်ပါးလွလွလေးနဲ့ပဲ သာလိကာလေးထားတဲ့ ဝရန်တာကို ထွက်ခဲ့မိတယ်။

ကပိုကရိုထွက်လာတဲ့ မျိုးမမကို သာလိကာလေးက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ခမျာ မနေ့ကမှ ဒီကိုရောက်လာတာကိုး။

မျိုးမမက ဝတ်မောနင်းလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဝရန်တာမှာ ရပ်ရင်း အပြင်ကို ငေးနေမိတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီက အဲဒီအသံကို ကြားရတော့တာပါပဲ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ လာကြည့်စမ်း၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အိုးကွ’ ဗုဒ္ဓေါ။ မျိုးမမတစ်ကိုယ်လုံးတွန့်ပြီး တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ယောင်ပြီး လက်နဲ့အုပ်လိုက်မိတယ်။

‘လာဟေ့... မိုက်တယ်ကွ၊ အလန်းကြီး အက်တ်ကြီး’ ဒီတစ်ခါတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ လှည့်ကြည့်မိပါပြီ။ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တင်မောင်ဝင်းရဲ့ သာလိကာဆီက ပါ။

ရှက်စိတ်နဲ့ မျိုးမမတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာတော့တယ်။ အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲ နောက်ပေါက်က ပြေးဆင်းလာမိတယ်။

ဟို မိုက်ရိုင်းလွန်းတဲ့ သာလိကာရှေ့က မဖြတ်လျှောက်ရဲတော့ဘူး။ တော်ကြာ ဒီထက်ပိုဆိုးလာနိုင်တယ်။

မနက်စောစော ဥဩမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ တင်မောင်ဝင်း အံ့ဩမှင်သက်သွားရတယ်။ မျိုးမမကို တွေ့လိုက်ရလို့ပဲ။ ညနေအထိ မစောင့်နိုင်လို့ အဖြေလာပေးတာထင်ပါရဲ့လို့ မတန်မရာတွေးမိလိုက်တယ်။

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မယ်ဆိုတာ ယောင်လို့တောင် မတွေးမိသေးပါဘူး။ ကျေးဇူးပဲ သာလိကာလေးရာလို့ တွေးပြီး...

‘မမျိုး... ထိုင်လေ၊ လက်ဖက်ရည်...’

‘ဖြန်း’

အားလုံးမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တင်မောင်ဝင်းခေါင်းဟာ ချာခနဲလည်ထွက်သွားပြီး ငုံထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေပါ ထွက်ကျသွားတယ်။

အံ့ဩတုန်ယင်ပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့...

‘မ... မ... မမျိုး... ဘာ... ဘာ... ဘာဖြစ်’

‘ဖြန်း’

ထပ်ရိုက်လိုက်ပြန်ပါပြီ။ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အဲ... ဆိုးလိုက်တာဗျာ။ တစ်ဆက်တည်းပဲ မျိုးမမက...

‘ဒီမှာ ရှင့်သာလိကာစုတ်ကို အခုချက်ချင်းပြန်လာယူပါ ဒါပဲ’

ပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားတော့တယ်။ ဘာတွေများ စော်ကားထားလို့ အခုလိုလာရိုက်တာလဲဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးတွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ပြေးလိုက်သွားတယ်။

မျိုးမမတို့ အိမ်နားရောက်တော့ တင်မောင်ဝင်း မီလာပါပြီ။

‘မမျိုး... ခဏလေး’

လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ မျိုးမမ အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်သွားပါတယ်။ တင်မောင်ဝင်းလည်း လိုက်သွားဖို့ လှေကားပေါ် ခြေထောက်တင်လိုက်တာနဲ့ အပေါ်က အသံကို ကြားလိုက်ရလေရဲ့။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟိုအမိုက်စားကြီး ပြန်လာပြီကွ၊ လာကြည့် လာကြည့်’

ဘုရားရေ...။ ဒီအသံဟာ ဟို သာလိကာရဲ့အသံပါလား။ ဖြစ်စဉ်ကို တင်မောင်ဝင်း သဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။

ဟိုအဆောင်က လမ်းဆုံမှာဆိုတော့ ဟိုသူကောင်းသားတွေက ရှေ့မှာဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ မိန်းမကြီး၊ ငယ်ကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားလေးချည်းပဲဆိုတော့ တစ်တစ်ခွခွတွေ ပြောပါလိမ့်မယ်။

ဒါကို ကြားရဖန်များတော့ ဒီသာလိကာက အလွတ်ရနေမှာပေါ့။ အခုလည်း မျိုးမမကို အခုမှတွေ့ဖူးတော့ ပြောချလိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ မိန်းမမြင်ရင် ဒါတွေပဲပြောရမယ်လို့ မှတ်ထားတဲ့ပုံပဲ။

တင်မောင်ဝင်းလည်း အဆောင်က ဟိုကောင်တွေအုပ်စုကို ကြိမ်းဝါးရင်း အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လိုက်တယ်။ မျိုးမမကတော့ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားမတတ် ကြည့်နေတုန်းပါပဲ။ အခုဘာဖြစ်လို့ ရိုက်လဲဆိုတာ သိပြီလားပေါ့။ မသိရင် တင်မောင်ဝင်းသင်ပေးထားတယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ။

ဟိုကိုရွှေသာလိကာကလည်း တကယ့်ကောင်ပါ။ တင်မောင်ဝင်းကိုလည်း ဖြုန်းစားကြီးမြင်လိုက်ရော ဒင်းက...

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာ၊ ဒီနှစ်တော့ အပြတ်ချတော့မှာပေါ့’

တဲ့။

ပြီးပြီပေါ့ဗျာ။ တင်မောင်ဝင်း ဘာပြောနိုင်တော့မှလဲ။ မျိုးမမ

ကိုတောင် မတောင်းပန်ရဲတော့ဘဲ ငှက်လှောင်အိမ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး
ဒေါသတကြီး ပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်။

အဲဒီညက တင်မောင်ဝင်းခမျာ ချစ်အဖြေရရင် ဇင်ဘိုတို့အဖွဲ့
ကို ဘီယာလိုက်တိုက်မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပါ။ အောင်ပွဲခံမယ်
ပေါ့လေ။

အခုတော့ရပ်ကွက်ထဲက မစန်းမြိုင်အရက်ဆိုင်မှာပဲ တင်မောင်
ဝင်းတစ်ယောက် အရက်ဖြူတစ်လုံးနဲ့ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျနေလေ
ရဲ့။

အသည်းကွဲပြီး အရက်တွေစွတ်သောက်နေတာပါ။ သတိရ
တိုင်း အမြည်းတစ်ဖတ်ကို ဂျှတ်ခနဲ ကောက်ဝါးလိုက်လုပ်နေတယ်။
နာနာကြည်းကြည်း ကိုက်ဝါးနေသလိုပါပဲ။

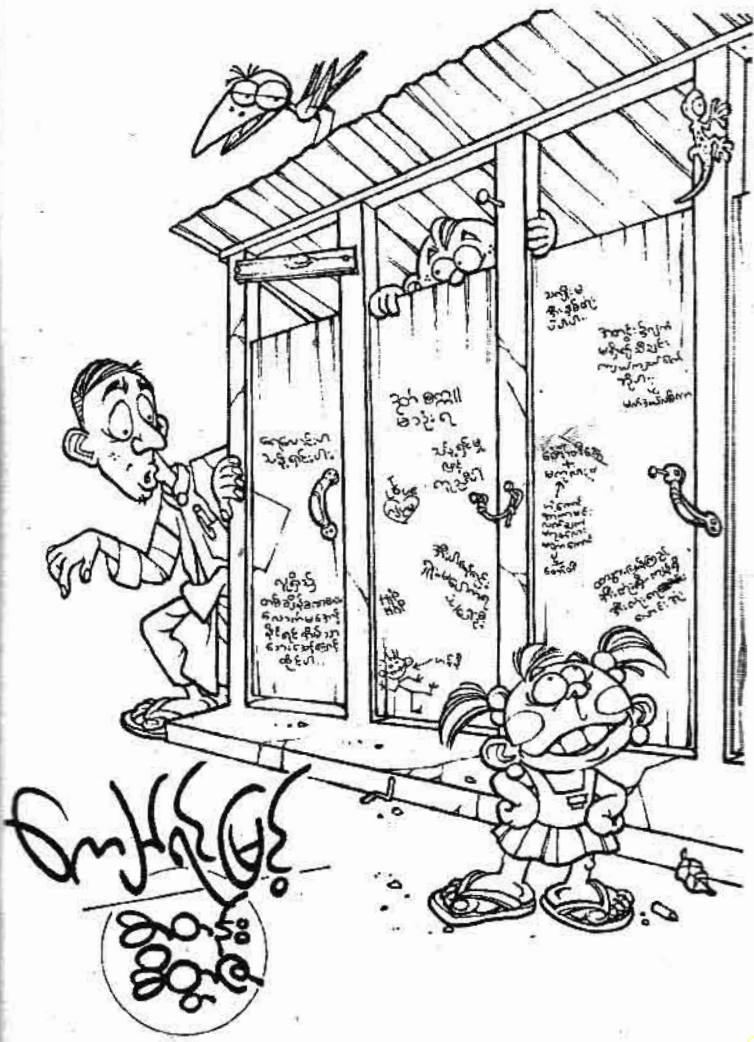
ဪ... မေ့လို့။ တင်မောင်ဝင်း မြည်းနေတဲ့အမြည်းက
သာလိကာသားဆိုတာ ပရိသတ်ကြီးကို ထပ်ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး
နော်။

လေးစားစွာ ...

လတ်တေအောင်

ငှက်အစားကောင်း၍ အရှက်ကွဲခဲ့ရသော စန်းမွန်အောင်သို့
အမှတ်တရ။

စာစုစာအုပ်စာအုပ်

ကျော်ရင်မြင့်

လူတိုင်းမှာ စိတ်ရောဂါရှိကြတယ်။ နည်းတာများတာပဲ ကွာ
တယ်တဲ့။

စံရ ငယ်ငယ်က အိမ်သာထဲမှာ စာရေးရတာကို ဝါသနာ
ပါတယ်။ သူ ပထမဦးဆုံးရေးခဲ့တဲ့စာက ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်။
‘သန်းဖေ ခင်ကြွေ’တဲ့။

ခင်ကြွေက စံရတို့ အတန်းထဲမှာ အလှဆုံး။ ကြွေသားအရုပ်
ကလေးလို ဖြူဖြူစင်စင်လေး။ သူ့မိဘများကလည်း တတ်နိုင်တော့
လှလှပပဆင်နိုင်တယ်။ ကလေးဆိုတော့ ချစ်တာကြိုက်တာတွေကို
နားမလည်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေက စကြတာနဲ့ ယောက်ျား
ကလေးနဲ့ မိန်းကလေး ဘာဘာညာညာတော့ သိကြပြီပေါ့။ ဒီတော့
စံရက ခင်ကြွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ စံရချည်းမှတော့ မဟုတ်ဘူး။
ယောက်ျားကလေး တော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားကြတာ။ ဒီတော့
သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ခင်ကြွေနဲ့ စကြတယ်။ ကိုယ့်ကို အစခံရရင်
လည်း ကျေနပ်ကြတဲ့ လူချည်းပဲ။

သန်းဖေက စံရတို့ စတုတ္ထတန်းမှာတော့ စာအတော်ဆုံး။
ဒီတော့ အတော်ဆုံးနဲ့ အချောဆုံးနှစ်ယောက်ကို စံရက ပေါင်းပေး
လိုက်တယ်။

ကလေးဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ရယ်စရာပြုံးစရာတွေက
အများကြီးပါပဲ။

စံရက အိမ်သာထဲမှာ မြေဖြူနဲ့ သန်းဖေ+ခင်ကြွေလို့ ရေးထား
တာကို သန်းဖေက တွေ့သွားပြီး အတန်းပိုင်ဆရာဦးခင်မောင်ညိုကို
တိုင်ပါလေရော။

ဆရာ ဦးခင်မောင်ညိုက အိမ်သာထဲအထိ ဝင်ကြည့်ပြီး လက်
ရေးကို မှတ်တယ်။ လေးတန်းကျောင်းသားတွေရဲ့ မြန်မာစာလေ့ကျင့်
ခန်းစာအုပ်တွေကို အကုန်သိမ်းပြီး လက်ရေးချင်း တိုက်ကြည့်တော့
တာပဲ။

ဆရာပါးစပ်ကလည်း...

‘....ကလေးတွေက ကလေးအလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ရေးတဲ့ကောင်
မိရင်တော့ ဖင်အသားနီလန်အောင် ရိုက်ပစ်မယ်’

လို့ ကြိမ်းတယ်။ ရေးမိတဲ့ စံရမှာတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့
ပေါ့။

မြေဖြူနဲ့ရေးတဲ့လက်ရေးနဲ့ ခဲတံနဲ့ရေးတဲ့လက်ရေးက ကွဲနေ
တော့ စံရကို ဆရာ ဖမ်းမမိလိုက်ဘူး။ အိမ်သာထဲမှာ စာရေးရတာနဲ့
ရင်ထိတ်ရတာကို စံရက သဘောကျသွားပုံရတယ်။

ဆရာက စာသင်ရင်း မြေဖြူခဲလက်တစ်ဆစ်လောက် ကျိုး
ပဲ့သွားတာမြင်ရင် အဲဒီနေ့မှာ သင်တဲ့စာကို စံရက စိတ်မဝင်စားနိုင်
တော့ဘူး။ မြေဖြူကျိုးကို ကောက်ယူဖို့ကိုပဲစိတ်က စောနေတော့တယ်။

ကျောင်းဆင်းလို့ သူများတွေ ပြန်သွားလည်း စံရက မပြန်နိုင်
ဘူး။ လူရှင်းအောင် စောင့်ပြီး မြေဖြူခဲကောက်တယ်။ အီးမပါချင်ဘဲ

အိမ်သာတက်ရတယ်။ အိမ်သာထဲမှာ စိတ်ကူးတည့်ရာလျှောက်ရေးတော့တာပဲ။

အိမ်သာ တံခါးရွက်မှာ 'သတိ လူရှိသည်' တို့၊ 'တံခါးခေါက်ပါ' တို့၊ အိမ်သာအတွင်းထဲမှာလည်း 'ထရံ မချိုးရ' တို့ 'သန့်ရှင်းပါ' တို့ စတဲ့အကျိုးပြုစာတွေ ပါရဲ့။ ပေါက်တတ်ကရတွေလည်း ပါတာပါပဲ။

စံရကိုယ်တိုင် တီထွင်ပြီးရေးနိုင်တာမျိုးကတော့ မရှိသေးပါဘူး။ သူများတွေရေးနှင့်တာကို အတုယူပြီး ရေးတာက များပါတယ်။

ဒီရောဂါ ကြီးလေရင့်လေပဲ။

အထက်ဟန်းကျောင်းသားဖြစ်လာတော့ ရေးတာသာမက ဖတ်တာပါ ဝါသနာပါလာတယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ စံရအိမ်သာစာကို ဘယ်လောက်အထိ ဝါသနာကြီးလာသလဲဆိုရင် သူတို့တက္ကသိုလ်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်သာခန်းအားလုံးကို ဝင်ဖူးတယ်။ ဘယ်အခန်းမှာ ဘယ်လိုစာရှိတယ်ဆိုတာကို အလွတ်သိတယ်။ စာတို့၊ ရုပ်ပုံတို့ကို ကြိုက်တဲ့အိမ်သာခန်းကိုဆိုရင် ခဏခဏဝင်ဖြစ်တယ်။ အိမ်သာခန်း မအားရင်တောင် ယောင်လည်လည်နဲ့ စောင့်ပြီးမှ ဝင်တယ်။

အိမ်သာခန်းထဲမှာ စာအသစ်ရေးသွားရင်လည်း စံရက ချက်ချင်းတန်းသိတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ စာမျိုးတွေရင်လည်း တခြားအခန်းမှာ ကူးရေးတယ်။

ကျောင်းပိတ်ရက်လိုဟာမျိုးမှာ လူလစ်ရင် အမျိုးသမီးအိမ်သာခန်းထဲဝင်ပြီး သူတို့ရော ဘာတွေရေးတတ်သလဲလို့ စံရလေ့လာရေးလုပ်တယ်။

စံရသာ ဘွဲ့ယူဖို့စာတမ်းတင်ရာမှာ 'အိမ်သာထဲက စာတွေ အကြောင်း' စာတမ်းတင်ရရင် တက္ကသိုလ်က ဂုဏ်ထူးနဲ့တောင် ဘွဲ့ရနိုင်တယ်။ ဈေးအိမ်သာ၊ ကျောင်းအိမ်သာ၊ ရုံးအိမ်သာ အမျိုးမျိုးရဲ့

ကွဲပြားခြားနားချက် 'ကာမရောဂါ၊ ထိုအနာကား၊ ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိ'၊
 'စားခဲ့သမျှ အာဟာရတို့ တွင်းဝမှာဆုံ'စတဲ့ တရားသဘောလိုလို
 စာတမ်းတွေရော အိမ်သာနံရံအနံ့ရေးတတ်တဲ့ ဘေးကြည့်၊ အပေါ်
 ကြည့်၊ နောက်ကြည့်ပါဦး၊ သူများခိုင်းတိုင်းလိုက်လုပ်နေရင် အရူးဖြစ်
 မှာပေါ့ဆိုတဲ့ အူကြောင်ကြောင်စာမျိုးတွေရော၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်
 စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့တွေကိုရော၊ အိမ်သာနံရံနဲ့ မထိုက်တန်တာတွေရော၊ ဝတ္ထု
 စာသားတွေရော၊ ဒေါသပေါက်ကွဲသံတွေရော အားလုံးကို စံရက
 ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သိတာ။

စံရဘွဲ့ရပြီး တော်တော်ကြာတော့ မူလတန်းပြ ဆရာဝင်လုပ်
 တယ်။ ဆရာဖြစ်ခါစ ကျောင်းကျန်းမာရေးအဖွဲ့နဲ့အတူ ကလေးတွေရဲ့
 အိမ်သာတွေကို လိုက်စစ်တဲ့အခါ နံရံက စာတွေကိုတွေ့တော့ ဆရာ
 ဦးစံရက သူငယ်ဘဝကို အမှတ်ရတယ်။

အစစအရာရာ ပြောင်းလဲလာနေပေမယ့် အိမ်သာထဲက စာက
 တော့ အပြောင်းအလဲ မရှိလှပါဘူး။ သူလည်း မသိလိုက် မသိဘာသာ
 နေလိုက်တော့တာပဲ။

ဆေးလိပ်ကြိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆေးလိပ်က
 ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်သလား၊ မထိခိုက်ဘူးလားဆိုတာကို သိပ်
 စဉ်းစားမနေသလိုပေါ့။

ဆရာ ဦးစံရမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ 'နှင်းဇာဖြူခိုင်'
 တဲ့။ ဒုတိယတန်းရောက်ပြီ။ ကလေးက စာတော်တယ်။ ဖအေ ဦးစံရ
 လည်း ကလေးကို ပြင်ပစာတွေဖတ်အောင် အားပေးတယ်။ လိမ္မာ
 ရေးခြားရှိအောင်ဆိုပြီး 'မင်္ဂလာမောင်မယ်'နဲ့ 'မြတ်ဆုမွန်'လို စာအုပ်
 မျိုးတွေကို လစဉ်ဝယ်ပေးတယ်။ ကလေးကလည်း စာဆိုရင် ခင်မင်
 မရ ဖတ်ပစ်လိုက်တာချည်းပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျောင်းကို စစ်ဆေးရေးလွှာလာမယ်ဆိုလို့

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဦးစံရကို ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားတာတွေကို ပြန်စစ်ခိုင်းတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကလေးတွေရဲ့အိမ်သာတွေကို ဦးစံရ ရောက်ရပြန် တယ်။

ကလေးတွေရဲ့ အိမ်သာတစ်ခုက နံရံမှာ ‘....’လို့ ရေးထား တာကို သူမြင်လိုက်ရတော့ ဦးစံရ တော်တော်ထိတ်လန့်သွားတယ်။ တက္ကသိုလ်အိမ်သာအဆင့်လောက်မှာ ရေးတတ်တဲ့စာမျိုးက မူလတန်း ကျောင်းသားလေးတွေရဲ့ အိမ်သာထဲမှာ လာရေးထားတယ်။ ဦးစံရတို့ ကလေးအရွယ်က ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို မသိနားမလည်ကြသေးတာ အမှန် ပဲ။ အခုခေတ်ကလေးတွေက ဒါမျိုးတွေအထိတောင် နားလည်နေကြ ပြီလား။

သမီး နှင်းဇာဖြူခိုင်ကို ဦးစံရ သတိ တန်းရတယ်။

ဒီကလေး ဒီစာတန်းကို မြင်ခဲ့ပြီလား။

စာတန်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကလေးနားလည်သလား။

နားမလည်တာကို သိထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ယောက် က ရှင်းပြရင်...

ဒီစာတန်းကို ကလေးဘယ်နှယောက် ဖတ်မိသွားပြီလဲ။ ကလေးဘယ်နှယောက်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ စွဲထင်သွားပြီလဲ။

သမီးနှင်းဇာဖြူခိုင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာရော...

အိမ်သာထဲက စာတန်းကို ချက်ချင်းရေနဲ့နာနာပက်ပြီး ဆရာ ဦးစံရ ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီစာကို ရေးထားတဲ့ ကလေးကိုလည်း ဖင်အသားနီလန့်အောင် ကြက်ဥကြိမ်နဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်ချင်နေ တယ်။

ဦးစံရက သူ့သမီးလေးကို သိပ်မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဇာတွေ သိပ်တော်စေချင်တယ်။ ဘွဲ့တွေ တသိတတန်းကြီး ရစေချင်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျောင်းစာကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ့်ဟာတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားစေချင်ဘူး။

ကျန်တဲ့အိမ်သာခန်းတွေမှာတော့ ဒီစာတန်းမျိုးတွေ မရှိလို့ ဦးစံရ ရင်အေးသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ နှင်းဇာ ဖြူခိုင်တို့ စာသင်ခန်းရဲ့ နောက်ဘက်က နံရံမှာ ‘....’ လို့ ရေးထားတာကို ဦးစံရ တွေ့ရပြန်တယ်။

သူ တော်တော်ကြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။

နှင်းဇာဖြူခိုင်က ဒီစာတန်းကို မမြင်ပါစေနဲ့၊ စိတ်မဝင်စားပါစေနဲ့လို့သာ ရင်တမမနဲ့ ဆုတောင်းနေရတော့တယ်။ တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဆိုတာလိုပဲ ကျောင်းမှာ စာတန်းတွေကို ဦးစံရက ရှာပြီး ဖျက်ပစ်တယ်။ အိမ်သာခန်းတွေကိုလည်း ခဏ ခဏ ဝင်ကြည့်တယ်။ ‘တံခါးခေါက်ပါ’ ရော ‘သန့်ရှင်းပါစေ’ ပါ အားလုံးကို ဦးစံရ ဖျက်ပစ်တော့တာပဲ။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အိမ်ကိုပြန်သွားကြတဲ့အချိန်...

ဆရာဦးစံရက ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်နေ့တာအလုပ်စခန်းသိမ်းပြီး အိမ်ကို ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်... အဲဒီအချိန်မှာ...

နှင်းဇာဖြူခိုင်က ခုံအကြို ခုံအကြားမှာ ကျကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ မြေဖြူခဲအကျိုးလေးတွေကို မရအရ လိုက်ကောက်ယူနေတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

လမ်း

ကျော်စွာထက်

ဆူညံနေတဲ့ အသံတွေကြောင့် ဒီကနေ့တစ်မနက်လုံး စာဖတ် လို့မရဘူး။ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ စာအုပ်ကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လမ်းမပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ရေပက်ခံကားတွေ၊ ကားပေါ် က တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး နောက်ပြောင်အော်ဟစ်နေတဲ့လူတွေ၊ ရေပက်နေတဲ့လူတွေဟာ ပျားအုံပေါ်က ပျားကောင်တွေလို တလှုပ်လှုပ် တရွရွနဲ့ ရှုပ်ထွေးပွကြနေတယ်။

သိတတ်တဲ့အရွယ် (စာအုပ်တွေကို စဖတ်တဲ့အရွယ်)ကတည်း က ‘သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့အရာ’ဆိုတာကို ငါမတွေ့ခဲ့ပေမယ့် သင်္ကြန် ဆိုတာ နည်းနည်းလောက်တော့ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါ တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ နွေလယ်ကောင်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေချိုးပေးတဲ့ အလုပ်ဟာ ပျော်စရာမကောင်းတောင် စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတာပေါ့။ ပြောင်ကြပြက်ကြ၊ ကကြ၊ ခုန်ကြ လောက်အောင် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကားတွေနဲ့ရေပက်ခံထွက်၊ ပိုက် တွေနဲ့ ရေပက်ရလောက်အောင် ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့တော့ ငါ သိပ်မထင်ဘူး။

လူတွေဟာ လိမ္မော်သီးလောက် ပျော်စရာလေးကို ကမ္ဘာကြီး
လောက်ပျော်စရာဖြစ်အောင် တမင်ချဲ့ချင်ကြတယ်။ နှာမြောဖို့ကောင်း
တဲ့ အချိန်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ချင်ကြ
တယ်။ ဘဝဆိုတဲ့ ကာလတိုတိုလေးမှာ အသိတရားရှာဖို့ စိတ်မကူးဘဲ
အပျော်အပါးတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာဟာ ဘယ်လောက်မိုက်မဲလိုက်
သလဲ။

၄၊ ၅ ရက်လောက်သာရတဲ့ ဒီသင်္ကြန် ကျောင်းပိတ်ရက်
ကလေးအတွင်းမှာ စာအုပ်တွေ တော်တော်များများ ဖတ်ပစ်လိုက်ဖို့
ငါ စိတ်ကူးထားခဲ့တယ်။ ငါ့စာအုပ်စင်က စာအုပ်တချို့အပြင် ဒဿနိက
နဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ငှားထားတဲ့ စာအုပ်
တချို့ပါ ငါ့ဆီ ရှိနေတယ်။ ဖတ်ဖူးပေမယ့် ငါ ကောင်းကောင်း နား
မလည်သေးတဲ့ ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒဆိုတာကို စာအုပ်သုံးလေးအုပ်
ထဲမှာ ရှာတွေ့တာနဲ့ ကနေ့တစ်မနက်လုံး လိုက်ဖတ်နေမိတယ်။

ဒီလိုပညာရပ်တွေကို ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အာရုံစူးစိုက်ဖတ်
လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ယန်းပေါလ်ဆာ့ထ်ဆို
တာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှာ နိုင်ဘယ်လ်ဆုရလျက်နဲ့ မယူခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်စာ
ရေးဆရာပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒဟာ ၂၀ ရာစု ကမ္ဘာ့စာပေ
အပေါ် တော်တော်ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ဝါဒတစ်ခုကို
ငါ့အနေနဲ့ သိမ်းမထားသင့်ဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်က ဆူညံနေတာမို့ စာဖတ်လို့ကောင်း
ကောင်းမရဘူး။

ဖတ်မရတဲ့အဆုံး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ စာကြည့်စားပွဲကထပြီး လမ်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။
လူတွေကတော့ ငါထွက်လာတာကို ဂရုမပြုမိဘူး။ သတိထားမိတဲ့လည်း
မပေါ်ဘူး။ မြင်ပုံတောင် မပေါ်ပါဘူး။ သူတို့ဇောနဲ့ သူတို့နစ်မျော
နေကြတယ်။

ရေပက်မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ ရပ်လာတဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်က လူတွေကို ပိုက်တွေနဲ့ပက်နေကြတယ်။ ကားပေါ်မှာ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် အမျိုးသားရော၊ အမျိုးသမီးရောပဲ။ ရေပိုက်နဲ့ထိုးပြီး အပက်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ တီကောင်ကို ဆားနဲ့တို့သလို တလူးလူးတလွန်လွန်နဲ့။ သူတို့ထဘီကပါးပြီး ရေစိုနေတာမို့ အောက်က အသားရောင်ကိုတောင် မြင်နေရတယ်။ ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေ ရေပက်မခံရအောင် ကာကွယ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ရင်ခွင်ထဲ မသိမသာ ဆွဲသွင်းထားကြတယ်။ ကလေးတွေက နို့ဆီခွက်နဲ့ ခုတ်ပြီး ပက်နေကြတာ ဆူညံနေတာပဲ။

သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ငါသတိရနေမိတယ်။ လောကမှာ ပျော်ဖို့ပါးဖို့နဲ့ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ကိုသာ သိတဲ့ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ကြည့်ပြီး ကွန်ဖြူးရှပ်က အသိပညာတွေကို ချစ်တတ်တဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ငါ မတွေ့မိပါလားလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသွားတာဖြစ်မယ်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူတို့ကို ငါ ရွံမုန်းလာတယ်။ လူတွေဟာ သိပ်ကိုမိုက်မဲကြတာပါလားလို့လည်း တွေးလိုက်မိတယ်။ သူတို့ ဒီလောက်တောင် ဘာလို့ပျော်နေကြတာလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ လူ့ဘဝမှာ အဲဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့အရာ ဘာများရှိလို့လဲ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာတာနဲ့ သေခြင်းတရားဟာ အရိပ်လို နောက်ကနေ လိုက်နေတယ်။ နေ့နဲ့ညဆိုတဲ့ ကြွက်ဖြူနဲ့ကြွက်မည်းဟာ လူ့ဘဝသစ်ကိုင်းကို တတိတိ ကိုက်ဖြတ်နေတယ်။ သိပ်မကြာတော့တဲ့ကာလမှာ ဒီသစ်ကိုင်းဟာ မလွဲမသွေ ပြတ်တော့မှာပဲ။ ဒီသစ်ကိုင်းပြတ်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သေခြင်းတရားဆိုတဲ့ အသူရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးက အောက်က ကြိုနေတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ နေနေရတဲ့ လူ့ဘဝမှာ ဘာများ ပျော်စရာရှိသလဲ။

ဒီလောက်ရိုးစင်းတဲ့ ဆင်ခြင်မှုလေးကို သူတို့မှာ စဉ်းစားတတ်

တဲ့ဉာဏ် နည်းနည်းလေးလောက် ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် နားလည်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ မစဉ်းစားကြဘူး။ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ လူ့ဘဝကို ရေစုန်မျောပစ်နေကြတယ်။ အသိတရားရှာဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ အပျော်အပါးတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေကြတယ်။

အခန်းထဲကို ငါ ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နိုင်သလောက် စာကိုဆက်ဖတ်မယ်လို့ ငါစိတ်ကူးလိုက်တယ်။

ငါ မသေခင်မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်သွားရမယ်။ စာအုပ်တွေဟာ ငါ့အတွက်တော့ ရယူလို့မကုန်ခန်းနိုင်တဲ့ ရတနာသိုက်တွေပါပဲ။ စာအုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆုတ်က 'ကျွန်ုပ်၏ ကိုးကွယ်ရာသည် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်လောက် ဘာမျှအရေးမကြီး။ စာအုပ်များတည်ရှိရာဖြစ်သော စာကြည့်တိုက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများပင် ဖြစ်သည်'လို့ ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ စာကြည့်စားပွဲထိုင်လို့ သိပ်မကြာဘူး။ ငါ့ဗိုက်ထဲက ဆာလာတယ်။ ဒီတော့မှ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးတာကို ငါ သတိရမိတယ်။

လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လောက် သွားသောက်လိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ ငါ တွေးလိုက်တယ်။ သွားသောက်ရင် ရေပက်ခံရမှာတော့ သေချာပေါက်ပဲ။ ငါကလည်း ရေပက်ခံရမှာ ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ မဖြစ်ဘူး။

ဒါကြောင့် စာကိုပဲ ဆက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်သာနေရတယ်။ ဗိုက်ထဲက ဆာနေတာနဲ့ စာထဲကို အာရုံစိုက်လို့မရချင်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုဆာလာတယ်။ နောက်ဆုံး အလွန်အပင်းဆာလာတာနဲ့ ရေပက်ခံရချင်လည်း ခံရပါစေတော့ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

သင်္ကြန်ကားတစ်စီးကို မဲပြီးပစ်နေကြတာနဲ့ ငါ ငှားနေတဲ့

အိမ်ရှေ့က ရေပက်မဏ္ဍပ်ကိုတော့ လွတ်လာခဲ့တယ်။ သင်္ကြန်ကားကို ဝိုင်းပြီး ပက်နေကြတာနဲ့ ငါ့ကို သတိမထားလိုက်မိကြဘူး။ ငါလည်း ဣန္ဒြေရရပဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ သင်္ကြန်နေက ခပ်အံ့အံ့ပဲ လင်းနေတယ်။ တိမ်သားနည်းနည်းရှိတာမို့ အံ့အိုက်အိုက်နဲ့ နေရတာ မကောင်းလှဘူး။

ရှေ့မှာ ရေပုံးတွေ၊ ရေခွက်တွေနဲ့ စောင့်နေတဲ့ ကလေးတစ်ဖွဲ့ ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပေါက် ရေစိုပြီပေါ့။ မတတ် နိုင်ဘူး။ ရွဲချင်လည်း ရွဲပါစေတော့လို့ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ရေမစိုချင်ဘူးပေါ့။

ကလေးတွေ ငါ့ဆီကို ပြေးလာကြတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ရေဖလားကိုယ်စီနဲ့၊ တချို့က နို့ဆီခွက်တွေနဲ့ ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်နဲ့ ငါရပ်လိုက်မိတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ခွက်နဲ့ ခုတ်ပြီးတော့တော့ မပက်နဲ့နော်၊ ပက်ချင်ရင် ရိုးရိုးပက်’

သူတို့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ ငါပြောလိုက်တယ်။ ကလေးတွေက ငါ့ကို ကျော်ပြီးပြေးသွားမှ နောက် ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ လက်စသတ်တော့ ငါ့ကို ပက်ဖို့လာတာ မှမဟုတ်ဘဲ။ ငါ့နောက်က လိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို ပက်ချင်လို့ကိုး။

နည်းနည်းတော့ ငါရှက်သွားမိတယ်။ ငါက ရေပက်မခံချင်တဲ့ လူမဟုတ်လား။ သူတို့မပက်လေ ငါကြိုက်လေပေါ့။

ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမလားမသိဘူး။ နောက်တစ်ဖွဲ့တွေ တော့လည်း ငါ့ကို မပက်လိုက်ဘူး။ သူတို့ကတော့ အစကတည်းက ငါ့ကိုပက်ဖို့ ရည်ရွယ်ဟန်မတူပါဘူး။ ငါ သူတို့အနားရောက်လာတဲ့ အထိ ပက်မယ့်ဟန် မပြကြဘူး။ သူတို့ကိုကျော်သွားမယ့်အလုပ်မှာ သူတို့ထဲက ချာတိတ်တစ်ယောက်ကတော့ ပက်မလို့ဟန်ပြင်လိုက်သေး

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က 'မပက်နဲ့' လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မပက်တော့ဘူး။ နည်းနည်းတော့ ငါ အံ့သြသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ။ မပက်နဲ့ပေါ့။ မပက်လေ ငါက ကြိုက်လေပါပဲ။

အဲလိုနေတုန်း ငါနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာတဲ့လူနှစ်ယောက်ကို ပြေးပက်ကြတယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်လူကြောင်တွေပါပဲ။ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ တစ်ယောက်က ဘရာစီယာနဲ့ ထဘီနဲ့၊ ခေါင်းစည်းနဲ့ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ မိန်းမလို လုပ်ထားတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ယောက်ျားလိုပါပဲ။ မိန်းမလုပ်သူက အပေါ်အင်္ကျီလုံးဝဝတ်ထားဘူး။ ဘရာစီယာတစ်ခုတည်း ဝတ်ထားတာ။ မလွယ်ဘူး။ သိပ်ကို အရှက်နည်းမှ သူ့လို လုပ်ရဲမယ်ထင်တယ်။ တော်တော်လေး ရူးမှနှမ်းမှလည်း ဖြစ်မယ်။

လူတွေဟာ တော်တော်ရူးကြတာပဲ။ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ဆိုတာကို ငါ သံသယဖြစ်လာမိတယ်။ ဒီလို လူမျိုးတွေဟာ လေးနက်တဲ့ အသိတရားတွေကို ဘယ်လိုလုပ် နားလည်မှာလဲ။ နက်ရှိုင်းတဲ့ ဒဿနတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သဘောပေါက်မှာလဲ။ သူတို့သိတာက လူ့ဘဝမှာ အစာစားဖို့၊ ပျော်ပါးဖို့နဲ့ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ပဲ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ ဘာများ ကွာခြားသေးလဲ။

အမိုးဖြုတ် ဂျစ်ကားတစ်စီး ငါ့နားက ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ ကားပေါ်က လူတွေက ငါ့ကိုကြည့်ပြီး 'သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်ရည်းစားပျောက်လို့ မှိုင်' လို့ အော်စသွားကြတယ်။ သူတို့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အဲလိုသာ မကြည့်ရင် ငါ့ကို ဆက်စကြဦးမလား မသိဘူး။

ငါ့ကိုများ မပျော်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဘာပျော်စရာလဲ။ လောကမှာ ဘာပျော်စရာများ ရှိသလဲ။ သူတို့သာ မျက်ကန်းတစ္ဆေကြောက်သလို အမှောင်ဖုံးနေပြီး ဘာမှမတွေ့မခေါ်ဘဲ ပျော်နိုင်ပါးနိုင်တာ။ ငါ့လိုလူ

တစ်ယောက်က ဒီလိုအနှစ်မရှိတဲ့ အပျော်အပါးတွေကြားမှာ နစ်မျောနေ
မတဲ့လား။

ရခဲတဲ့ လူ့ဘဝကို ရတုန်းမှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် နေသွားဖို့
လိုတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နေတတ်ဖို့လိုတယ်။
အသိတရားတွေကို အမြဲရှာဖွေနေဖို့ လိုတယ်။ လေးနက်တဲ့ ရင့်ကျက်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အနှစ်မရှိတဲ့ဘဝမျိုးဟာ ဘာတန်ဖိုး
ရှိသလဲ။

အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ငါ့ရှေ့က ခံနေ
တာကို တွေ့လိုက်မှ ငါ့အတွေးရပ်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ငါ့ရှေ့မှာ
သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တစ်ခု ခံနေတာကို သိလိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားငွေ တော်
တော်ရနိုင်တဲ့ သစ်သားတွေကို အရက်စက်ဆုံးဖြန်းတီးထားတဲ့ သင်္ကြန်
မဏ္ဍပ်တစ်ခုပါပဲ။ အလယ်က အမျိုးသမီးတွေကတဲ့ စင်မြင့်တစ်ခုတင်
မဟုတ်ဘူး။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ပိုက်နဲ့ရေ ပက်ဖို့စင်တွေ
ဆောက်ထားသေးတယ်။ အဲဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကော်ရုပ်တွေလို
မိန်းမတွေနဲ့ ယောက်ျားတချို့က စင်အောက်က ရေပက်ခံ ကားတွေ
ပေါ်က လူတွေကို ပိုက်နဲ့ပက်နေကြတယ်။ အလယ်က စင်ပေါ်မှာ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိတ်ဆွဲနေတယ်။ အောက်က ရေပက်ခံကား
တွေပေါ်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ယောက်ျားတချို့က အဲဒီ အမျိုးသမီးက
တဲ့အတိုင်း လိုက်ကနေကြတယ်။ သူတို့မျက်စိထဲမှာတော့ ဘယ်လိုနေ
မလဲမသိဘူး။ အမျိုးသမီးကိုကြည့်ရင်း ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဆေးရုံက
ဝက်ရူးပြန်တဲ့ လူနာတွေကို သွားသတိရနေမိတယ်။ ဒီလိုအကမျိုး
လောက်ကတော့ လမ်းဘေးက ရူးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အက
ခိုင်းဦးတော့ အကြည့်ရဆိုးလောက်အောင် ကွာခြားလှမယ်မထင်ဘူး။

နောက်ခံဂီတာတီးပိုင်းကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်
တင်နားထောင်ပြီး ဂစ်တာတီးတဲ့လူတွေကို မကြည့်မိဖို့တော့ ယိုလိမ့်
မယ်။ ကြည့်မိရင်တော့ ပျို့ရုံတင်မကဘူး၊ အန်လောက်အောင် အော်ဂလီ

ဆန်သွားနိုင်တယ်။ ငါးနှစ်သားကလေးတစ်ယောက် ဆွဲတဲ့ လူပုံတွေကို မြင်ဖူးသလား မသိဘူး။ အဲဒီလူပုံတွေတောင် ဒီလူတွေလောက် ကိုးရိုး ကားရားနဲ့ မျက်စိနောက်စရာ ကောင်းလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။

လူအုပ်ကြီးတိုးရင်းနဲ့ ငါ စိတ်ပျက်လာတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လည်း လူအုပ်ကြီးကို နွားအုပ်ကြီးလို ထင်လာတယ်။ ဒီလောက်ပေါက် တက်ကရ အရူးချေးပန်း ကနေတာကို ခြေထောက်အညောင်းခံပြီး ကြည့်နေတာဟာ နွားတွေလို မိုက်မဲလို့ မဟုတ်ရင် ငါ ဘယ်လိုပြောရ မှာလဲ။

ခုနေတုန်း ဖြူတစ်ကောင်လို ငါ့ကိုယ်က ဆူးတွေထွက်လာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ အခုတော့ ဒီလူအုပ်ကြီးကို တိုးရတာ မလွယ်ဘူး။ တချို့ကဆို အတင်းတိုးရမလားဆိုပြီး တံတောင်နဲ့တွတ် သေးတယ်။ တချို့ မိန်းမတွေကလည်း အကြံအဖန်နဲ့ တိုးတဲ့လူထင် လို့လား မသိဘူး။ မျက်စောင်းတခဲခဲနဲ့ လူတွေက ဇာတ်ခုံပေါ်ပဲ အာရုံစိုက်နေတာဆိုတော့ ငါ လမ်းဖယ်ခိုင်းတာကို ဖယ်မပေးချင်ကြ ဘူး။ ငါ့နားက မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက 'ပိုက်နဲ့ပက်နေတာ ရုပ်ရှင်မင်း သား ထွန်းလွင်လေဟယ်၊ ဟိုဘက်က ထွေးထွေးသင်း'လို့ ပြောနေ သံကြားမှ လူတွေဒါကြောင့် ဒီလောက်တိုးနေကြတာကိုးလို့ ငါ တွေး လိုက်မိတယ်။ သူတို့ပြောမှ ဇာတ်ခုံပေါ်ကို ငါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်မိတယ်။

စပို့ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆံပင်ကို ရေမရွဲအောင် အဖြူရောင်ခေါင်းစည်း စည်းထားတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကလည်း အရောင်မျိုးစုံပြီးပြန်နေ အောင် ခြယ်သထားလိုက်တာ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် အရုပ်တစ်ခုကျနေတာ ပဲ။ ခပ်ကြီးကြီး နေကာမျက်မှန်ဝိုင်းကိုတပ်လို့။ ရေပက်ခံကားပေါ်က လူတွေဟာ ဆူညံအော်ဟစ်ပြီး ရေပက်ခံနေကြတယ်။ လူတွေက ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ရေပက်တာကို တိုးဝှေ့ကြည့်ရင်း တစ်

ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်မိခိုက်မိပြီး ဆဲကြဆိုကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ကလေးတွေက ငိုကြနဲ့၊ စိတ်ပျက်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အတူတူ လူချင်းကို ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး တိုးဝှေ့ကြည့်နေကြတာ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ဒီလူအုပ်ထဲမှာ ကြာကြာနေလေ စိတ်ဆင်းရဲရလေမို့ အမြန် ဆုံး တိုးထွက်ဖို့ ငါ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ တိုက်မိခိုက်မိ ခြေထောက်နဲ့ တက်နင်းမိလို့ ငါ့ကို ဆဲကြတာကို ငါ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ တော်တော် လေး တိုးလိုက်မှ လူအုပ်ကြီးထဲက ငါ ထွက်လာနိုင်တော့တယ်။

အပြင်ဘက်ရောက်မှ နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်သွားတယ်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ရမယ့်အရေး ဒီလောက်လာရ တာ တော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစော ကတည်းက လာမသောက်ပါဘူး။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ငါဝင်လာတော့ ဆိုင်ထဲက လက် ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့လူတွေက ငါ့ကို မော့ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရုတ်တရက် ငါ အနေရခက်သွားတယ်။ ဘာကြည့်တာလဲ။ ငါ့မှာ ဘာအံ့သြစရာ ရှိလို့လဲ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လူတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့ ထောင့်စားပွဲမှာ ငါ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ နောက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြီး သောက် နေလိုက်တယ်။

လူတွေက ငါ့ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ လုပ်ပြီး သူတို့ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေကြတယ်။ ဘာပြောနေကြတာလဲ။ ငါ အနေရခက်လာတယ်။ ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ငုံ့ကြည့် လိုက်မိတယ်။ နောက် သူတို့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ ငါ သဘောပေါက်သွားတယ် သူတို့အားလုံး ရေခဲ နေလျက်နဲ့ ငါ့ကျတော့ ရေတစ်စက်မှ စိုမလာတာကို အံ့သြကြတယ် နဲ့ တူပါတယ်။ ငါ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်လောက် သောက်လိုက်ပြီး ငါ ဘာကြောင့် ရေမရွဲတာလဲဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားနေမိတယ်။ သင်္ကြန်တွင်း လျှောက်သွားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၊ လူမမာ၊ ဥပုသ်သည်၊ စာပို့လုလင်နဲ့ ဘုန်းကြီးမဟုတ်ရင် ရေရွဲဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကျ ဘာကြောင့် ရေမရွဲခဲ့ရတာလဲ။

ငါတွေ့နေမိတယ်။

တွေ့ရင်းနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အလိုမကျ ဖြစ်လာတယ်။ လူတွေဟာ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ရေမပက်ကြတာလဲ။ တခြားလူတွေကို ပက်ပြီး ငါ့ကျ ဘာကြောင့် မပက်တာလဲ။ ငါ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ငါ့မျက်နှာဟာ ရေပက်ချင်စရာမကောင်းလောက်အောင် သူနဲ့မူနဲ့နေလို့လား။ ငါ စဉ်းစားနေမိတယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ရေတစ်စက်မှ မစိုသေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ငါ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ငါ ဝမ်းနည်းလာတယ်။ အားငယ်သလိုလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ရေရွဲနေတဲ့လူတွေကို ကြည့်ပြီး ငါ မနာလိုဖြစ်လာတယ်။ သူများတွေလို ငါလည်း ရေစိုချင်လိုက်တာ။ ငါ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်တယ်။ စားပွဲ

ကနေ ငါထလိုက်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖို့ ခေါ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက် ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရေပက်မခံရမချင်း အိမ်ပြန်ဘဲ တစ်နေကုန်လျှောက်သွားနေဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးကကျောက်လမ်းအတိုင်း ငါ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ငါတွေ့တဲ့ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော လူတိုင်းလိုလိုဟာ ရေရွဲနေကြတာချည်းပဲ။ သူတို့က ရေလုံးဝမစိုတဲ့ ငါ့ကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်သွားကြတယ်။ သူတို့နဲ့ ငါနဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့အကြည့်တွေဟာ ရန်သူဆန်နေသလိုပဲ။ ငါ

အပေါ်မှာ လုံးဝအရောမဝင်ချင်တဲ့ စိမ်းရိုင်းတဲ့အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့ အမျိုးအနွယ်မတူတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလိုမျိုးပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ အားငယ်လာတယ်။ ငါဟာ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရောကံနေရတဲ့လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါထင်နေမိတယ်။ ငါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာတယ်။ အထီးကျန်နေသလို ဖြစ်လာတယ်။ အားအင်တွေ သိသိသာသာကြီးလျော့နည်းသွားသလို ခံစားလာရတယ်။

လမ်းလျှောက်ရင်း ငါမောလာတယ်။ ငါ့ဒူးတွေဟာ ခွေယိုင်ညွတ်ကျသွားမလောက် အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီလို့ ငါ ထင်နေမိတယ်။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရေပက်ဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ငါ့အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ အပျိုမတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရေပက်ခံရအောင် နေမယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပက်မလား မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သူတို့ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ငါ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကိုမပက်ကြဘူး။ ရေကုန်ပါတယ်ကွာ၊ မပက်ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ သူတို့ထဲက ချာတိတ်တစ်ယောက်ရဲ့အသံကိုသာ ငါကြားရတယ်။

ငါ ဝမ်းနည်းလာတယ်။ ငိုချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်သာဆိုရင်တော့ ငါ အော်ငိုမိမှာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်ပြုမခံရတာလောက် ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ။

အဲလိုနေတုန်း ငါ့ရှေ့မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီးလာနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့လူကို ကြည့်မိမှ ငါ ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့လူက အသက် ၅၀ လောက် ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ထားတဲ့ပုံကတော့ တော်တော်ကို ကြောင်တယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆံပင်လေးကို ကြက်တောင်လို စုစည်းထားတယ်။ မျက်နှာ

တစ်ခြမ်းကို မိတ်ကပ်လိမ်းထားပြီး တစ်ခြမ်းကို အိုးမဲသုတ်ထားတယ်။ လည်ပင်းမှာ ကလေးတွေစို့တဲ့ ချိုလိမ်လေးကို ဆွဲထားလို့၊ ငါးမန်းပုံ ဒီဇိုင်းရိုက်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်ကို ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ဆိုက်ကားနောက်မှာ နို့ဆီခွက်တွေ ကြိုးနဲ့ဆွဲထားတဲ့အတွက် ဂလုံ ဂလင်နဲ့ အသံတွေ မြည်နေတယ်။

စောစောက ငါ့ကို ရေမပက်တဲ့အဖွဲ့ဟာ ပြေးလာပြီး အဲဒီ ဆိုက်ကားဆရာကို ရေတွေရွဲနေအောင် လောင်းကြတယ်။ အပျိုမက လည်း ရေပုံးကိုဆွဲပြီး ရေပက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

‘အောင်မာ... ချစ်ချစ်က ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ဆော့နေတာ ပေါ့လေ၊ အပြန်မှာ ထမင်းမကျန်ရင်တော့ အသိပဲ’

အပျိုမကို ဆိုက်ကားဆရာက နောက်လိုက်တယ်။ အပျိုမ ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားတယ်။ နောက် ရေပုံးကို အရှိန်နဲ့လွှဲပြီး ဗွမ်းခနဲ ဆိုက်ကားဆရာကို ပက်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ကနေ ခြေထောက်အထိ ဆိုက်ကားဆရာတစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုရွဲသွားတယ်။ မျက်နှာမှာ စိုနေတဲ့ ရေတွေကို လက်နဲ့သပ်လိုက်ရင်း ဆိုက်ကားဆရာ အဘိုးကြီးက...

‘ဩ...’ အချစ်က မေတ္တာရေစင် ဖျန်းတာပေါ့လေ ဟုတ်လား’ လို့ ဆက်နောက်နေတယ်။ ကလေးတွေက နှာဘူးကြီးလို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

ငါ ပြုံးပြီး ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေစိုရွဲနေတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာကို ကြည့်ရင်း ငါ အားကျလာတယ်။ ငါလည်း သူ့လို ရေစိုချင်လိုက်တာ။

ဆိုက်ကားဆရာက သူ့ဆိုက်ကားကို ဆက်နင်းသွားတယ်။ ဆိုက်ကားနောက်က ဆွဲထားတဲ့ နို့ဆီခွက်တွေဟာ ဂလွမ် ဂလွမ်နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မြည်နေတယ်။ ကလေးတွေဟာ နောက်ပြောင် အော်ဟစ်ရင်း ဆိုက်ကားနောက်က ပြေးလိုက်နေကြတယ်။

တွေးပြီး ငါ ရပ်နေမိတယ်။ ခဏနေမှ...

‘ဗျို... ဆရာကြီး ဆရာကြီး’လို့ အော်ခေါ်ရင်း သိပ်မဝေးသေးတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားလိုက်တယ်။

ငါ့အသံကြားတာနဲ့ အဘိုးကြီးက ငါ့ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ကို ငါမီလာတယ်။

‘ဘာလဲ၊ ဆိုက်ကားငှားမလို့လား၊ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကျုပ်ဆိုက်ကားမလိုက်ဘူး’

သူက ခပ်တည်တည်ပြောတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငါနည်းနည်းတော့ လန့်သွားတယ်။ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ ငါ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆိုက်ကားနဲ့ ရေပက်ခံလိုက်ချင်လို့’

အရဲစွန့်ပြီး ငါပြောလိုက်တယ်။ သူက ရေတစ်စက်မှ မစိုသေးတဲ့ ငါ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေတယ်။ နောက် မေးကိုလက်နဲ့ပွတ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်တယ်။ ခဏကြာမှ...

‘လိုက်ချင်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့လိုက်ရင် ဗရတ်ကျလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ငါ ရယ်ချင်သွားတယ်။ ကနေ့ ငါတွေ့ခဲ့သမျှ လူတွေထဲမှာ အကြောင်ဆုံး၊ ဗရတ်အကျဆုံး လူတစ်ယောက်က ဒီလိုပြောတာနဲ့ မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိတယ်။

‘ရပါတယ်’လို့ ရယ်ရင်း ငါ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

တမင်ခပ်တည်တည်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဆိုက်ကားပေါ် ငါ တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူက ဆိုက်ကားကို နင်းလိုက်တယ်။ ဆိုက်ကားနောက်က နို့ဆီခွက်တွေဟာ တဝှမ်းဝှမ်းမြည်ရင်း ဆိုက်ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်လာကြတယ်။

ခဏပဲ ကြာလိုက်တယ်။

ဗွမ်းခနဲ အသံနဲ့အတူ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးလျက်ထုံကျည်ပြီး

ရေတွေ စိမ့်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ငါ ရေပက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ငါ့အဖို့ ကနေ့တစ်နေ့လုံး ပထမဆုံးအကြိမ် ရေပက်ခံလိုက်ရတာပါပဲ။ ရေခဲရေနဲ့ ပက်တာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် ထုံကျဉ်သွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နွေးသွားတယ်။ အားအင်တွေပြည့်လာသလို ငါ ခံစားလိုက်ရတယ်။ စောစောက အားငယ်တာတွေ၊ အထီးကျန်နေတာတွေ ပျောက်ပြီး ရင်ထဲမှာ မြူးကြွလာတယ်။ ရေစိမ့်နေတဲ့ ငါ့အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေကို ကြည့်ပြီး ငါ ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ငါတို့ကို ရေပက်လိုက်တဲ့ ကလေးက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေတယ်။

ငါ ပျော်လာတယ်။

အဲလိုနေတုန်း ငါတို့ဆိုက်ကားဘေးက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာနဲ့ အော်စဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နောက်ကျသွားပါပြီ။ ဆိုက်ကားနင်းနေတဲ့ ငါ့ဆရာ အဘိုးကြီးရဲ့ အသံကွဲကြီးက ငါ့ထက်စောပြီး ထွက်သွားတယ်။

‘အနီလေးလည်း ဖိမ်ပဲ၊ အဝါလေးလည်း ဖိမ်ပဲ’

ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့မျက်နှာဟာ အိမ်က ထွက်လာခါစနဲ့ မတူတော့တာတော့ သေချာမှာပဲ။

ကျော်စွာထက်

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ (၁၉၈၂)

ရေသံသရာ

ဝိသုဒ္ဓိ

ဝိသုဒ္ဓိ

မိတ်စေ့ထွက်ပေါက်စာသူများ

ဇေယျာလင်းဝေ

(၁)

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးသည် ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက် တောကြီးကတော့ နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင်ပင် ပိန်းပိတ်နက်ရှိုင်းနေ မြဲသာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုချင်တဲ့သစ်ပင်ကတော့ တစ်စတစ်စ ရှားပါး မျိုးသုဉ်းလာပြီကောလေ။

စမ်းချောင်းအနီး သစ်ပင်ကိုမှီပြီး သူ မောမောဖြင့် ထိုင်ချလိုက် သည်။ ဒီနေ့လည်း တစ်နေကုန်ပြီပဲ။ သူ လိုချင်တဲ့သစ်ပင် တစ်ပင်မှ မတွေ့ရသေး။ တချို့အပင်အိုတို့ခမျာ သေကြရှာပြီ။ တချို့လည်း မသေသေးပေမယ့် အသီး မသီးနိုင်စွမ်းတော့။ ဪ... သူတို့တစ်တွေ ရဲ့ သောင်းကျန်းမှုတွေကြောင့်ပေါ့။

သူ ထိုင်ရာက ထပြီး စမ်းချောင်းရေကို အဝသောက်၊ မျက်နှာ သစ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်လိုက်သည်။ အခုတော့ သူ့အတတ်နဲ့သူ စူးရ ပြီလား မသိ။ အစကတည်းက ဒီလို ဒုက္ခခံစားရမယ်မှန်းသိရင် နောင်တဖြစ်ရပြီ။ ပူလောင် တောင့်တနေရပြီ။ တော်လော်ဆိုးတဲ့

ဝေဒနာပါလားလေ။ သူ ဘာနဲ့ စိတ်ဖြေဖျောက်ရမလဲ။ စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေသည်။ ဒီအပင်မှ မရရင် မဖြစ်။ တခြားနည်းနဲ့ သူ မတတ်နိုင်။

အရေးထဲ ဗိုက်က ဆာလာပြန်သည်။ ဆာပြီပေါ့။ မနက်က ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး အဝတီးခဲ့တာက လွဲလို့ ဘာမှ ထပ်မစားရသေး။ တစ်နေကုန် သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေနေမိသည်ပဲ။

စမ်းချောင်းမှပြန်တက်ပြီး သူ ငှက်ပျောတောထဲ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။ ငှက်ပျောတော ပေါသလောက် ငှက်ပျောပင်နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ သူတို့ လိုချင်တာကျတော့ ရှားပါးလှပြီကော။

အင်း... ဗိုက်ဆာတာထက် စိတ်ဆာတာက ပိုဆိုးလို့နေပြီ ကွယ်။

*

(၂)

‘ဟား... OK ဗဲရီးဝွတ်၊ ယေချ်ရ်... ချစ်လေး... Baby ကိုယ်လာပြီဟေ့’

သူ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးစွာ ပျော်မြူးပြီလေ။ ဒီနေ့တော့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်လေစွ။ နေ့လယ် မွန်းတည့်မှာပင် သူလိုချင်တဲ့အပင် ကို တွေ့ရချေပြီ။ အနီးရောက်မှ သေချာကြည့်လိုက်တော့ အသီးက အခုမှ သီးကင်းစအရွယ်ပဲ ရှိသေး။ မတတ်နိုင်တော့။ ဒါနဲ့ပဲ ဖန်တီး ရမှာပဲလေ။

အရွယ်ရောက်ပြီး မှည့်ဝင်းလှပလာအောင် စောင့်နေလို့က တော့ သူများ လက်ဦးသွားလိမ့်မည်။

ဒီလိုပဲ ကိုယ်ကချိန်လိုက်၊ ရည်ရွယ်လိုက်နဲ့ မွေးပြီး အလှကြည့်

ထားတာလေးတွေက သူများနောက် ပါပါသွားတာ များလှပါပေါ့။

သူ အသီးဖူးလေးကို အာသာငမ်းငမ်း လျင်မြန်စွာ ခူးဆွတ် ယူလိုက်ပြီး မက်မက်မောမော မွေးကြူလိုက်သည်။

‘အား... ဝမ်းကဏ်၊ တူးကဏ်၊ သရီးကဏ်၊ ချစ်လေး...’

သူ ရွှင်မြူးနေလေပြီ။ အပင်နေရာကိုလည်း သေချာမှတ်ထား လိုက်သည်။ ရှားရှားပါးပါး ဒီတစ်ပင်တည်းသာ။ သူ ဒီကိုရောက်ရှိ ခါစ ယခင်ကလို တောထနေအောင် မပေါက်ကြတော့။

သူ အသီးဖူးလေးကို ရင်ခွင်မှာ အပ်ပြီး ပွေ့ဖက်ရင်း သူ့ဗိမာန် ဌာနေဆီ မြန်းခဲ့ကော့သည်။

သူ ရွှင်မြူးစွာ သီချင်းပင် ညည်းဆိုသွားသေးတော့သည်။

‘မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင် ဘာတွေလုပ်မလဲ စဉ်းစားပါ။
မင်းကို ငါက အနမ်းလေးပေးရင် မင်းစိတ်ဆိုးမှာလား။’

မင်းကို ငါက နား... နား... နား... နာ... မင်းကို ငါက
နား... နား... နား... နာ...’

ဪ... သူ့ခမျာ ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့လည်း
လေ။

✱

(၃)

‘မင်းကို ငါက နား... နား... နား... နာ... မင်း စိတ်ဆိုး
မှာလား’

‘ဖြန်း...’

‘အား...’

သူ့အတွေးနဲ့သူ ရွှင်မြူးစွာ ဌာနေဆီမြန်းလာစဉ် သူ အရိတ်

ခံလိုက်ရပါပေါ့။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြတ်နိုးစွာ ရင်မှာအပ်နှင်း ယုယ ထွေးပွေ့လာတဲ့ သူ့အချစ်ဖူးအသီးလေး အောက်ပြုတ်ကျသွားရှာသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်လည်း နာကျင်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရန်သူ တော် ဇော်မူးက သူ့အချစ်ဖူးလေးကို မြေမကျခင် စွေခနဲ ဖမ်းယူပွေ့ ဖက်ပြီး ပြေးတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဇော်မူး၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပြန်ပေးစမ်း... ငါ့အသည်းလေးကွ၊ မင်း မတရားမလုပ်ပါနဲ့’

‘အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး ကိုယ့်လူ’

‘ဘာကွ... အောင်မာ... ငါ့မှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း နေတိုင်း လျှာထွက်အောင် ရှာထားရတာကွ၊ ပြေးနိုင်ရင် ပြေးစမ်း ဇော်မူး၊ မိလိုက်တော့ မင်း အသေပဲ’

သူ့နောက်က ဒေါသတကြီး ပြေးလိုက်ရင်းအော်သည်။ ရှေ့က ဇော်မူးကလည်း သစ်ပင်တွေ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကွေ့ပတ်ပြီး ကောင်း ကင်လေလမ်းပေါ် ပြေးနေသည်။ ဇော်မူးက သေရည်မူးသမား ဆိုပေ မယ့် သူ့ထက်ပိုပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဇော်မူး၊ ရပ်စမ်း’

‘လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ပေါ့ ဝဲစားအိုကြီးရဲ့၊ ဝဲစားပြီး သေခါနီး ကြီးကများ’

ဝဲစားအိုကြီးလို့ အလှောင်ခံလိုက်ရတော့ သူ ပိုပြီး ဒေါသ ထွက်လာသည်။ လိုက်ရင်း ကြာတော့ သူ မောပန်းလာသည်။ ဟုတ် သည်ပဲလေ။ သူ အိုစာလှပြီကော။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို မလွန် ဆန်နိုင်။ ဇရာနဲ့မရဏဆီကို တဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ရှေးရှုပြီး သွား နေရသည်ပဲလေ။

လိုက်ရင်းနဲ့ မောလာတော့ သူ မြေပြင်ပေါ် လျှောကျနားနေ

ရတော့သည်။ ဇော်မူးက သူ့အချစ်ဖူးလေးကို တုတ်တံနဲ့ တို့မြှောက် ပြပြီး ကများပင် ကသွားသေးတော့သည်။

ဒေါသမီးတောက်လောင်ရင်း သူ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စွာ မောပန်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

*

(၄)

‘ချစ်လွန်းလို့ပါ ကလေးရယ်၊ မငိုပါနဲ့ လှပါတယ်ဆိုကွယ်၊ ကလေးပျော်အောင် ကိုကို ကပြမယ်၊ တူနွယ် တယ်နွယ် ဗျောင်နောင်’

ဇော်မူး ပျော်မြူးစွာ ဇော်ကကရင်း ပျံသန်းလာစဉ် ဇော်မူး တုတ်တံနဲ့ တို့ထိမြှောက်ကစားလာတဲ့ အသီးဖူးလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ က ဆွဲယူလိုက်သလို အဝေးလွင့်ပါသွားတော့သည်။ ပျော်မြူးနေတဲ့ ဇော်မူး အမူးလည်း ပြေသွား၏။ မျက်လုံးပြူးပြူးက နဂိုထက်ပိုပြ လာပြီး...

‘ဘာကောင်လဲကွ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဓားပြလက်က ထပ် ပြီး သူ့ဝှက်လုတာလားကွ၊ ဟေ...’

ဒီလို ဇော်မူး အော်တော့ ကျွန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးထိပ်ဖျားမှ အသံတစ်သံထွက်လာသည်။

‘အေးဆေးလှည့်ပြန်စမ်း ဇော်မူး၊ မင်း ငါ့ဌာနေကို ကျူးကျော် လာလို့ ဒီပစ္စည်းလေး ငါ့ဆီအပ်ခဲ့တော့၊ သွား...’

‘အောင်မာ... အောင်မာ... ဘယ်သူလဲလို့၊ တမာသီး ဆရာ ကြီးကိုး၊ ဟား... ဟား... ဇော်မူးကို ဘာများထင်လို့ အမိန့်ပေးရ တာလဲ’

‘တပသီပါကွ... မင်းက လူမြင်ရင် လှောင်ဖို့ပဲ၊ ဟေ့ကောင် ဇော်မူး၊ မင်း ကြိုက်တတ်တဲ့ သေရည် သောက်နိုင်သလောက်ပေး

မယ်၊ ငှက်ပျောဝိုင်၊ စပျစ်ဝိုင်၊ လိမ္မော်၊ ရှောက်ပေါင်း၊ မက်မန်း၊
အိုက္က... မျိုးစုံပဲ၊ ငါ စပါယ်ရှယ် စိမ်ထား၊ နှပ်ထားတာ ရှိတယ်ကွ၊
ပြီးတော့...

‘တော်... တော်... တမာသီးကြီး၊ ဘာလဲ... တမာသီးခိုင်
ပါ တိုက်သတ်ဦးမလို့လား၊ မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကလေးကို ကျုပ်
ပြန်ပေးပါ၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်လို့ စကားနဲ့ပြောနေတာ၊
ဘယ်နှယ်ဗျာ... လူကြီးတွေက လူကြီးတွေလို နေမှပေါ့ဗျ’

‘တယ်လေ... ငါ...၊ အမူးသမား၊ ကစော်သမားကများ၊
ရောက္က...’

‘အား...’

တမာသီးဆရာကြီး တပသီက ပုတီးနှင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်တော့
ဇော်မူး ကိုးရိုးကားရား အောက်ပြုတ်ကျသွားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဇော်မူး
ကလည်း ဇော်မူးပဲလေ။ ဘယ်ရမလဲ။ မြေပေါ်အကျ ကျွန်းပင်ကြီး
ကို တုတ်နဲ့ရိုက်ချလိုက်ရာ...

‘ဖျောင်း... ဝုန်း... အုန်း...’

‘အား...’

ကျွန်းပင်ကြီး အမြစ်ပါကျွတ်ထွက် လဲကျသွားသည်။ တမာ
သီးဆရာကြီး တော်တော်နာသွားပုံဖြင့်။ ဒေါသတကြီး ကျွန်းကိုင်း
တစ်ကိုင်း ချိုးယူပြီး ဇော်မူးကို ရိုက်၊ ဇော်မူးကလည်း တုတ်နဲ့ပြန်
ရိုက်၊ သူတို့ ဖိုက်တင်ပလေးကြလေပြီကော။

‘ငါလည်း လာပြီကွ၊ ဇော်မူး မင်း သေဖို့ပြင်’

နောက်က လိုက်လာတဲ့ ဝဲစားအိုကြီး ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကလည်း ဇော်မူး
ကို ဝင်လုံးတော့သည်။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဇော်မူး အရေးနိမ့်စေ
ပြုလာချိန်...

‘အောင်မာ... ဟိုမှာ ဝဲစားကြီးနဲ့ တမာသီးကြီးက တို့ညီ
နောင် ဇော်မူးကို ဝိုင်းဖဲ့နေကြပါလားဟ၊ ယား...’

‘ဟေ့... ဇော်မူး၊ တို့ လာပြီကွ’

ဇော်မူးဘက်ကလည်း စစ်ကူရောက်လာချေပြီ။ ဇော်မူးအစ်ကို ဇော်ရှူးနဲ့ ဇော်ဘူးတို့ပင်တည်း။ ဒီတော့ ပွဲက ပိုပြီးကြမ်းလာသည်။ ဒါတင်မက ဆူညံသံကြားက စုရုံးရောက်ရှိလာကြတဲ့ တမာသီးဆရာ ကြီးရဲ့ တပည့်များ၊ ဝဲစားအိုကြီးရဲ့အဖွဲ့များကလည်း သူတို့ဆရာသမား များဘက်က ဝင်ရောက်ဆော်ကြ နှက်ကြရာ...

ဟိမဝန္တာတောကြီးထဲမှာ တဝန်းဝန်း တအုန်းအုန်းနဲ့ ပြောင်း ဆန်နေတော့သည်။ သစ်ပင်များ လဲကျကျိုးပြတ် အမြစ်ပါကျွတ်ထွက် သည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များ ကြေမွအက်ကုန်၏။

ပထဝီမြေကြီး ငလျင်လှုပ်သလို တုန်ခါနေတော့သည်။ ဆူနာမီရေလှိုင်း၊ နာဂစ်မုန်တိုင်းထက်ပင် ဆိုးရွားလှစွာ၏။ ကျေးငှက် တိရစ္ဆာန် သားရဲကောင်များ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးကြရလေပြီကော။

*

(၅)

အားလုံး အားလုံး ဒဏ်ရာအနာတရကိုယ်စီနဲ့ မြေပြင်ပေါ် လဲကျနားနေကြပါပေါ့။ သူတို့ လေသိုင်းချလို့ ပြီးသွားပြီ။ တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ရင်း သူတို့အားလုံး လိုလားကြတဲ့ သူယောင်မယ်ပင် အသီး အခိုင် အဖူးချစ်ချစ်လေးလည်း ကျွန်းပင်ကြီးပိပြီး ကြေမွပျက်စီးခဲ့ ပြီပဲ။ သေဆုံးသွားတဲ့ သူယောင်မယ်လေးကို ကြည့်ပြီး သူတို့ တရား သံဝေဂ ရနေမိကြပြီ။

လူတွေ လူတွေ တချို့ကတော့ သူတို့ကို ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ပင် နေရာပေးပြီး ပင့်မြှောက်ခေါ်ဆောင် ပူဇော်ပသကြရှာလေရဲ့။ ဪ... တကယ်တော့ သူတို့အကြောင်း မသိသေးလိုက်နဲ့။ တကယ်

တော့ သူတို့မှာ ကိုယ့်အတ္တအတက်နဲ့ ကိုယ်ပြန်စူးမိပြီး အခုလို အရူး
တစ်ပိုင်း အရိုင်းဒုက္ခတွေ ခံစားနေရခြင်းသာ။

ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တရားအဆုံးအမနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက
လွတ်မြောက်ကြောင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းစဉ်၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ အာနာ
ပါနတို့ ရှိပါလျက် မကျင့်ကြံဘဲ လွဲမှားစွာ နောင်ပွင့်မယ့် အရိမေတ္တယျ
ဗုဒ္ဓကိုမှ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ချင်မိခဲ့ကြလေတဲ့ သူတို့ အခုတော့
သူတို့ဘဝက ဒုက္ခ။

အသက်ရှိသမျှ ဒီဆန္ဒကို မျိုသိပ်မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ သက်
တမ်းရှည် နုပျိုနေလေတော့ ဒီဆန္ဒစိတ်က သိပ်တက်ကြွလေပေါ့။
ပုထုဇဉ် လူသတ္တဝါတွေထက်တောင်မှ ပိုဆိုးလှတဲ့ သဘာဝဆန္ဒကြီး
ကို ပိုင်ဆိုင်ရပါပေါ့လား။ ဒီအတွက် သူတို့မှာ ငှက်ပျောဖူးသေတ္တာ
ခပ်ဆင်ဆင် သူယောင်မယ်ပင်သီး အဖူးကြီးတွေကိုသာ အားကိုးနေ
ရပေါ့။

လူတချို့ကတော့ သူတို့ကို သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့လား
လေ။ တကယ်တော့ သာသနာပြုနေကြတာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် လူပုဂ္ဂိုလ်
တွေသာ မဟုတ်လား။ သူတို့မှာတော့ ဒီဆန္ဒအတွက်နဲ့ပဲ ဒုက္ခသံသရာ
ထဲ တဝဲလည်လည်ရယ်ပါလေ။

သူတို့အတွက် သူယောင်မယ်ပင်က ရှားပါးမျိုးသုဉ်းလုနီးပြီ။
မျိုးစေ့ချ စိုက်ပျိုး၊ ကိုင်းကူးကိုင်းဆက် စိုက်ပျိုးလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ရုက္ခဗေဒ
ထူးခြားသစ်ပင်။

ကမ္ဘာကြီးပူဇွေးလာမှု၊ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှုတွေနဲ့အတူ
သူတို့ရဲ့ အားကိုးရာ ဒီအပင် မျိုးပြုတ်တော့မှာလား။

သူတို့ နောင်တော့ နောင်တော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေတုန်းကတော့
ဘုရင့်နန်းတော်က မိဖုရားတွေဆီသွားပြီး ဖောက်ပြားကြပါသတဲ့။
တာနောယက္ခိုက်ဘီလူးရဲ့ အာခံတွင်းထဲ ကြွတ်နဲ့ထည့်ဝံ့ထားတဲ့ မိန်းမ
ကိုတောင် ရေချိုးဆင်းနေတုန်းအခိုက်မှာ ရအောင် ကြာကူယီရိုက်နိုင်

ခဲ့လေ၏။ အဖိုဆိုရင် ယင်ဖိုမှ မသန်းရလေအောင် တစ်ပင်တိုင်နန်းမှာ ဘုံမြင့်စံဘဝနဲ့ထားတဲ့ ထိပ်ထားကလျာတစ်ပါးကိုလည်း သူတို့ရဲ့ နောင်တော် နောင်တော် ကိုကိုဇော်ဂျီတစ်ပါးက သားလေးမွေးအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။

အစကတော့ လူနဲ့က ညှိလွန်းလို့ အနားတောင် မကပ်နိုင်ဆို ပေမယ့် အရက်သမားများလို ငတ်ပြတ်လာတော့လည်း ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူး ပြီးရောပဲပေါ့။ အခု သူတို့လည်း နောင်တော်တွေလုပ်ဖို့သာ ရှိတော့ သည်ပဲ။

အခုတော့ သူတို့ ဒီလောကဆီ ပေါက်မြောက်ရောက်ရှိလာသူ နည်းသွားပြီ။ မရှိသလောက် ရှားခဲ့ပြီ။ မရှိမှပဲလေ။ သူတို့ ဒီအရေ အတွက်နဲ့တောင် ဒုက္ခရောက်နေကြပြီပဲ။ ရန်ပွဲက ခဏခဏဖြစ်နေ ရ၏။

ခေတ်ချင်းလည်း မတူတော့ပြီ။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလမ်းကို လိုက် စားလျှောက်လှမ်းသူတွေ နည်းသွားပြီ။ အခေါက်တစ်ထောင် ရွတ်ဖတ် ရတဲ့ လမ်းစဉ်ဂါထာတစ်ပုဒ်ရဲ့ တတိယအပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကိုလည်း ပုဂံ ခေတ်ကတည်းက သာသနာပြုမထေရ် ရှင်အရဟံ ဖျောက်ဖျက်ပြုပြင် ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ တရားဟောပြောပို့ချ ဆုံးမခဲ့ကြပြီလေ။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေး လှတဲ့ ဒီလမ်းကို လိုက်စားရင်လည်း လိုက်လေဝေးလေသာ ရှိတော့ မည်။ ထူးရင် ထူး၊ မထူးရင် ရူးဖို့သာပြင်ပေတော့။

အင်္ဂါရတ်ဖိုထိုးထားတဲ့ ဓာတ်လုံး ပါးစပ်မှာ ငုံပြီး အိမ်အပေါ် ထပ် တံခါးပေါက်က ရှေ့ထွက်ရပ်ပြီး ခုန်ချပြလိုကတော့ ထွက်ရပ် ပေါက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ထွက်ရပ်ပြီး ခုန်ချမှ တော့ ပေါက်ရုံမက ဂေါက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ချောင်တောင် တောင် ဖြစ်သွားတော့မပေါ့။ ရူးရင် ရူး၊ မရူးရင် သေဖို့သာ ရှိတော့ သည်။

(၆)

ဒါတွေ ဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားတွေးတောမိပြီး သူတို့အားလုံး တရားသံဝေဂ ရနေကြသည်။ ဒီဆန္ဒအတွက်၊ ငှက်ပျောဖူးသဏ္ဌာန် ပုံစံက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သက်ရှိမိန်းမပျိုအရွယ် ဒီသူယောင်မယ်သီး အဖူးအခိုင်အတွက် သူတို့အချင်းချင်း အခုလိုရန်ပွဲတွေ ခဏခဏဖြစ်နေ ရသည်။ သိသိရက်နဲ့ မဖြစ်လို့ မိုက်နေ ဖိုက်နေရတဲ့ သူတို့ဘဝ။

‘ဝိုး... ဝေါ... ဝရူး... ဝုန်း... အုန်း...’

ကောင်းကင်က ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြီးနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျလာတော့ သူတို့အားလုံး ထရပ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲသံတွေကြောင့် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန် သားကောင် တို့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးသထက် ပြေးနေရတော့၏။

‘ဟာ... ဘာကြီးလဲဟ’

သူတို့ အလျင်အမြန် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြတော့ လေယာဉ် ပျံတစ်စင်း နှစ်ပိုင်းကွဲပြီး မီးလောင်နေတာ တွေ့ရသည်။

‘ဝုန်း... အုန်း...’

ထပ်ပြီး ပေါက်ကွဲပြန်တော့ သူတို့အားလုံး ဝိုင်းပြီး မီးကိုငြိမ်း သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်အပျက် တစ်ခြမ်းထဲမှာ လူနှစ် ယောက် ပုံပျက်ပန်းပျက် သေဆုံးနေတာ မြင်ရသည်။ တခြားအခြမ်း ထဲမှာတော့ လူမတွေ့။ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ သေတ္တာများ၊ အိတ် များ တွေ့ကြရသည်။ စစ်မြေပြင်တစ်နေရာ သွားပို့မယ့် လေယာဉ်မှန်း သူတို့ သိလိုက်ကြသည်။

‘ဟာ... ပွပြီကွ၊ ပွပြီ... ဟား... ဟား... ဟား... ချစ်လေး၊ Baby ယေရ်ချီ...’

‘ဟာ... ဒီကောင် ဘာကြောင်တာလဲ’

ဇော်ရူးနဲ့ ဇော်ဘူးတို့က ဇော်မူးဆီ အပြေးသွားကြည့်လိုက်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရသည်။

‘ဟာ... ဗဲရီးငွတ်၊ OKဟား... ဟား...’

‘ဟန်နီ... အိုး... မောင့်မာရီယာရယ်’

သူတို့ပုံစံတွေကြောင့် တခြားအခြမ်းပျက်ထဲ ကြည့်နေတဲ့ ဝဲစားအိုကြီးနဲ့ တမာသီးဆရာကြီးလည်း လာကြည့်ကြတော့ အဘိုးကြီးနှစ်ပါးလည်း ဝမ်းသာအားရ...

‘ဟာ... အများကြီးပါလား ဟရို၊ ဟေ... ဟေ... အသည်းလေးတွေ၊ အသည်းလေးတွေ’

တမာသီးဆရာကြီးရဲ့ တပည့်များ၊ ဝဲစားအိုကြီးရဲ့ အဖွဲ့များလည်း အဖြစ်မှန်ကို သိပြီး အားလုံး ဝမ်းသာနေကြရလေပြီပဲ။

‘ဟ... ဟ... မလုပါနဲ့ကွ၊ ရမှာပါ... အများကြီးပဲဟာကို၊ သုံးမကုန်ဘူး’

‘ပေး... ပေး... ပေးပါဦးဗျ’

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ ရန်မဖြစ်ကြပါလေတော့။ ဘိုမရုပ်ကြီးတွေက ချောချောလှလှ တစ်တစ်ရစ်ရစ်နဲ့ အများကြီးရယ်လေ။

သေတ္တာများ၊ အိတ်များထဲမှ လေမှုတ်ရုပ်များကို ဆွဲဆွဲထုတ်ယူပြီး သူတို့ပါးစပ်နဲ့ပဲ တဖူးဖူးမှုတ်နေကြသည်။

‘မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင် ဘာတွေလုပ်မလဲ တွေးကြည့်ကွာ၊ မင်းကို ငါက အနမ်းလေးပေးရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား’

‘အာဟား... အာဟား...’

‘ရေချိုရ်... ခမ်းမွန်... ဘေးဘိ’

‘အိုး... ယက်စ်... အား...’

‘မင်းကို ငါက နား... နား... နား... နား... မင်းကို ငါက နား... နား... နား... နား... မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား’

သိပ်ခေတ်မီတဲ့ သူတို့။ Hip Hop သံချပ်သီချင်းများပင် ဆိုကြလေ၏။

‘တူနယ်... တယ်နယ်... ဗျောင်... နောင်...’

ဇော်မူးက ဘိုမရပ်ကြီးတွေကို တုတ်တံနဲ့တို့ထိမြှောက်ကစားပြီး ဇော်က ကနေတော့ သူတို့လည်း သံဖြိုင်သီချင်းဆိုလိုက်မိကြလေသည်။

‘အိစက်ညက်ညောတဲ့ သဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ် x x x အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ် x x x’

ဪ... ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း သူတို့လောက သူတို့ဘဝက ပျော်စရာအတိ။

စစ်မြေပြင်တစ်နေရာမှ အမေရိကန်စစ်သားများအဖို့တော့ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျကြောင်း သတင်းက ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ပါဘိ။

ဇေယျာလင်းဝေ

* ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတို့၏သဘာဝဖြစ်စဉ်၊ ဟိမဝန္တာမှ သူယောင်မယ်ပင်၏ ရုက္ခဗေဒဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းကိုးစာရင်း...

၁။ အဒိကပ္ပကျမ်း စာ(၇၅/၈၂)

၂။ မဟာသုတဒီဇနီ (တတိယတွဲ)

၃။ ထွက်ရုပ်လမ်း (မောင်သိန်းလှိုင်(ကလောင်ရှင်)ဘာသာပြန်)

၄။ The Cult to of Alchemy; by Maung Htin Aung

၅။ တာနောယက္ခိုက် သမုဂ္ဂဇာတ် (နာယကနိပါတ်တော်

အမှတ်စဉ် ၄၃၆)

မောင်ဖြူမောင်
(ဘကြီးလေး)
မှတ်သားလောက်ပါသည်

မှတ်သားလောက်ပါတယ်

မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)

ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်မောင်လေးပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဆိုရင်တော့ မသိသူ ခပ်ရှားရှားပါ။ အရင်ကတော့ ရှေ့နေလုပ်တယ်။ အခုတော့ သဇင်တည်းခိုခန်း မန်နေဂျာပေါ့ဗျာ။ ရှေ့နေလုပ်တာထက် စာရင် တည်းခိုခန်းဖွင့်တာက ပိုကိုက်တော့ ရှေ့နေအလုပ်လည်း မေ့ကုန်ပါပြီဗျာ။

တည်းခိုခန်းဆိုတာက လူပေါင်းစုံ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ၊ အတွေ့အကြုံကလည်း ပေါင်းစုံဆိုပါတော့ဗျာ။ စာရေးဆရာဆိုရင်တော့ ရေးစရာပေါင်းစုံ ရနိုင်တယ်။ ကြုံတုန်းလေး တည်းခိုခန်းအတွေ့အကြုံ လေးတွေ ဖောက်သည်ချပါရစေ။ တစ်ရက် နေ့လယ်ခင်းလောက်မှာ လူငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တည်းခိုခိုလို့ဆိုပြီး လာကြတယ်။ သူတို့ မှတ်ပုံတင်တွေ တောင်းကြည့်လိုက်တော့ နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့က လိပ်စာဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း တစ်မြို့တည်းပဲ။ သမီးရည်းစားလား၊ ညားခါစလား တစ်ခုခုဗျေ၊ ဗျာ။ ဒါကတော့ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခု

ကို နေရာချပေးလိုက်တယ်။ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။ သိပ်မကြာဘူး၊ ကောင်ကလေးက ပျာယိးပျာယာနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ကောင်တာက စာရေးနဲ့ တီးတိုးပြောပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့...

‘မန်နေဂျာကြီး စိပ်ပုတီးရှိသလား’တဲ့။

ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွားတယ်။ သူက တကယ်ပြောနေမှန်းသိတော့ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း အားရင်ပုတီးစိပ်တတ်တော့ အံ့ဆွဲထဲမှာ စိပ်ပုတီးက အဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ ဒါနဲ့...

‘အေး... ရှိပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို ခဏပေးပါ’

ကျွန်တော်က အံ့ဆွဲထဲက စိပ်ပုတီးကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက စိပ်ပုတီးကို ယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စိပ်နေတယ်။ ၁၅မိနစ်လည်း မပြီးဘူး။ နာရီဝက်နဲ့လည်း မပြီးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေတယ်။ စိပ်ပုတီးက နောက်မှစိပ်လည်း ရတာပဲ။

ဒါလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုနေတာ ပါလိမ့်လို့။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ စိပ်ပုတီး ပြန်လာပေးတယ်။

‘မန်နေဂျာကြီး ကျေးဇူးပဲ’

ကျွန်တော်ကလည်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

‘မင်းကွာ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အဲဒီတော့မှ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...

‘ကျွန်တော်က အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေတာ၊ အဓိဋ္ဌာန် ပျက်သွား

မှာစိုးလို့' ပါဗျာတဲ့။

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာတော့ 'ဪ... မှတ်သားလောက် ပါရဲ့' လို့။

ကြုံတုန်း နောက်တစ်ခုလောက် ဖောက်သည်ချပါရစေဦး။ တစ်ရက်မှာ အသက် ၅၀ ကျော်လောက် လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အသက် ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်လောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာတည်းကြတယ်။ မြေလတ်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့ကပါပဲ။ မှတ်ပုံတင်တွေထဲက လိပ်စာကလည်း အတူတူပဲ။ မိန်းကလေး မှတ်ပုံတင်က အသက်မပြည့်သေးတဲ့ လူငယ်ကတ်။ သားအဖနှစ်ယောက် ခရီးသွားရင်း အချိန်လွန်လို့ လာတည်းကြတာပဲလို့ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေး မျက်နှာက တကယ့် ကလေးရုပ်ကလေး။ အသက်ကသာ ၁၅ နှစ်၊ ရုပ်က ၁၅ နှစ်လောက်ရှိမယ်တောင် မထင်ရဘူး။

ညနေပိုင်းလောက်ကျတော့ ကလေးမကလေးက တည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာတယ်။ ဒီနားမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဘယ်နားမှာရှိသလဲလို့ မေးလို့ လမ်းညွှန်လိုက်ပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေ အဘိုးကြီးက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ထွက်လာပါတယ်။ နောက်ပြီး...

'ကောင်မလေး ဘယ်ထွက်သွားတာ တွေ့မိလဲ'

'မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မေးလို့ လမ်းညွှန်လိုက်ပါတယ်'

'ဟေ... မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သွားတယ်၊ ခက်တာပဲ... ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာမဟုတ်ဘဲ မျက်စိလည်နေမှဖြင့်...'

'မလည်နိုင်ပါဘူး ဦးရဲ့၊ ဒီကနေ ရှေ့ကို ထွက်လိုက်ရင် ယာဘက်အခြမ်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကြီး မြင်နေရတာပါ၊ ဦးသမီးက ဒါလောက်တော့ လည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါပဲ ပြောလိုက်ရတယ်၊ သူ သဘောပေါက်ပါတယ်'

‘ဘာကွ... ငါ့သမီး ဟုတ်လား’

‘ဦးနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား’

‘အေးလေ’

‘ဦးသမီး မဟုတ်ဘူးလား’

‘အဲဒါ ငါ့မိန်းမကွ’

‘ဟိုက်...’

သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူချစ်လူခင်များတော့ ကျွန်တော့်တည်းခိုခန်းကို စာရေးဆရာတွေ တော်တော်များများ လာကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ စာပေဟောပြောပွဲလုပ်တော့ နေ့ခင်းပွဲလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောပြောကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေကတော့ ဘက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၊ မောင်လွမ်းနွယ်(အောင်လံ)နဲ့ သန်လျင်မောင်မောင်ဦးတို့ပါ။ နေ့ခင်းဘက် ဟောပြီးတော့ ဆရာကြီး ဘက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်နဲ့ ဆရာမ ကြူကြူသင်းက အိမ်နီးတော့ ပြန်သွားကြပါတယ်။ မောင်လွမ်းနွယ်(အောင်လံ)နဲ့ သန်လျင်မောင်မောင်ဦးတို့ကတော့ ညဘက် ကျွန်တော့်တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်ကြပါတယ်။

သန်လျင်မောင်မောင်ဦးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ဟိုးအရင်ကတည်းက ဘော်ဒါတွေဆိုတော့ တစ်ခါတလေတွေ့တုန်း ပုလင်းထောင်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် မြို့နယ်က ဧည့်ခံတာတွေက မလောက်တော့ ကျွန်တော်က ထပ်ဆောင်းပြီး ဧည့်ခံတယ်။

မတွေ့တာလည်း ကြာပြီ။ ယမကာလေးကလည်း ကောင်းအမြည်းကလည်း ကောင်းဆိုတော့ စားလိုက် သောက်လိုက် မကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ ည ၁၀:၃၀ လောက်ကျတော့ အောက်ထပ်

ကနေ ဆူညံဆူညံအသံတွေ ကြားရပြီးသိပ်မကြာဘူး။ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဘယ်သူများလဲ အောက်မေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်က စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အတွင်းရေးမှူး စာရေးဆရာ မောင်သီတာ ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတော့ ကိုသီတာ လို့ပဲ တလေးတစား ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တွေ့တော့ အံ့သြနေတယ်။ သူက လည်း ရောက်ရောက်ချင်း...

‘ကျွန်တော်ဗျာ... အိပ်ရာထဲရောက်မှ ခင်ဗျားတို့ကို သတိရ သွားတယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်သူကများ ဧည့်ခံနေကြပါလိမ့်၊ တကူးတကလာကြပြီး အဆင်မှ ပြေကြရဲ့လား၊ ငါ့မြို့ကို ရောက်လို့မှ ဧည့်ဝတ်မကျေရင် ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူတို့က ငါ့ကို ဝိုင်းတွယ် ကြမှာပေါ့လို့ တွေးမိပြီး အိပ်ရာထဲ လူးလဲထ၊ အဆင်သင့်ရှိတဲ့ အရက် တစ်လုံး ခါးကြားထိုးပြီး မြန်မြန်ရောက်အောင် ဆိုက်ကားစီးလာတာ ဆိုက်ကားခ ငါးရာတောင် ပေးလိုက်ရတယ်၊ ရော... ခင်ဗျားတို့ အတွက်’

ဆိုပြီး ခါးကြားက ပုလင်းကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူ ရောက်လာတော့၊ ဝမ်းသာသွားတယ်။ တစ်ယောက် တည်း ဧည့်ခံနေရတာဆိုတော့ စကားပြောဖော်ရပြီဆိုတော့ ပိုကောင်း တာပေါ့ဗျာ။ ကိုသီတာ ရောက်လာပြီး ထွေရာလေးပါး စကားပြော သောက်လည်း သောက်၊ စားလည်း စားနဲ့ စကားကောင်းနေလိုက် ကြရင်းက ကိုသီတာ တစ်ခုမေးတယ်။

‘ကိုမောင်မောင်လေး... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်နေတာ ကြာပြီ၊ ခင်ဗျား တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ ဒုက္ခမပေးဖူးဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ကျွန်တော်က သောကြာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်ဘက်သွားရင်း စာပေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်ရင်း ကြာနေတော့ အပြန်မှာ မိုးချုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ မိုးချုပ်ရင် အိမ်ကလူတွေလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တာနဲ့ ခင်ဗျားဆီမှာပဲ အိပ်ရင် ရပါ့မလား၊ အလကား မအိပ်ပါဘူး၊ အခန်းခပေးပြီး အိပ်မှာပါ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်မှာပါပဲ’

‘ဪ... ဒါများ ဆရာရယ်၊ ရပါတယ်... မိုးချုပ်လို့ အခက်အခဲရှိရင် လာခဲ့ပါ၊ ကူညီပါ့မယ်၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အခန်း လူပြည့်နေရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ကိုသီတာရယ်’

‘ဒါဆိုရင် ပြီးရော၊ လူပြည့်နေရင်တော့ အိမ်ပြန်အိပ်ရုံပဲပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်လည်း စကားက ကောင်း၊ သောက်လိုက် စားလိုက်နှင့် ၁၂:၃၀ လောက်ကျတော့ ကိုသီတာက...

‘ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ကြပါဦး’

ကိုလွမ်းနွယ်(အောင်လံ)က...

‘ဟာ... ဆရာက ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အိပ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခန်းတစ်ခန်းတောင် ကိုမောင်မောင်လေးက ရှင်းထားပြီးပြီ ပြောတယ်’

‘စိတ်ကူးကတော့ အတူအိပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်မှ သတိရတယ်၊ မနက်စောစော ကျွန်တော် တာဝန်မှူးကျလို့ အလုပ်ထဲသွားရမယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ။ ဒီကနေ ထသွားရင် နောက်ကျနေမှာမို့ပါ’

‘ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း လိုက်ပို့ကြတာပေါ့ဗျာ’
ဆရာမောင်လွမ်းနွယ်(အောင်လံ)က စွပ်ကျယ်အင်္ကျီချိုင်းပြတ်

နှင့်ဖြစ်ကာ ချွေးတလုံးလုံး၊ ကိုသီတာ လိုက်ပို့ခိုင်းတာက လမ်းထိပ်၊ လမ်းထိပ်မရောက်မီ မောင်လွမ်းနွယ်က မောနေပြီ။ ဒါနဲ့ သန်လျင် မောင်မောင်ဦးက...

‘ကိုသီတာ... ဒါလောက်လိုက်ပို့ရင် ကျေနပ်တော့နော်၊ လမ်းလျှောက်ရတာလည်း ကုန်းမြင့်ကြီး၊ အချိန်ကလည်း ကြည့်ဦး၊ ခင်ဗျား ယူလာတဲ့ ပုလင်းထဲက အရှိန်လေးတောင် ပြယ်သွားပြီ’
ဆရာ မောင်လွမ်းနွယ်က လေသံပျော့ပျော့လေးနဲ့...

‘ကိုသီတာ ကျေနပ်တော့နော်’

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြတော့နော်၊ ဪ... ကိုမောင်မောင်လေး ကျွန်တော် ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မိုးချုပ်ရင် ခင်ဗျားဆီ ဝင်လာခဲ့မယ်’

‘အိုကေ... စိတ်ချပါ’

ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုသီတာကို လိုက်ပို့ပြီး တည်းခိုခန်း ရောက်တော့ မောမောနဲ့ အိပ်လိုက်ကြတာ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးပဲ နိုး တော့တယ်။

အဲဒီနေ့က စပြီး ကိုသီတာနဲ့ မတွေ့တော့တာ အတော်ကြာ သွားတယ်။ တစ်ညနေ ကျွန်တော် ရေချိုးထမင်းစားပြီး တည်းခိုခန်း ရှေ့မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးနဲ့ ထိုင်နေတုန်း ကိုသီတာ ရောက် လာတယ်။ သူ့နောက်က မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း အမျိုးသမီး ခပ်ဝဝ တစ်ယောက်က ယိုယိုကလေး ရပ်လို့ အနားရောက်တော့...

‘ကိုမောင်မောင်လေး... ကျွန်တော် ဒီည ဒီမှာ အိပ်မယ်၊ ဖြစ်တယ်နော်’

‘အရင် ဆရာပြောတုန်းက မိုးချုပ်လို့ အချိန်လွန်ပြီး ပြန်လာ မှ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ အဆင်မပြေမှ အိပ်မှာဆို၊ အခုဟာက အစောကြီးရှိသေး တာ၊ အိမ်ပြန်လို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အိပ်လို့မဖြစ်လို့

ပါဗျာ’

‘ဆရာ တစ်ယောက်တည်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း ပါတယ်’

ကိုသီတာက နောက်တွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို မေးငေါ့

ပြသည်။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တစ်မြို့ တည်းသားချင်းကို လက်ခံတာပဲ။ တည်းခိုခန်းဥပဒေအရ လွန်လှပြီ။ ဆရာကိုသီတာတစ်ယောက် အခုလို မတော်တရော်တွေ လုပ်လာတာ မျိုးတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ငြင်းပယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဆရာရယ်... ဆရာတစ်ယောက်တည်း လက်ခံတာတောင် လွန်လှပြီ၊ အခုလို မတော်တရော်တွေ လုပ်လာတာမျိုးတော့ ကျွန်တော် လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာများ မတော်တရော် လုပ်လို့လဲဗျာ၊ အိမ်မှာ အိပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိလို့ ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့တာပါ’

‘ဒါဆို ဆရာနောက်က အမျိုးသမီးက...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့အတူ အိပ်မှာ’

‘အဲဒါကြောင့် မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းက အဲဒါမျိုးတွေ လက်မခံဘူး’

‘ဪ... ကျွန်တော် အခုမှ သဘောပေါက်တယ်၊ ခင်ဗျား က တလွဲတွေးနေတာကိုး၊ ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မနေ့က ကျွန်တော့်အမေနဲ့ အဖေ ရောက်လာတယ်၊ အခု ဒီမနက်ကျတော့ ကျွန်တော့်ယောက်ျားမတွေရော၊ ခယ်မတွေရော ရောက်လာကြပြန်ရော၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရမှာလဲ ကိုမောင်မောင်လေးရယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ မရွေ့နဲ့ လှိုင်ပင် ပြီး တို့လင်မယား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ တည်းခိုခန်း

ကို သွားအိပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီးထွက်လာတာ၊ တလွဲတချော် မတွေးပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ မရွေးနုပါ၊ ကျွန်တော် စာရေးရင် မရွေးနုနာမည်ကို ထည့်ထည့်ရေးတာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖူးရင် သတိထားမိမှာပါ၊ မယုံရင် ဟောဒီမှာ သန်းခေါင်စာရင်း၊ သူ့မှတ်ပုံတင်နဲ့ ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင် လိပ်စာလည်း ကြည့်ဦး'

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ အံ့လည်း အံ့ဩ၊ အားလည်း အားနာ။

'ဪ... ဆရာ ကိုသီတာရယ်၊ တည်းခိုခန်းနဲ့ အိမ်နဲ့ နီးနီးကလေးကို ကိုယ့်မိန်းမကို ခေါ်ပြီး တကူးတက လာတည်းရတယ်လို့၊ ကျွန်တော် တည်းခိုခန်းဖွင့်လာတာ ကြာပါပြီ၊ ဆရာကိုသီတာနဲ့ တွေ့မှပဲ မှတ်သားလောက်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ မှတ်သားလောက်ပါတယ်'

မောင်မြင့်မား(ပိုလ်ကလေး)

၁၄

ကလောင်သစ်များအတွက်

‘ဟာသလွင်ပြင်’ ကလောင်သစ်ကဏ္ဍအတွက် ရောက်ရှိလာသော စာမူများကို ယခင်က ဖတ်ရှုပြီးရွေးချယ်ပါသည်။ ယခု စာအုပ်မှ စတင်ပြီး မရွေးချယ်သောစာမူများအား ဘာကြောင့် မရွေးချယ်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့အပြင် ရွေးချယ်သော စာမူရှင်ကိုလည်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်...

ပဉ္စမံဒီရိုင်း

ရှင်းပြင်

ကိုတိုးတိုးလင်း

ဝတ္ထုရေးဖို့အတွက် အခြားသော စာရေးဆရာများ ဘယ်လိုရေးဖွဲ့သလဲဆိုတာ လေ့လာဖတ်ရှု မှတ်သားပြီးမှ ဝတ္ထုတိုများ ရေးဖွဲ့ပြီး စာမူပို့ပါဦးဟု တိုက်တွန်းပါရစေ။

*

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း သတင်းပေးမယ်

ပန်းနုရောင်လှိုင်း/ စွဲနေရောင်ခြည်

အရေးအသား လိုသေးသည်။

ဆက်ကြိုးစားပါ။

*

အတွေးအခေါ်

ပြာရင့်ရောင် (PTU)

ဇာတ်လမ်းတင်ပြပုံ ကောင်းချင်သော်လည်း ဝတ္ထုတိုရေးဖွဲ့နည်းအတတ်ပညာမှာ လိုပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ဟာသဝတ္ထုရေးတဲ့နေရာမှာ ဇာတ်ကွက်၊ အချိတ်အဆက်၊ ဇာတ်လမ်းတင်ပြပုံ ဝါကျအထားအသို ပိုလို့အရေးကြီးပါတယ်။

စာများများဖတ်ပြီး 'ဟာသလွင်ပြင်' သို့ စာမူများ ထပ်ပို့ပေးပါ။

*

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ပန်းမောင် (မြန်မာစာ)

လက်ရေးလက်သား သေသပ်သော်လည်း ဇာတ်လမ်းတင်ပြပုံက လူသိပြီးသားဖြစ်နေ၍ ယခုထက် ပိုကောင်းမွန်သောဝတ္ထုများ ရေးပို့ပါဦးလို့။

*

ပြဇာတ်ညရဲ့ ဒဿန

ဇေဓိးဟိန်းဇော်

'ဟာသလွင်ပြင်' ကဏ္ဍနှင့် မကိုက်ညီပါ။ ဝတ္ထုပုံစံမျိုး မဖြစ်သကဲ့သို့ အကြောင်းအရာအားနည်းပြီး တင်ပြပုံ လိုပါသေးသဖြင့် ဆက်လက်ကြိုးစားပါ။

*

၁၆

ဇွဲး

မင်းယိုးလက်

ဟာသဝတ္ထုတို ကလောင်သစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်ပါတယ်။ ပေးပို့ထား
တဲ့ ဝတ္ထုက မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။
ဆက်လက်ပြီး ဝတ္ထုတိုများ ပေးပို့နိုင်ပါတယ်။

*

ပွဲခင်းဈေးသည်

ဖြိုးကွန်ရိုင်း

ဇာတ်လမ်းက ကောင်းချင်သော်လည်း တင်ပြပုံက လိုပါသေး
တယ်။ တောဘုရားပွဲ ဈေးသည်ဘဝကို ဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ လိုအပ်မှုတွေ
ရှိနေပါတယ်။ စကားပြောနဲ့ စကားပြော ရောပြီးရေးသားခြင်းမျိုးကို
ရှောင်ရှားသင့်ပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီး ဆက်လက်ကြိုးစားရေး
ပါဦးလို့။

*

ဘယ်တော့မှ မပျော့

မယ်ဒိုလင်

ဝတ္ထုရေးသားဖို့ စာများများဖတ်ပြီး လေ့လာပြီးမှ ရေးပါလို့။
သတ်ပုံသတ်ညွှန်း လက်ရေးလက်သားတွေကို ဂရုစိုက်စေချင်ပါ
တယ်။

*

ဘလက်ကော်ဖီ

မင်းမြတ်ဘုန်း(ညောင်လေးပင်)

လက်ရေးလက်သား မဆိုးပါ။ ဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော နောက်ခံ
ကာလနှင့် ဝတ္ထုတွင် ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာမှာ လွဲချော်
နေပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး စာမူများ ပေးပို့ပါဦး။

*

ရောက်ရှိလာသော စာမူများထဲမှ ဟာသလွင်ပြင်ကဏ္ဍနှင့်
ကိုက်ညီသည့် ကြယ်စင်မင်း(မုံရွာ)၏ ‘မောင့်ဝါသနာရှင်’နှင့် နေသစ်
(ပုတီးကုန်း)၏ ‘အသည်းကွဲရန် ရှိသည်’ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်အား ရွေးချယ်
ထားပါသည်။

ဆက်လက်ထွက်ရှိလာမည့် ဟာသလွင်ပြင် အမှတ်(၁၃)တွင်
ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

အယ်ဒီတာ